

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

โครงการออกแบบชุดเครื่องแต่งกายสตรีจากการศึกษาวัฒนธรรมการแต่งกายของ “ลิเก”

สำหรับบริษัท ISSUE

Feminine Dress Design from Traditional Thai Opera Culture

Study for ISSUE Company

เลขหมู่.....
เลขทะเบียน..... **85183**
วัน,เดือน,ปี..... **5 พ.ย. 2551**

b.....
i.....

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาสถาปัตยกรรมศาสตรบัณฑิต

ภาควิชาศิลปอุตสาหกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ปีการศึกษา 2549-50

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใบอนุญาตผลิต

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
อนุมัติให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาสถาปัตยกรรม
ศาสตรบัณฑิต

.....
คณะบดี คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

คณะกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์ ประธานกรรมการ

อาจารย์ที่ปรึกษา

.....
ป.พรสาร สุ.สงวน.
(อาจารย์ปณาสาร สุขสงวน)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อวิทยานิพนธ์ โครงการออกแบบชุดเครื่องแต่งกายสตรีจากการศึกษาวัฒนธรรมการแต่งกายของ
“ลิเก” สำหรับบริษัท ISSUE

(Feminine Dress Design from Traditional Thai Opera Culture Study
for ISSUE Company)

ชื่อ นางสาว เบญจวรรณ คิ้วทอง

รหัสนักศึกษา 45020119 คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ภาควิชาศิลปอุตสาหกรรม

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ปณาสาร สุขสงวน ปีการศึกษา 2549

บทคัดย่อ

เนื่องจากในปัจจุบันยังขาดเอกลักษณ์ที่จะช่วยผลักดันให้ผลิตภัณฑ์เครื่องแต่งกายมีความโดดเด่นและแตกต่างจากท้องตลาด จึงมีแนวคิดที่จะนำเสนอเอกลักษณ์ความเป็นไทยผ่านชุดเครื่องแต่งกายสตรีที่ทำการออกแบบ เพื่อช่วยส่งเสริมอนุรักษ์วัฒนธรรมอันงดงามให้คงอยู่และเป็นที่รู้จักแก่คนรุ่นใหม่

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ได้หยิบยกเรื่องของวัฒนธรรมมหรสพไทย อันได้แก่ “ลิเก” มาศึกษา เนื่องจากมีความน่าสนใจอยู่ที่อาภรณ์หรือเครื่องแต่งกายของตัวละคร การเลือกใช้สีสันทันการประดับตกแต่งลวดลาย รวมถึงรูปทรงของเสื้อผ้าที่เป็นเอกลักษณ์

จากแนวความคิดดังกล่าวทำให้เกิดโครงการออกแบบชุดเครื่องแต่งกายสตรีจากการศึกษาวัฒนธรรมการแต่งกายของ “ลิเก” สำหรับบริษัท ISSUE โดยได้รับความช่วยเหลือและสนับสนุนด้านข้อมูลจากทางบริษัท นายอิชชู จำกัดภายใต้แบรนด์ ISSUE

ในการออกแบบนี้ได้แบ่งการศึกษาค้นคว้าออกเป็น 3 ด้าน คือ

1. การศึกษาค้นคว้าข้อมูลพื้นฐานเพื่อใช้ในการออกแบบ
2. การศึกษารายละเอียดเครื่องแต่งกาย การประดับตกแต่ง และเอกลักษณ์สำคัญของลิเก
3. การศึกษาทดลองการทำเทคนิคลงบนผืนผ้าในรูปแบบต่างๆ

จากนั้นนำข้อมูลและการทดลองที่ได้มาวิเคราะห์ และใช้ในการออกแบบภายใต้ขอบเขตดังนี้ คือ

1. เสื้อไม่มีแขน	1	แบบ	5. กางเกงขาสั้น	1	แบบ
2. เสื้อที่มีแขน	1	แบบ	6. กางเกงขา 5 ส่วน	1	แบบ
3. กระโปรง	1	แบบ	7. เครื่องประดับผม	1	แบบ
4. ชุดสตรีสั้น	1	แบบ			

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สรุปผลการออกแบบได้ดังนี้

1. ออกแบบชุดเครื่องแต่งกายสตรีจากการศึกษาวัฒนธรรมการแต่งกายของ “ ลีเก ” สำหรับบริษัท ISSUE โดยรูปแบบผลิตภัณฑ์และโทนสีที่เลือกใช้อ้างอิงมาจากแนวโน้มความต้องการของผู้บริโภคในช่วงฤดูร้อน ปี 2007

2. เทคนิคที่นำมาใช้ คือ การสกรีน โดยเลือกใช้ควบคู่กับเทคนิคอื่นๆ ได้แก่ การสกรีนฟอยล์ การสกรีนสีสกรีน การปักนลุ การเย็บรูระบาย การรีดพลอยประดิษฐ์และคริสตัล ซึ่งเทคนิคที่นำมาใช้ได้ผ่านกระบวนการในขั้นทดลองก่อนนำมาใช้ในการออกแบบ

3. ลวดลายที่นำมาใช้ในการออกแบบ ศึกษาและประยุกต์จากลวดลายบนเครื่องแต่งกายและเครื่องประดับของ “ ลีเก ”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

สำหรับการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีได้นั้นต้องขอขอบพระคุณ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง สถานศึกษาอันทรงเกียรติที่สอนให้เรียนรู้ที่จะใช้ความคิดสร้างสรรค์พร้อมๆไปกับชีวิตสร้างสรรค์ ขอขอบคุณ อาจารย์ภาควิชาศิลปอุตสาหกรรมทุกท่านที่คอยสั่งสอนให้คำแนะนำที่คัดลอก ระยะเวลา 5 ปีที่ผ่านมา

ขอขอบคุณ อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ป้าณสาร สุขสงวน สำหรับคำแนะนำ มุมมองใหม่ๆ และโอกาสดีๆที่อาจารย์มอบให้

ขอขอบคุณ อาจารย์สาขาออกแบบสิ่งทอทุกท่าน อาจารย์วินัย อุดมทรัพย์, อาจารย์อุไร วรรณ การดี, อาจารย์ผ่องศรี รอดโพธิ์ทอง, อาจารย์ชุตีพร วัชรนันท์, อาจารย์จารุพัช อาชะวะสมิต, อาจารย์ศักดิ์จิระ เวียงเก่า, อาจารย์บอล ที่คอยชี้แนะแนวทางในการทำวิทยานิพนธ์นี้ให้สำเร็จลุล่วง ด้วยดี

ขอขอบคุณ บริษัท ISSUE, ลีเคณะจรงค์ดีใจ, ร้านตัดชุดลิกเปียหน้อย สำหรับข้อมูลใช้ ประกอบการทำวิทยานิพนธ์

ขอขอบคุณ พี่น้องสาทรหัส 19 ทุกคน สำหรับความช่วยเหลือทั้งร่างกายแรงใจตลอด ระยะเวลา 5 ปี

ขอขอบคุณทุกๆความช่วยเหลือ และกำลังใจดีๆ ขอบคุณ คุณวัชระ เทพพิทักษ์ศักดิ์สำหรับ ประสพการณ์ดีๆ มุมมองแง่คิดแบบใหม่ๆทั้งในด้านการงานและการใช้ชีวิต

ขอขอบคุณเพื่อนร่วมรุ่นทุกคน สำหรับประสพการณ์ร่วมกันอันหลากหลายครบทุกส ขอบคุณนางแบบน้องเรียวฟางสำหรับภาพถ่ายแฟชั่น ขอบคุณสิริพล ที่เสียสละเวลามาเป็นช่างภาพ ในการถ่ายแบบและ ขอบคุณ ไชโย โอภาสสมุทรชัย สำหรับกำลังใจและกำลังใจที่มีให้มาตลอด ตั้งแต่ต้นจนจบ

สุดท้ายนี้ขอขอบพระคุณครอบครัวที่น่ารัก คุณพ่อ คุณแม่ พี่เก๋ พี่โอและน้องมิว เป็นอย่าง สูงที่คอยสนับสนุนและอยู่เบื้องหลังความสำเร็จทั้งหมดที่ผ่านมา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

	หน้า
อนุมัติผล	
บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
รายการตารางประกอบ	ช
รายการภาพประกอบ	ฐ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมา	1
1.2 ความสำคัญของวิทยานิพนธ์	2
1.3 วัตถุประสงค์ของโครงการ	2
1.4 ปัญหาและแนวทางแก้ไข	3
1.5 ความเป็นไปได้ของโครงการ	4
1.6 ขอบเขตของโครงการ	5
1.7 แนวทางการศึกษาวิจัย	5
1.8 ผลที่คาดว่าจะได้รับ	6
บทที่ 2 การค้นคว้าและสรุปผลข้อมูล	7
2.1 ข้อมูลเกี่ยวกับบริษัท ISSUE	7
2.1.1 ประวัติความเป็นมาของบริษัท	7
2.1.2 เอกลักษณะเฉพาะของบริษัท	9
2.1.3 เครื่องหมายการค้า	9
2.1.4 สถานที่จัดจำหน่าย (shop)	9
2.2 ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ของบริษัท	12
2.2.1 รูปแบบชุดสตรีที่ผลิตเพื่อจำหน่ายของบริษัท	12
2.2.2 ราคาของชุดสตรีรูปแบบต่างๆ	15
2.3 ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์	15
2.3.1 หลักเบื้องต้นในการออกแบบเสื้อผ้า	15
2.3.2 รูปแบบของเสื้อในลักษณะต่างๆ	17
2.3.3 รูปแบบของกระโปรงในลักษณะต่างๆ	22

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

	หน้า
2.3.4 รูปแบบของชุดกระโปรงในลักษณะต่างๆ	24
2.3.5 รูปแบบของกางเกงในลักษณะต่างๆ	25
2.4 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้บริโภค	27
2.4.1 ข้อมูลด้านกายภาพ	27
2.4.2 พฤติกรรมด้านการใช้งาน	27
2.4.3 พฤติกรรมด้านการซื้อ	28
2.4.4 แนวโน้มการแต่งกาย (Trend)	29
2.4.5 ขนาดเสื้อผ้าสำเร็จรูป	43
2.5 ข้อมูลเกี่ยวกับที่มาในการออกแบบ	44
2.5.1 ประวัติความเป็นมาของการแสดงลิเก	44
2.5.2 รูปแบบการแต่งกายลักษณะต่างๆ	62
2.5.3 รูปแบบลวดลายบนเครื่องแต่งกาย	72
2.5.4 วัสดุประดับตกแต่งบนเครื่องแต่งกายและสีสันทัน	76
2.6 ข้อมูลเกี่ยวกับวัสดุ	79
2.6.1 ไยฝ้าย	79
2.6.2 ไยโพลีเอสเตอร์	80
2.6.3 ไยไนลอน	81
2.6.4 โครงสร้างผ้าถัก	82
2.6.5 โครงสร้างผ้าทอ	87
2.6.6 วัสดุประกอบตกแต่ง	89
2.6.7 วัสดุปิดหรือเกาะเกี่ยว	90
2.7 ข้อมูลเกี่ยวกับกรรมวิธีการผลิต	91
2.7.1 ข้อมูลเกี่ยวกับการออกแบบลวดลายบนผืนผ้า	91
2.7.2 ข้อมูลเทคนิคการพิมพ์สกรีน	101
2.7.3 กรรมวิธีการปัก	103
2.7.4 การผลิตเสื้อผ้าในระบบอุตสาหกรรม	106
2.8 ข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบ	107
2.8.1 สรุปแนวทางการแต่งกายของลิเก	107
2.8.2 สรุปรูปแบบการตกแต่งเครื่องแต่งกายของลิเก	112
2.8.3 การทดลองทำเทคนิคเพื่อการตกแต่ง	114

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

	หน้า
บทที่ 3 การพัฒนาการออกแบบ	131
3.1 การวิเคราะห์ข้อมูล	131
3.2 การออกแบบและการทดลองบนผืนผ้า	133
3.2.1 การออกแบบลวดลายขั้นต้น	133
3.2.2 การพัฒนาลวดลาย	135
3.3 การออกแบบผลิตภัณฑ์	143
3.4 การวางลายและเทคนิคลงบนผลิตภัณฑ์	147
3.5 สรุปผลการออกแบบและความเห็นของคณะกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์	151
บทที่ 4 การเสนอผลงานการออกแบบ	152
4.1 รายละเอียดผลิตภัณฑ์	152
4.2 การประเมินราคาต้นทุน	165
4.3 ภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ต้นแบบ	173
บทที่ 5 บทสรุป	181
สรุปผลการออกแบบและข้อเสนอแนะ	181
บรรณานุกรม	182
ภาคผนวก	
ประวัติการศึกษา	183

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายการภาพประกอบ

	หน้า
ภาพที่ 1. แสดงแนวความคิดของบริษัท ISSUE	7
ภาพที่ 2. แสดงภาพลักษณ์ของผลิตภัณฑ์ของบริษัท ISSUE	8
ภาพที่ 3. แสดงเครื่องหมายการค้าของบริษัท ISSUE	9
ภาพที่ 4. แสดงภาพลักษณ์ของกลุ่มเป้าหมายสาขาสยามแสควร์	9
ภาพที่ 5. แสดงภาพลักษณ์ของกลุ่มเป้าหมายสาขาสยามพารากอน	10
ภาพที่ 6. แสดงภาพลักษณ์ของกลุ่มเป้าหมายสาขาเกษรพลาซ่า	11
ภาพที่ 7. แสดงบรรยากาศการตกแต่งร้านของ ISSUE	11
ภาพที่ 8. แสดงรูปแบบชุดสตรีของบริษัท	12
ภาพที่ 9. แสดงรูปแบบชุดสตรีของบริษัท	13
ภาพที่ 10. แสดงรูปแบบชุดสตรีของบริษัท	14
ภาพที่ 11. แสดงตัวอย่างการจับคู่สีเสื้อผ้า	15
ภาพที่ 12. แสดงตัวอย่างการจับคู่สีเสื้อผ้า	16
ภาพที่ 13. แสดงรูปแบบแขนเสื้อชนิดต่างๆ	20
ภาพที่ 14. แสดงรูปแบบข้อมือเสื้อชนิดต่างๆ	21
ภาพที่ 15. แสดงความยาวมาตรฐานของกระโปรง	22
ภาพที่ 16. แสดงรูปแบบกระโปรงชนิดต่างๆ	23
ภาพที่ 17. แสดงรูปแบบชุดกระโปรง	24
ภาพที่ 18. แสดงความยาวมาตรฐานของกางเกง	25
ภาพที่ 19. แสดงรูปแบบกางเกงชนิดต่างๆ	26
ภาพที่ 20. แสดงภาพลักษณ์ของกลุ่มเป้าหมาย	27
ภาพที่ 21. ภาพแสดงการแต่งกายแบบ Futuristic 60s Style	29
ภาพที่ 22. แสดงความสอดคล้องกันระหว่างทรงเสื้อลิเกและ Futuristic	30
ภาพที่ 23. แสดงแนวโน้มรูปแบบเสื้อผ้าในช่วง Spring/Summer2007	32
ภาพที่ 24. แสดงแนวโน้มรูปแบบเสื้อผ้าในช่วง Spring/Summer 2007	33
ภาพที่ 25. แสดงแนวโน้มรูปแบบเสื้อผ้าในช่วง Spring/Summer 2007	34
ภาพที่ 26. แสดงแนวโน้มรูปแบบเสื้อผ้าในช่วง Spring/Summer2007	35
ภาพที่ 27. แสดงแนวโน้มรูปแบบเสื้อผ้าในช่วง Spring/Summer2007	36
ภาพที่ 28. แสดงแนวโน้มรูปแบบเสื้อผ้าในช่วง Spring/Summer2007	37
ภาพที่ 29. แสดงแนวโน้มรูปแบบเสื้อผ้าในช่วง Spring/Summer2007	38
ภาพที่ 30. แสดงแนวโน้มรูปแบบเสื้อผ้าในช่วง Spring/Summer2007	39

ภาพที่ 31. แสดงแนวโน้มนำรูปแบบเสื้อผ้าในช่วง Spring/Summer2007	40
ภาพที่ 32. แสดงแนวโน้มนำรูปแบบเสื้อผ้าในช่วง Spring/Summer2007	41
ภาพที่ 33. แสดงโครงสร้างที่ใช้สำหรับออกแบบ	42
ภาพที่ 34. แสดงหน้าที่ต่างๆของลิก	48
ภาพที่ 35. แสดงหน้าที่ต่างๆของลิก	49
ภาพที่ 36. แสดงแผนผังเวทีและเวทีในสมัยก่อน	51
ภาพที่ 37. แสดงเวทีลักษณะต่างๆในสมัยก่อน	52
ภาพที่ 38. แสดงเวทีลักษณะต่างๆในสมัยก่อน	53
ภาพที่ 39. แสดงฉากในลักษณะต่างๆ	54
ภาพที่ 40. แสดงฉากในลักษณะต่างๆ	55
ภาพที่ 41. แสดงการแต่งกายของโขนละครตัวพระ	58
ภาพที่ 42. แสดงการแต่งกายของ โขนละครตัวนาง	59
ภาพที่ 43. แสดงการแต่งกายของโขนละครตัวยักษ์	60
ภาพที่ 44. แสดงการแต่งกายของโขนละครตัวลิง	61
ภาพที่ 45. แสดงการแต่งกายของลิกตัวพระ	62
ภาพที่ 46. แสดงการแต่งกายของลิกตัวนาง	62
ภาพที่ 47. แสดงการแต่งกายของลิกในช่วงยุคต่างๆ	64
ภาพที่ 48. แสดงการแต่งกายของลิกในช่วงยุคต่างๆ	65
ภาพที่ 49. แสดงการแต่งกายของลิกในช่วงยุคต่างๆ	66
ภาพที่ 50. แสดงการแต่งกายของลิกในช่วงยุคต่างๆ	67
ภาพที่ 51. แสดงการแต่งกายของลิกในช่วงยุคต่างๆ	68
ภาพที่ 52. แสดงการแต่งกายของลิกในช่วงยุคต่างๆ	69
ภาพที่ 53. แสดงการแต่งกายของลิกในช่วงยุคต่างๆ	70
ภาพที่ 54. แสดงการแต่งกายของลิกในช่วงยุคต่างๆ	71
ภาพที่ 55. ภาพแสดงลายเรขาคณิตบนชุดลิก	72
ภาพที่ 56. แสดงลายธรรมชาติบนชุดลิก	72
ภาพที่ 57. แสดงลายหยกน้บบนชุดลิก	73
ภาพที่ 58. แสดงลักษณะผ้าซิดและลายเรขาคณิตของชุดลิก	73
ภาพที่ 59. แสดง ผ้าเคฟและผ้าสำหรับตัดเย็บชุดเรียงซ้อนกัน 3 ชั้น	74
ภาพที่ 60. แสดงการวาดลายบนกระดาษ	74
ภาพที่ 61. แสดงการปักลายลงบนผ้า	75

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

	หน้า
ภาพที่ 62. แสดงการปักหนามเตย	75
ภาพที่ 63. แสดงการเย็บประกอบเป็นตัวเสื้อ	75
ภาพที่ 64. แสดงการปักคริสตัลลงบนชุด	76
ภาพที่ 65. แสดงลักษณะคริสตัลชนิดต่างๆ	76
ภาพที่ 66. แสดงภาพเพชรที่ใช้ปักชุดลูก	77
ภาพที่ 67. แสดงภาพหนามเตย	77
ภาพที่ 68. แสดงภาพใหม่สำหรับปักลายบนชุดลูก	77
ภาพที่ 69. แสดงภาพโครงพลาสติกและลวดทองเหลือง	78
ภาพที่ 70. แสดงสีส้นของชุดลูกที่นิยมใช้	78
ภาพที่ 71. แสดงสีส้นชุดลูกโทนสีอ่อน	78
ภาพที่ 72. แสดงเส้นยืนสีน้ำเงิน เส้นพุ่งสีม่วง	88
ภาพที่ 73. ลวดลายที่มีรูปประธานเป็นหลักและลวดลายในลักษณะซ้ำๆ	92
ภาพที่ 74. แสดงลวดลายในลักษณะต่างๆ	93
ภาพที่ 75. แสดงการจัดวางลายแบบ block	93
ภาพที่ 76. แสดงการจัดวางลายแบบ brick	94
ภาพที่ 77. แสดงการจัดวางลายแบบ half-drop	94
ภาพที่ 78. แสดงการจัดวางลายแบบ diamond	94
ภาพที่ 79. แสดงการจัดวางลายแบบ ogrec	94
ภาพที่ 80. แสดงวงจรัส	95
ภาพที่ 81. การกระจายและกลับค่าสีในลวดลายแบบเดียวกัน	96
ภาพที่ 82. ตัดด้วยเส้นสีฟ้า	96
ภาพที่ 83. ตัดด้วยเส้นสีแดง	97
ภาพที่ 84. ตัดด้วยเส้นสีเขียว	97
ภาพที่ 85. การใช้ลายเดียวกันแต่เปลี่ยนสีเพื่อให้ดูแปลกออกไป	97
ภาพที่ 86. การผสมผสานกันอย่างง่าย ๆ ของสี 2-3 สี	98
ภาพที่ 87. การผสมผสานกันของสีต่างวรรณะ	98
ภาพที่ 88. การใช้ลายเดียวกันแต่เปลี่ยนสลับสีเพื่อให้ดูแปลกออกไป	99
ภาพที่ 89. การใช้สีตรงข้ามระหว่างสีม่วงและสีเหลืองโดยใช้อัตราส่วน 20 : 80	100
ภาพที่ 90. ใช้สีกรมท่าและสีคำช่วยลดความสดใสสีที่ตัดกัน	100
ภาพที่ 91. ใช้สีหนักตัดเส้นเพื่อลดความรุนแรงของสีลง	100
ภาพที่ 92. ใช้สีขาวครีมมาแต้มเน้นจะช่วยให้ออกดูดีขึ้น	100

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

	หน้า
ภาพที่ 93. แสดงภาพองค์ประกอบของชุดลิก	108
ภาพที่ 94. แสดงรูปทรงเสื้อ คอเสื้อ และชายเสื้อของลิเกในแบบต่างๆ	108
ภาพที่ 95. แสดงรูปแบบอินทรธนูบนบ่าของเสื้อลิเก	109
ภาพที่ 96. แสดงลักษณะขอบแขนเสื้อของชุดลิเก	109
ภาพที่ 97. แสดงลักษณะกระโปรงที่ใช้สำหรับชุดลิเก	109
ภาพที่ 98. แสดงลักษณะของสนับแข้งและทวยทลายที่ใช้ของชุดลิเก	110
ภาพที่ 99. แสดงลักษณะห้อยหน้าหรือชายไหวรูปแบบต่างๆ	110
ภาพที่ 100. แสดงลักษณะกระโปรงฟูรูปแบบต่างๆ	111
ภาพที่ 101. แสดงลักษณะเข็มขัดรัดเอว	111
ภาพที่ 102. แสดงลักษณะการปักकिनใหม่ในแบบปัจจุบัน	112
ภาพที่ 103. แสดงลักษณะการปักเพชรและคริสตัล	112
ภาพที่ 104. แสดงลักษณะของผ้าไหมสอดคืบ	112
ภาพที่ 105. แสดงลักษณะการปักฉลุผ้า	113
ภาพที่ 106. แสดงลักษณะของกระโปรงจีบรูป	113
ภาพที่ 107. แสดงลักษณะสายห้อยเพชร	113
ภาพที่ 108. แสดงลักษณะของผ้าซีฟองสกรีนลาย	114
ภาพที่ 109. แสดงภาพสรุปการแต่งกาย ทวยทลาย และรูปแบบการตกแต่งของลิเก	131
ภาพที่ 110. แสดงภาพสรุปแนวทางสีสันของลิเกและการนำมาใช้ในงานออกแบบ	132
ภาพที่ 111. แสดงภาพแนวโน้มการแต่งกายช่วง Spring/Summer2007(Futuristic 60s)	132
ภาพที่ 112. แสดงภาพความสอดคล้องระหว่างรูปแบบสไตล์ลิเกและFuturistic 60s	133
ภาพที่ 113. แสดงภาพการออกแบบทวยทลายตกแต่งเชิงผ้าและการทดลองทำเทคนิค	134
ภาพที่ 114. แสดงภาพการออกแบบทวยทลายวางเป็นพื้นหลังและการทดลองเทคนิค	134
ภาพที่ 115. แสดงภาพการออกแบบทวยทลายเดี่ยว (Motif) และการทดลองทำเทคนิค	135
ภาพที่ 116. แสดงแผนภูมิการสรุปเทคนิคที่ใช้ตกแต่ง	142
ภาพที่ 117. แสดงภาพรวมทิศทางของผลิตภัณฑ์	143
ภาพที่ 118. แสดงภาพการออกแบบผลิตภัณฑ์ (เสื้อ ไม่มีแขน)	144
ภาพที่ 119. แสดงภาพการออกแบบผลิตภัณฑ์ (เสื้อมีแขน)	144
ภาพที่ 120. แสดงการออกแบบผลิตภัณฑ์ (กางเกงขาสั้น)	145
ภาพที่ 121. แสดงการออกแบบผลิตภัณฑ์ (กางเกงขา 5 ส่วน)	145
ภาพที่ 122. แสดงการออกแบบผลิตภัณฑ์ (กระโปรง)	146
ภาพที่ 123. แสดงการออกแบบผลิตภัณฑ์ (ชุดกระโปรง)	146

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 124. แสดงการออกแบบผลิตภัณฑ์ (เครื่องประดับผม)	147
ภาพที่ 125. แสดงภาพรวมของผลิตภัณฑ์ที่ออกแบบ	147
ภาพที่ 126. แสดงแบบสรูปเสื้อ ไม่มีแขนและเทคนิคที่นำมาใช้	148
ภาพที่ 127. แสดงแบบสรูปเสื้อมีแขนและเทคนิคที่นำมาใช้	148
ภาพที่ 128. แสดงแบบสรูปกางเกงขาสั้นและกางเกงขา 5 ส่วนและเทคนิคที่นำมาใช้	149
ภาพที่ 129. แสดงแบบสรูปกระโปรงและเทคนิคที่นำมาใช้	149
ภาพที่ 130. แสดงแบบสรูปชุดกระโปรงและเทคนิคที่นำมาใช้	150
ภาพที่ 131. แสดงแบบสรูปเครื่องประดับผมและเทคนิคที่นำมาใช้	150
ภาพที่ 132. แสดงแผ่นนำเสนอที่ 1 รายละเอียดผลิตภัณฑ์เสื้อ ไม่มีแขน	152
ภาพที่ 133. แสดงแผ่นนำเสนอที่ 2 รายละเอียดผลิตภัณฑ์เสื้อ ไม่มีแขน	153
ภาพที่ 134. แสดงแผ่นนำเสนอที่ 3 รายละเอียดผลิตภัณฑ์เสื้อมีแขน	154
ภาพที่ 135. แสดงแผ่นนำเสนอที่ 4 รายละเอียดผลิตภัณฑ์เสื้อมีแขน	155
ภาพที่ 136. แสดงแผ่นนำเสนอที่ 5 รายละเอียดผลิตภัณฑ์กระโปรง	156
ภาพที่ 137. แสดงแผ่นนำเสนอที่ 6 รายละเอียดผลิตภัณฑ์กระโปรง	157
ภาพที่ 138. แสดงแผ่นนำเสนอที่ 7 รายละเอียดผลิตภัณฑ์ชุดกระโปรง	158
ภาพที่ 139. แสดงแผ่นนำเสนอที่ 8 รายละเอียดผลิตภัณฑ์ชุดกระโปรง	159
ภาพที่ 140. แสดงแผ่นนำเสนอที่ 9 รายละเอียดผลิตภัณฑ์กางเกงขาสั้น	160
ภาพที่ 141. แสดงแผ่นนำเสนอที่ 10 รายละเอียดผลิตภัณฑ์กางเกงขาสั้น	161
ภาพที่ 142. แสดงแผ่นนำเสนอที่ 11 รายละเอียดผลิตภัณฑ์กางเกงขายาว	162
ภาพที่ 143. แสดงแผ่นนำเสนอที่ 12 รายละเอียดผลิตภัณฑ์กางเกงขายาว	163
ภาพที่ 144. แสดงแผ่นนำเสนอที่ 13 รายละเอียดผลิตภัณฑ์เครื่องประดับผม	164
ภาพที่ 145. แสดงภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ค้นแบบในรูปแบบภาพถ่ายแฟชั่น	174
ภาพที่ 146. แสดงภาพรายละเอียดเสื้อ ไม่มีแขนขณะสวมใส่	175
ภาพที่ 147. แสดงภาพรายละเอียดเสื้อมีแขนขณะสวมใส่	175
ภาพที่ 148. แสดงภาพรายละเอียดกระโปรงขณะสวมใส่	176
ภาพที่ 149. แสดงภาพรายละเอียดชุดกระโปรงขณะสวมใส่	176
ภาพที่ 150. แสดงภาพรายละเอียดกางเกงขาสั้นขณะสวมใส่	177
ภาพที่ 151. แสดงภาพรายละเอียดกางเกงขา 5 ส่วนขณะสวมใส่	177
ภาพที่ 152. แสดงภาพรายละเอียดเครื่องประดับผมขณะสวมใส่	178
ภาพที่ 153. แสดงภาพรายละเอียดเครื่องประดับผมขณะสวมใส่	178
ภาพที่ 154. แสดงภาพรายละเอียดเครื่องประดับผมขณะสวมใส่	179

ภาพที่ 155. แสดงภาพรายละเอียดแถบผ้าคลุมไหล่ขณะสวมใส่

179

ภาพที่ 156. แสดงภาพรายละเอียดสร้อยประดับขณะสวมใส่

180

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายการตารางประกอบ

	หน้า
ตารางที่ 1. แสดงปัญหาและแนวทางแก้ไขของโครงการ	3
ตารางที่ 2. แสดงขนาดเสื้อสตรี	43
ตารางที่ 3. แสดงขนาดกระโปรงและกางเกงขาสั้นสตรี	43
ตารางที่ 4. แสดงขนาดสัดส่วนสตรีในระบบเสื้อผ้าสำเร็จรูป	43
ตารางที่ 5. แสดงคุณสมบัติทั่วไปของเส้นใยฝ้าย	79
ตารางที่ 6. แสดงคุณสมบัติโดยทั่วไปของเส้นใยโพลีเอสเตอร์	80
ตารางที่ 7. แสดงคุณสมบัติโดยทั่วไปของเส้นใยไนลอน	81
ตารางที่ 8. แสดงเทคนิคการตกแต่งลายผ้าของลิเกและแนวทางการตกแต่งลายผ้า	114
ตารางที่ 9. แสดงการสร้างลวดลายสำหรับใช้ในการออกแบบจากต้นแบบที่เป็นงานฝีมือ	115
ตารางที่ 10. แสดงขั้นตอนการทดลองทำตัวอย่างจากลวดลายและเทคนิคต่างๆ	117
ตารางที่ 11. แสดงการพัฒนาลาย	136
ตารางที่ 12. แสดงราคาต้นทุนของเสื้อไม่มีแขน	165
ตารางที่ 13. แสดงราคาต้นทุนของเสื้อมีแขน	166
ตารางที่ 14. แสดงราคาต้นทุนของกระโปรง	167
ตารางที่ 15. แสดงราคาต้นทุนของชุดกระโปรง	168
ตารางที่ 16. แสดงราคาต้นทุนของกางเกงขาสั้น	169
ตารางที่ 17. แสดงราคาต้นทุนของกางเกงขา 5 ส่วน	170
ตารางที่ 18. แสดงราคาต้นทุนของเครื่องประดับผม	171
ตารางที่ 19. แสดงรายละเอียดโดยสรุปของผลิตภัณฑ์	172

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมา

ด้วยบทบาทหน้าที่ที่เปลี่ยนไปของสตรี ทำให้ปัจจุบันมีความเอาใจใส่กับภาพลักษณ์ภายนอกและบุคลิกภาพที่ดี เป็นที่ประทับใจแก่ผู้พบเห็น การคัดเลือกเครื่องแต่งกายจึงกลายมาเป็นเรื่องสำคัญที่จะสามารถสร้างความมั่นใจได้ ดังนั้นผลิตภัณฑ์ประเภทเครื่องแต่งกายจึงมีอัตราการแข่งขันสูง ผลิตภัณฑ์ที่มีความแปลกใหม่ สวยงาม โดดเด่นจึงย่อมเป็นที่น่าสนใจและต้องการของผู้บริโภค

เนื่องจากปัจจุบันยังขาดเอกลักษณ์ที่จะช่วยผลักดันให้ผลิตภัณฑ์เครื่องแต่งกายมีความโดดเด่นและแตกต่างจากท้องตลาด จึงมีแนวคิดที่จะนำเสนอเอกลักษณ์ความเป็นไทยผ่านชุดเครื่องแต่งกายสตรีที่จะทำการออกแบบ ช่วยส่งเสริมอนุรักษ์วัฒนธรรมอันงดงามให้คงอยู่และเป็นที่ยึดมั่นแก่คนรุ่นใหม่ ซึ่งวัฒนธรรมหนึ่งที่ควรค่าแก่การรักษาไว้ คือ มหรสพไทย อันได้แก่ "ลิเก"

ลิเก มีความน่าสนใจอยู่ที่อาภรณ์หรือเครื่องแต่งกายของตัวละคร การเลือกใช้สี สัน การประดับตกแต่งลวดลาย รวมถึงรูปทรงของเสื้อผ้าที่มีเอกลักษณ์ สวยงาม และลงตัว ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นผลผลิตทางวัฒนธรรมของสังคมไทย ซึ่งกำลังจะหมดบทบาทหน้าที่และค่อยๆ เลือนหายไปจากการรับรู้ของชาวไทยในยุคที่กระแสของอารยธรรมสมัยใหม่เข้ามาแทนที่

โดยแนวความคิดนี้มีความสอดคล้องกับนโยบายของทางบริษัทขายอิชู จำกัด ภายใต้แบรนด์ ISSUE ซึ่งส่งเสริมการผลิตสินค้าแปลกใหม่ มีความโดดเด่นเป็นเอกลักษณ์ โดยสินค้าภายใต้แบรนด์ มีเอกลักษณ์ที่เป็นจุดเด่น คือ การผสมผสานวัฒนธรรมของประเทศแถบเอเชีย ตะวันออก โดยสื่อสารเรื่องราวผ่านลวดลาย สีสัน ลงบนสินค้าของบริษัท ทางบริษัทมีความสนใจและให้การสนับสนุนในการนำเอาวัฒนธรรมไทยมานำเสนอผ่านสินค้า ซึ่งเป็นการสร้างสรรค์สินค้าที่มีคุณค่า ทันสมัย และรูปแบบที่แตกต่างให้กับทางบริษัท

โครงการนี้มุ่งเน้นที่จะสร้างความโดดเด่นของเครื่องแต่งกายสตรีด้วยการผสมเทคนิคต่างๆ เช่น การสกรีน การปัก เป็นต้น ให้มีความเป็นเอกลักษณ์โดยศึกษาวัฒนธรรมการแต่งกายของ "ลิเก" ซึ่งเป็นหนึ่งในมหรสพไทย เพื่อนำมาเป็นแรงบันดาลใจในการออกแบบ ประยุกต์และพัฒนาให้มีรูปแบบที่ทันสมัย สอดคล้องกับสภาพสังคมและสามารถสวมใส่ได้จริงในชีวิตประจำวัน สามารถสะท้อนถึงวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมอันงดงามของประเทศไทย อีกทั้งยังเป็นการสนองตอบนโยบายของรัฐบาลที่ต้องการส่งเสริมให้ประเทศไทยมีศักยภาพในการออกแบบและเป็นศูนย์กลางเมืองแฟชั่นของเอเชีย

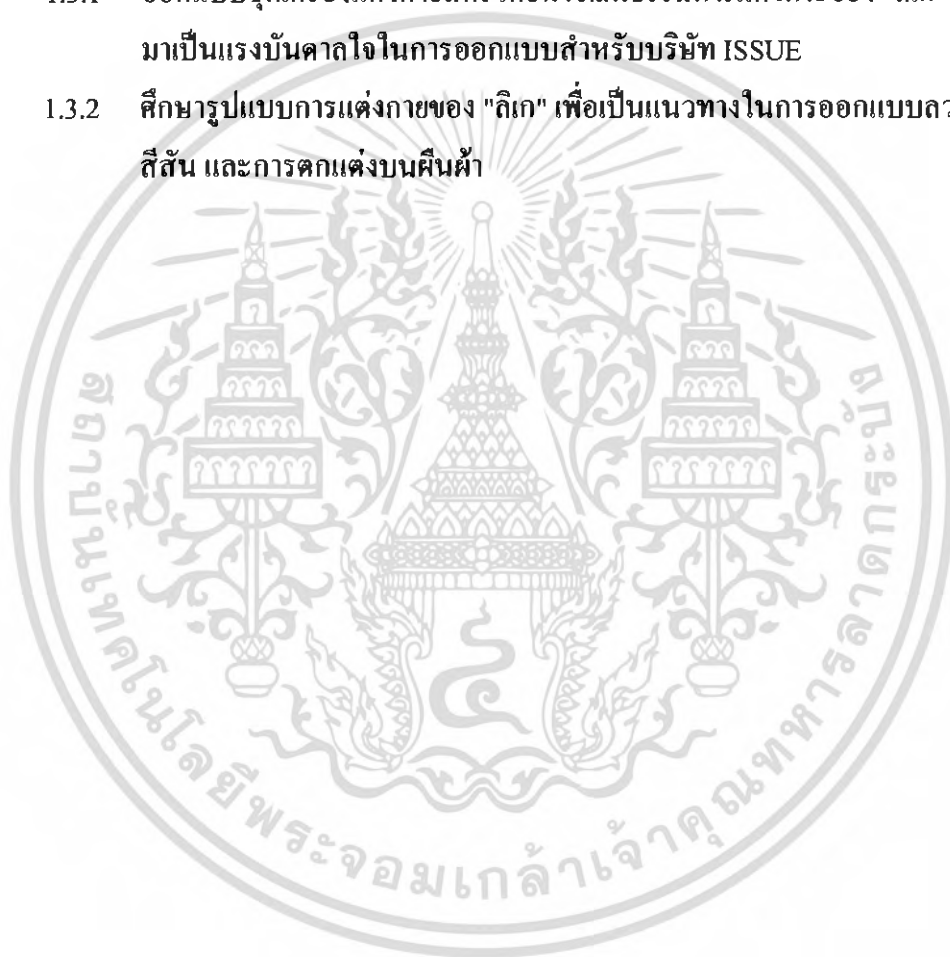
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.2 ความสำคัญของวิทยานิพนธ์

- 1.2.1 สร้างเอกลักษณ์ที่จะช่วยผลักดันให้ผลิตภัณฑ์เครื่องแต่งกายมีความโดดเด่นแตกต่างจากท้องตลาด
- 1.2.2 ส่งเสริมอนุรักษ์วัฒนธรรมอันงดงามของไทยให้คงอยู่

1.3 วัตถุประสงค์ของโครงการ

- 1.3.1 ออกแบบชุดเครื่องแต่งกายสตรีโดยนำวัฒนธรรมการแต่งกายของ "เถิก" มาเป็นแรงบันดาลใจในการออกแบบสำหรับบริษัท ISSUE
- 1.3.2 ศึกษารูปแบบการแต่งกายของ "เถิก" เพื่อเป็นแนวทางในการออกแบบลดทอนสีสัน และการตกแต่งบนชิ้นผ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.4 ปัญหาและแนวทางแก้ไข

ตารางที่ 1 ตารางแสดงปัญหาและแนวทางแก้ไขของโครงการ

ปัญหา	แนวทางแก้ไข
<p>ปัญหาด้านประโยชน์ใช้สอย</p> <ul style="list-style-type: none"> - เครื่องแต่งกายของลูกเกมีการประดับตกแต่งที่ไม่เหมาะสมที่จะนำมาใช้ในชีวิตประจำวัน - เนื้อผ้าที่ใช้ตัดเย็บ คุณภาพยากและสวมใส่ไม่สบายตัว 	<ul style="list-style-type: none"> - ออกแบบผลิตภัณฑ์โดยการประยุกต์ลดทอน และเพิ่มความทันสมัยให้มีรูปแบบเหมาะสมกับความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย
<p>ปัญหาด้านความงาม</p> <ul style="list-style-type: none"> - รูปแบบเครื่องแต่งกายสตรีที่อิงวัฒนธรรมแบบไทยๆ ไม่มีความหลากหลายและทันสมัยเหมาะสมสำหรับกลุ่มเป้าหมายที่เป็นผู้ใหญ่ ทำให้ไม่ได้รับความนิยมในกลุ่มวัยรุ่น 	<ul style="list-style-type: none"> - สร้างจุดขายให้เสื้อผ้าโคชนาเอารื่องวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมของไทยมาใช้ในการออกแบบ ผสมกับการออกแบบลวดลายที่มีเอกลักษณ์และใช้เทคนิคต่างๆมาตกแต่งให้มีความทันสมัย
<p>ปัญหาด้านการผลิต</p> <ul style="list-style-type: none"> - เนื่องจากลวดลายของเครื่องแต่งกายลูกเกมีรายละเอียดมาก ใช้เวลาในการผลิตนาน เนื่องจากเป็นงานฝีมือ ทำให้มีต้นทุนการผลิตสูง 	<ul style="list-style-type: none"> - ศึกษาและทำความเข้าใจลวดลายและเทคนิคที่จะทำการออกแบบก่อนที่จะผลิตจริง เพื่อจะได้สินค้าที่มีคุณภาพ - ออกแบบลวดลายให้เหมาะสมกับเทคนิคไม่ซับซ้อนเพื่อให้สะดวกและสวยงามสามารถผลิตได้จริงในระบบอุตสาหกรรมและกึ่งอุตสาหกรรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.5 ความเป็นไปได้ของโครงการ

1.5.1 ด้านนโยบาย

- เนื่องจากทางบริษัทขายอิซซู จำกัด ภายใต้แบรนด์ ISSUE มีนโยบายที่จะผลิตสินค้าที่มีความเป็นเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมเพื่อสนองความต้องการของผู้บริโภคเพื่อการขยายตลาด โครงการนี้จึงเป็นการตอบสนองนโยบายของบริษัท
- โครงการนี้ตอบสนองต่อนโยบายของรัฐบาลที่จะทำให้กรุงเทพเป็นที่รู้จักในฐานะศูนย์กลางเมืองแฟชั่นของเอเชีย

1.5.2 ด้านเศรษฐกิจ

- โครงการนี้เป็นการใช้วัตถุดิบและขั้นตอนการผลิตภายในประเทศ
- การพัฒนาสินค้าให้มีความแปลกใหม่ ทันสมัยและมีคุณค่าจะเป็นแรงจูงใจให้คนไทยหันมาส่งเสริมของไทย รวมถึงเป็นการประชาสัมพันธ์ให้ชาวต่างชาติเห็นคุณค่าทางวัฒนธรรมไทยที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวซึ่งจะทำให้เกิดการหมุนเวียนเงินตราภายในประเทศมากขึ้น

1.5.3 ด้านสังคม วัฒนธรรม ประเพณี และสิ่งแวดล้อม

- เนื่องจากเป็นการนำเอาการแต่งกายของ "ลิเก" มาเป็นแรงบันดาลใจในการออกแบบ โครงการนี้จึงเป็นการสืบสาน เอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมการแต่งกายของลิเกให้ยังคงอยู่ต่อไป
- สังคมปัจจุบันให้ความสำคัญกับการสร้างบุคลิกภาพในการแต่งตัวมากขึ้น โครงการนี้จึงเป็นการตอบสนองความต้องการทางสังคม สามารถเพิ่มทางเลือกที่แปลกใหม่ สร้างความโดดเด่นเป็นเอกลักษณ์

1.5.4 ด้านการออกแบบ

- โครงการนี้เป็นการนำเทคนิคต่างๆ เช่น การสกรีน การปัก มาสร้างเอกลักษณ์ให้สินค้ามีความโดดเด่นและแตกต่างจากท้องตลาด โดยนำเสนอเรื่องวัฒนธรรมไทยผ่านสินค้าที่จะทำการออกแบบ ซึ่งสอดคล้องกับสินค้าของบริษัทภายใต้แบรนด์ ISSUE

สรุปความเป็นไปได้ของโครงการ

โครงการออกแบบชุดเครื่องแต่งกายสตรีโดยศึกษาวัฒนธรรมการแต่งกายของ “ลิเก” สำหรับบริษัท ISSUE นี้ มีความเป็นไปได้ในทุกๆด้าน และไม่ขัดต่อกฎหมายและศีลธรรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.6 ขอบเขตของโครงการ

- 1.6.1 ออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสตรีกลุ่มอายุ 18 - 25 ปี
- 1.6.2 ออกแบบทรวดลายและสีสันทบนผืนผ้าที่จะนำไปตัดเย็บ ตลอดจนการตกแต่งเสื้อผ้าด้วยวิธีการต่างๆ
- 1.6.3 ใช้รูปแบบของวัฒนธรรมการแต่งกายของลิเกมาเป็นแรงบันดาลใจในการออกแบบ
- 1.6.4 ผลิตภัณฑ์ที่จะทำการออกแบบ 1 collection ประกอบด้วย
 1. เสื้อไม่มีแขน 1 แบบ
 2. เสื้อมีแขน 1 แบบ
 3. กระโปรง 1 แบบ
 4. ชุดสตรีสั้น (dress) 1 แบบ
 5. กางเกงขาสั้น 1 แบบ
 6. กางเกงขา 5 ส่วน 1 แบบ
 7. เครื่องประดับผม 1 แบบ
- 1.6.5 สามารถผลิตได้จริงในระบบกึ่งอุตสาหกรรมและอุตสาหกรรม

1.7 แนวทางการศึกษาวิจัย

- 1.7.1 ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับนโยบายของบริษัทขายอิฐ จำกัด ภายใต้แบรนด์ ISSUE รวมถึงศึกษาจุดเด่นหรือเอกลักษณ์เฉพาะที่เป็นจุดขายของทางบริษัท
- 1.7.2 ศึกษาประวัติความเป็นมาและวัฒนธรรมการแต่งกายของ ลิเก
- 1.7.3 ศึกษา คันทวี ทดลองและวิเคราะห์ กรรมวิธีที่เหมาะสมในการทำทรวดลายและสีสันท
- 1.7.4 ศึกษาวัสดุตกแต่งและคุณสมบัติสำหรับที่จะนำมาประกอบการออกแบบผลิตภัณฑ์
- 1.7.5 ศึกษารูปแบบการแต่งกายต่างๆของสตรีวัย 18-25 ปีตาม fashion trend ปี 2007
- 1.7.6 ศึกษารูปแบบและวิธีการสร้างเสื้อสตรี (pattern) เพื่อเป็นการกำหนดขนาดและพื้นที่บนผืนผ้า
- 1.7.7 ศึกษาพฤติกรรมผู้บริโภคกลุ่มเป้าหมายถึงความต้องการ แนวโน้มความนิยม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.8 ผลที่คาดว่าจะได้รับ

- 1.8.1 ผลิตภัณฑ์เครื่องแต่งกายสตรี มีความสวยงามเป็นเอกลักษณ์
- 1.8.2 ส่งเสริมบุคลิกภาพแก่ผู้สวมใส่ ให้เกิดภาพลักษณ์ที่ดีคือโดดเด่น
- 1.8.3 วัยรุ่นไทยหันมาบริโภคสินค้าไทย สนใจในวัฒนธรรมไทยมากขึ้น
- 1.8.4 ขยายกลุ่มผู้บริโภคเป็นกลุ่มวัยรุ่น ทำให้ฐานการตลาดกว้างขึ้น เนื่องจากเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายที่ใช้รูปแบบวัฒนธรรมไทยส่วนใหญ่จะมีกลุ่มเป้าหมายเป็นกลุ่มผู้ใหญ่และผู้สูงอายุ
- 1.8.5 กระตุ้นให้คนไทยหันมาสนใจและส่งเสริมการอนุรักษ์ในวัฒนธรรมของลือไทยที่กำลังจะสูญหายไป
- 1.8.6 สร้างสำนึกที่ดีแก่สังคมปัจจุบัน เป็นแรงกระตุ้นให้คนไทยภูมิใจในเอกลักษณ์วัฒนธรรมแบบไทยๆ และเผยแพร่สู่สายตาชาวต่างชาติ
- 1.8.7 ใช้วัตถุดิบ ขั้นตอนการผลิตภายในประเทศ เป็นการสร้างอาชีพ สร้างแรงงานฝีมือ และกระจายรายได้ภายในประเทศ
- 1.8.8 ส่งเสริมภาพลักษณ์ของประเทศและนโยบายของรัฐบาลที่จะทำให้กรุงเทพเป็นศูนย์กลางเมืองแฟชั่นของเอเชีย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

การค้นคว้าและสรุปผลข้อมูล

2.1 ข้อมูลเกี่ยวกับบริษัท ISSUE

2.1.1 ประวัติความเป็นมาและนโยบายของบริษัท

เกี่ยวกับ ISSUE

บริษัท ISSUE ผลิตเสื้อผ้าและเครื่องประดับตกแต่ง สำหรับบุรุษ สตรีที่มีความหลงใหลใน
อารยธรรม โคซทางบริษัท มีวิสัยทัศน์ จุดยืนในการออกแบบและผลิตเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มซึ่ง
เป็น 1 ในปัจจัยสี่ที่มนุษย์ต้องการ และเสื้อผ้ายังแสดงถึงตัวตนของบุคคลผู้สวมใส่ ทั้งในด้าน
ประสบการณ์ ความเชื่อ การใช้ชีวิต การค้นหาสิ่งใหม่ และการมองโลกในแง่ดี

ปรัชญา

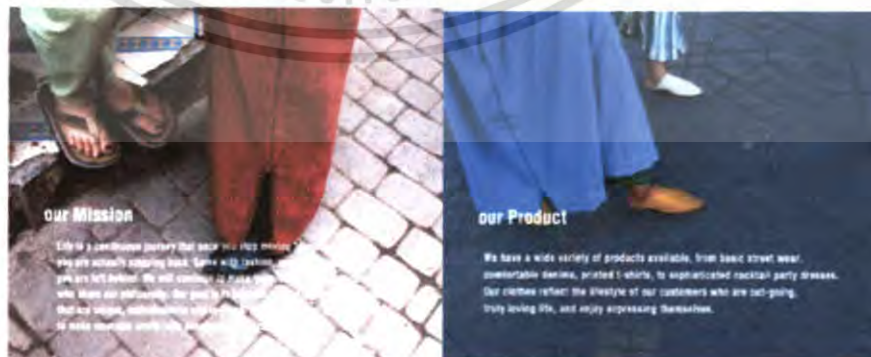
สไตล์นั้นจะออกไปในลักษณะอารยธรรมแบบเรียบง่าย พื้นบ้าน เปี่ยมด้วยความเชื่อและ
การประกาศความเป็นตัวของตัวเอง Collection ส่วนใหญ่วนเวียนเกี่ยวกับปรัชญาความเชื่อ
อย่างอมตะในความรัก และการเอื้อเฟื้อต่อกัน ซึ่งได้รับแรงบันดาลใจจากองค์ความรู้
ความเชื่อและศรัทธาในความดี

ความเชื่อและศรัทธาในความดี

ความเชื่อในขณะที่ยังสร้างความสมดุลความคิด และการสร้างสรรค์ไปพร้อมกัน เป็นการ
สื่อสารบอกตัวตน “จงอย่าขอมแพ้ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นก็ตาม” องค์ความรู้

ภารกิจของบริษัท

ชีวิตคือการเดินทาง หากหยุดอยู่กับที่ ก็เท่ากับว่ากำลังก้าวถอยหลัง เช่นเดียวกับวงการ
แฟชั่น หากหยุดนิ่งก็เท่ากับปล่อยให้ผู้อื่นแซงหน้า ทางบริษัทจะไม่หยุดสรรค์สร้าง เสื้อผ้าที่ใส่
ด้วยความหลงใหล (Passion Wear) เสื้อผ้าสำหรับลูกค้าที่มีความเชื่อเช่นเดียวกัน ทางบริษัทจะ
ไม่หยุดสรรค์สร้างผลงานที่เปี่ยมไปด้วยความคิดสร้างสรรค์ คุณภาพที่ดีเยี่ยม เป็นที่น่าจับตา
มองและน่าสมมุติ จะยังคงก้าวต่อไปและผลิตงานที่ดีต่อไป

ภาพที่ 1. แสดงแนวความคิดของบริษัท ISSUE

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เสื้อผ้าของบริษัท

บริษัทมีเสื้อผ้าที่หลากหลายแนว ตั้งแต่เสื้อผ้าที่สวมใส่สบายๆ ยีนส์ เสื้อยืดสกรีนลาย ไปจนถึงเสื้อผ้าสำหรับใส่ไปงาน Cocktail มีระดับ โดยเสื้อผ้าของบริษัทนั้นเป็นการสะท้อนตัวตนของบุคคลผู้สวมใส่ เป็นตัวของตัวเอง ชอบพบปะผู้คน มีความสุขกับชีวิต มองโลกในแง่ดี

ภาพที่ 2. แสดงภาพลักษณ์ของผลิตภัณฑ์ของบริษัท ISSUE

เกี่ยวกับ Designer

คุณโรจน์ ทิงหุกถ

ปี 2532 จบการศึกษานุปริญญา สาขาศิลปศาสตร์ โรงเรียนไทยวิจิตรศิลป์

ปี 2537 - 2538 เป็นผู้ช่วยฝ่ายขายบริษัท Greyhound

ปี 2538 - 2539 ตำแหน่งตกแต่งร้าน ออกแบบ Display บริษัท Greyhound

ปี 2539 - 2542 ตำแหน่ง Stylish บริษัท Greyhound

ปี 2542 - ปัจจุบัน Designer และเจ้าของบริษัท ISSUE

คุณโรจน์เป็นนักเดินทาง ชอบที่จะเดินทางไปยังที่ใหม่ๆ เพื่อค้นหาวัฒนธรรม พบปะผู้คนใหม่ๆ คุณโรจน์ไม่เคยหยุดนิ่ง และทุกที่ที่ไปได้สร้างแรงบันดาลใจใหม่ๆ รวมถึงเครื่องใช้และวัตถุดิบพื้นเมืองต่างๆ เพื่อนำมาเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างสรรค์ผลงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1.2 เอกลักษณ์เฉพาะของบริษัท

เอกลักษณ์สำคัญของ ISSUE คือการนำเสนอผลงานที่มีรายละเอียด และงานฝีมือแบบชนเผ่าไว้บนเสื้อผ้าอย่าง งานปัก ลายพิมพ์ และสีสันทัดจำน

2.1.3 เครื่องหมายการค้า

ISSUE

ภาพที่ 3. แสดงเครื่องหมายการค้าของบริษัท ISSUE

2.1.4 สถานที่จัดจำหน่าย

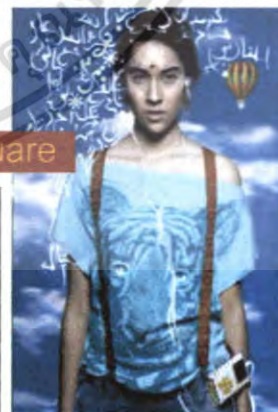
มี 3 สาขา ได้แก่

1. สาขาสยามสแควร์ ตั้งอยู่ที่สยามสแควร์ชอย 3

กลุ่มเป้าหมายหลัก เป็นเด็กวัยรุ่น ช่วงอายุ 16 – 22 ปี เนื่องจากอยู่ท่ามกลางแหล่งแฟชั่นวัยรุ่น เป็นกลุ่มคนที่อยู่ในสังคมระดับกลางจนถึงระดับสูง เสื้อผ้าที่จัดจำหน่ายจะเน้นกลุ่มสินค้าที่เลือกได้ง่าย ซื้อง่าย ราคาพอเหมาะกับกลุ่มเป้าหมายหลักซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในวัยเรียน เช่น เสื้อยืด ชินส์ กระโปรง กางเกง

Siam Square

ภาพที่ 4. แสดงภาพลักษณ์ของกลุ่มเป้าหมายสาขาสยามสแควร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้เฉพาะในวงจำกัดเท่านั้น ไม่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. สาขาสยามพารากอน ชั้น 2

กลุ่มเป้าหมายหลัก เป็นกลุ่มคนที่มีฐานะดี มีกำลังเงินซื้อสูงกว่าสาขาสยาม อยู่ในแวดวงสังคมระดับสูง นิยมจับจ่ายเลือกซื้อของเพื่อยกระดับในวงสังคมได้ ชอบของมีชื่อ (Brandname) เสื้อผ้าที่จัดจำหน่ายจะเน้นกลุ่มสินค้าที่พิถีพิถัน มีรายละเอียด เช่น ชุด Dress สำหรับออกงานสังคม, เสื้อ Jacket, ของตกแต่งบ้าน

ภาพที่ 5. แสดงภาพลักษณ์ของกลุ่มเป้าหมายสาขาสยามพารากอน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. สาขาเพชรพลำซ่า ชั้น 3

กลุ่มเป้าหมายหลัก เนื่องจากห้างเพชรพลำซ่าเป็นแหล่ง Shopping ของชาวต่างชาติ จึงกลายเป็นกลุ่มเป้าหมายหลักของทางร้าน เสื้อผ้าภายในร้านจึงเน้นไปที่กลุ่มสินค้าที่ขนาดความยาวที่พอมะกอบกับขนาดชาวต่างชาติ พิถีพิถัน ใส่ใจรายละเอียด เช่น ชุด Dress ยาว, สูท, รองเท้า, กระเป๋า เป็นต้น

ภาพที่ 6. แสดงภาพลักษณ์ของกลุ่มเป้าหมายสาขาเพชรพลำซ่า

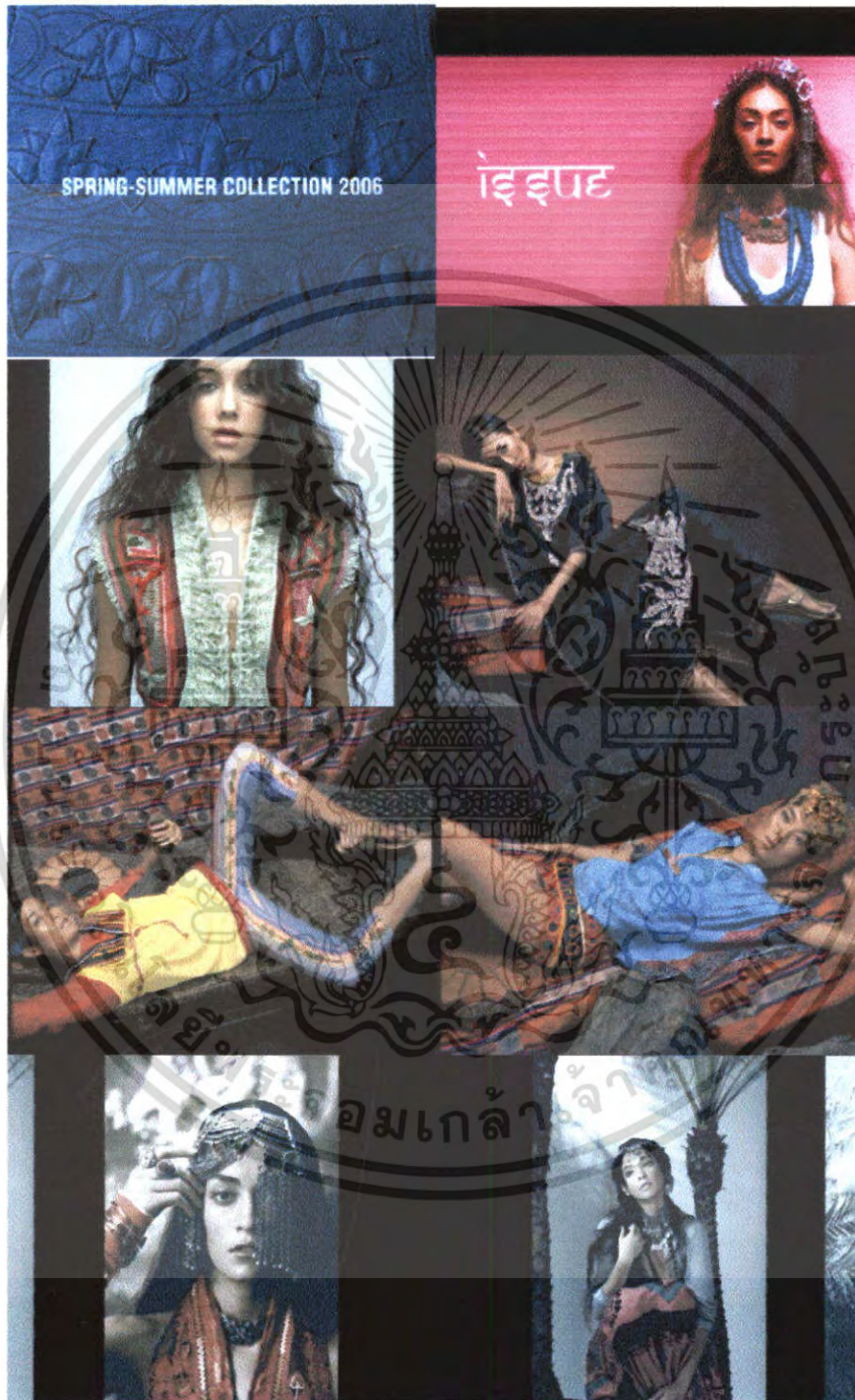

ภาพที่ 7. แสดงบรรยากาศการตกแต่งร้านของ ISSUE

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

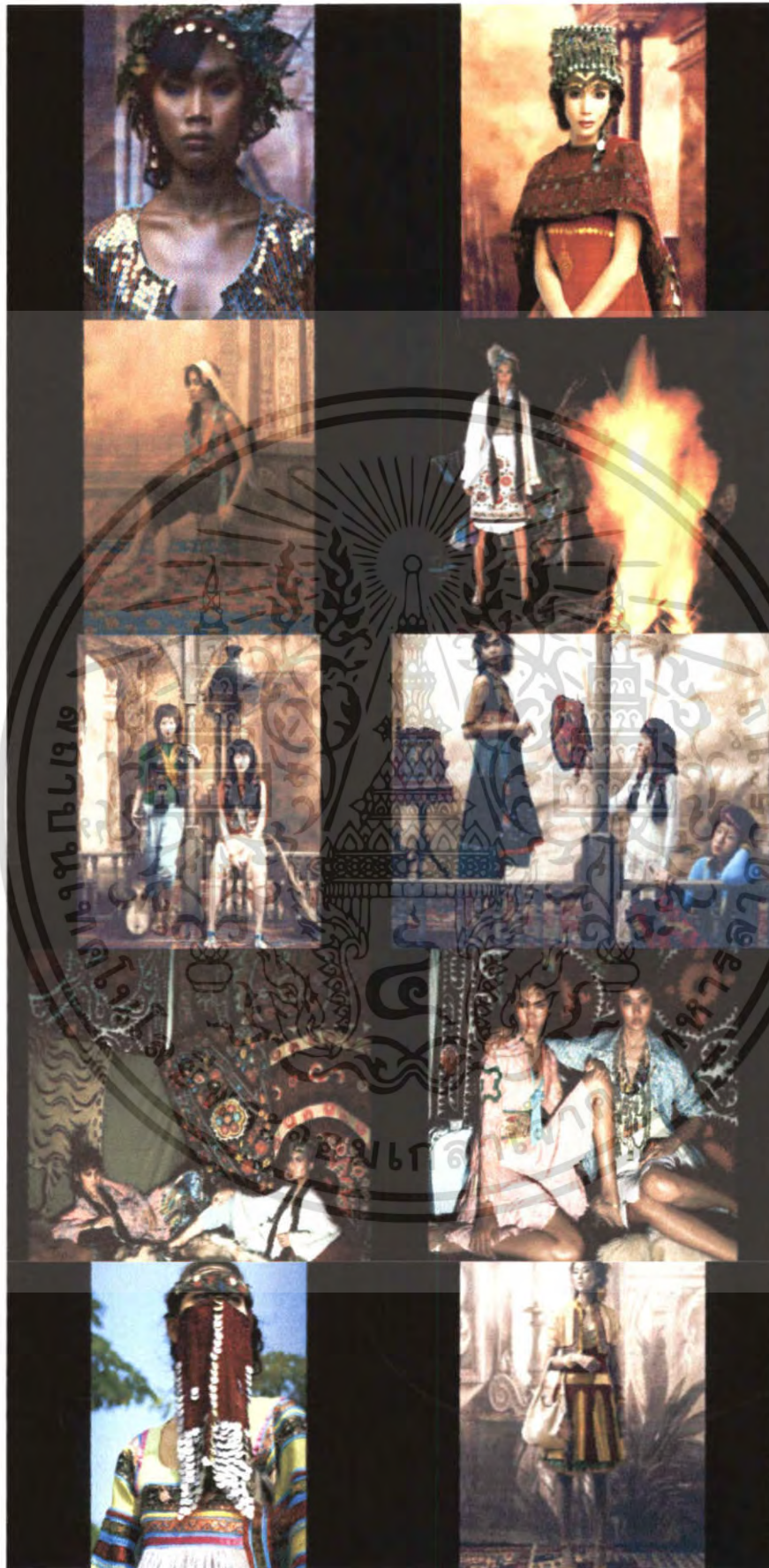
2.2 ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ของบริษัท

2.2.1 รูปแบบชุดสตรีที่ผลิตเพื่อจำหน่ายของบริษัท

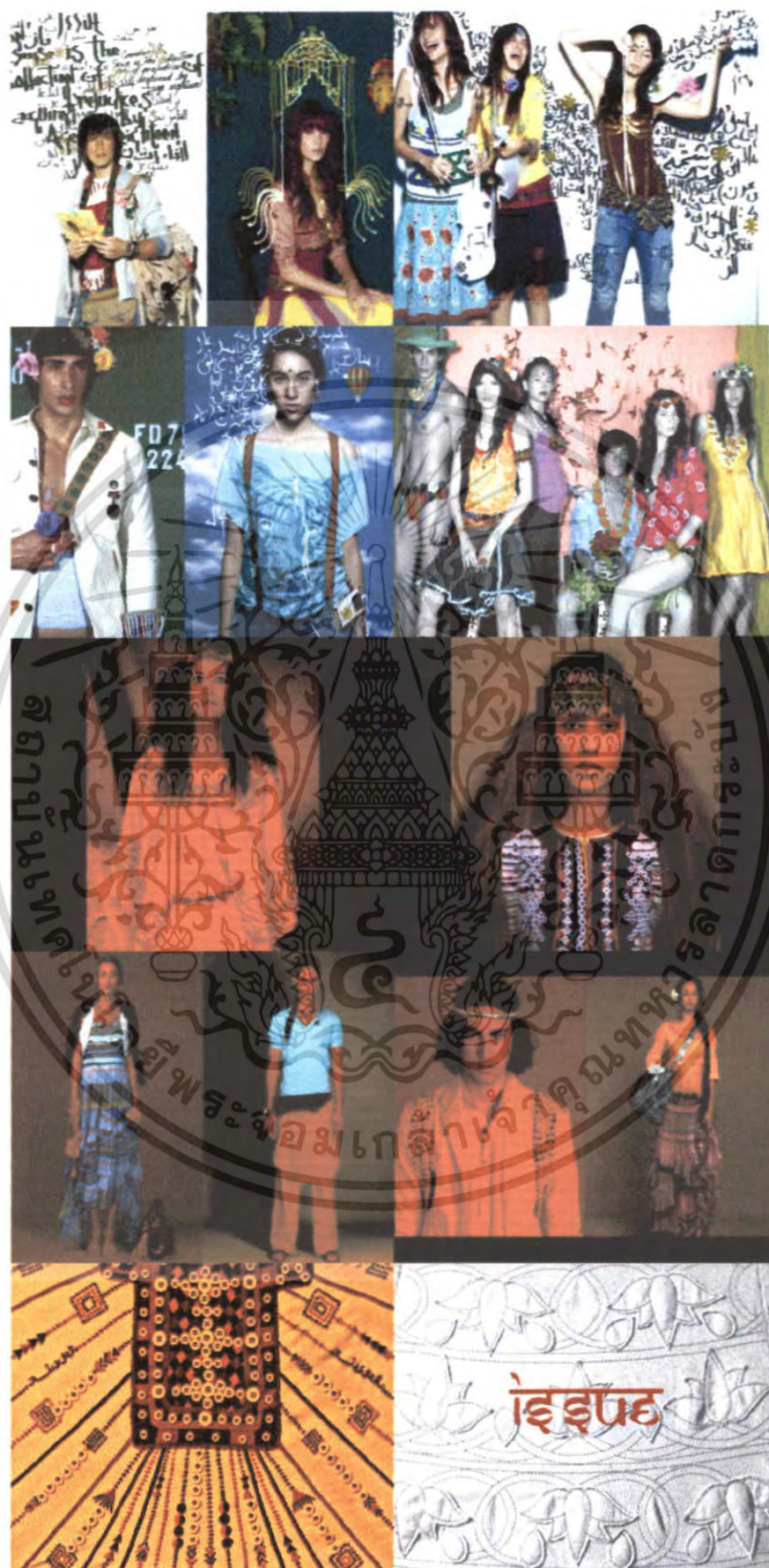

ภาพที่ 8. แสดงรูปแบบชุดสตรีของบริษัท

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้เพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อผู้เช่าได้หันไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ภาพที่ 9. แสดงรูปแบบชุดสตรีของบริษัท
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สวอนไว้สำหรับภาพที่ 10. ที่แสดงรูปแบบชุดสตรีของบริษัท นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2.2 ราคาของชุดสตรีรูปแบบต่างๆ

ผลิตภัณฑ์ของทางบริษัทจำแนกได้ดังนี้

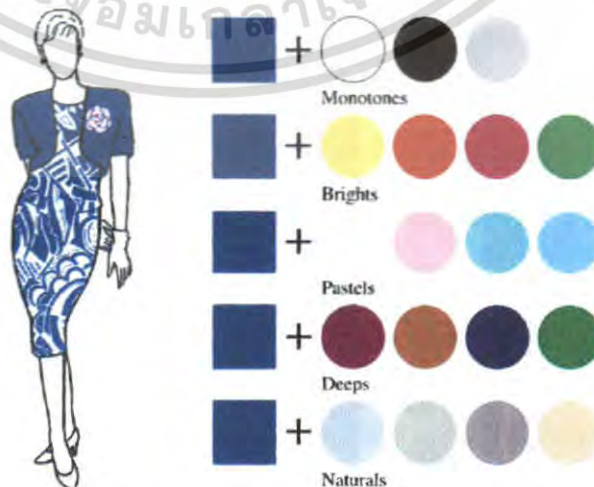
เสื้อยืดพิมพ์ลายถาลอง	ราคา	600 – 1,200	บาท
เสื้อ Jacket	ราคา	1, 200 – 3,500	บาท
เสื้อเชิ้ต	ราคา	1, 200 – 2,500	บาท
เสื้อสูท	ราคา	2, 500 – 6, 000	บาท
เสื้อสำหรับใส่ออกงาน	ราคา	1, 500 – 4, 500	บาท
กางเกงขาสั้น	ราคา	1, 500 – 3, 000	บาท
กางเกงขายาว	ราคา	2, 500 – 4, 500	บาท
กระโปรงสั้น	ราคา	2, 500 – 4, 000	บาท
กระโปรงยาว	ราคา	3, 000 – 6, 000	บาท
ชุดกระโปรงสั้น	ราคา	3, 000 – 5, 000	บาท
ชุดกระโปรงยาว	ราคา	5, 000 – 12, 000	บาท

2.3 ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์

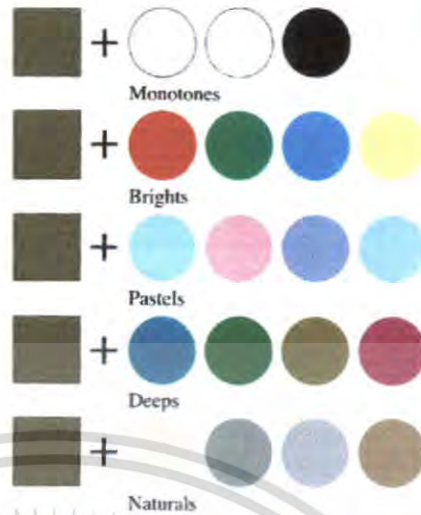
2.3.1 หลักเบื้องต้นในการออกแบบเสื้อผ้า

1. การจับคู่สีเสื้อผ้า

การจับคู่สีเสื้อผ้า หมายถึง การเลือกใช้สีจากวัสดุประกอบตกแต่งบุคคล ตั้งแต่ 2 ชั้นขึ้นไป เช่น หมวก ผ้าพันคอ เสื้อตัวนอก เสื้อตัวใน ฯลฯ โดยมีจุดประสงค์หลักเพื่อให้เกิดความสว่างเหมาะสมกับบุคลิกภาพของบุคคลนั้นๆ การแต่งกายโดยทั่วไปมี 2 ชั้นหลักๆคือ เสื้อ และ กางเกงหรือกระโปรง ถ้า 2 ชั้นหลักๆเดียวกัน เราสามารถตกแต่งชั้นเล็กชั้นน้อยด้วยสีที่เข้ากัน ตัวอย่างการจับคู่สีเสื้อผ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการ **ภาพที่ 11. แสดงตัวอย่างการจับคู่สีเสื้อผ้า** ไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 12. แสดงตัวอย่างการจับคู่สีเสื้อผ้า

2. การเลือกใช้สีและลายผ้าให้เหมาะสมกับเพศ วัย รูปร่าง ผิวพรรณ

เพศ

เพศหญิง โดยปกติจะมีโอกาสเลือกใช้สีและลายได้มากกว่าเพศชาย เช่น สีที่อ่อน สดใส ไปจนถึงสีที่เข้มสด และสีที่ลดค่าความสดใสลงแล้ว สำหรับลวดลายก็ไม่จำกัดจะเป็นลายเส้นตัดกัน ลายดอกไม้หรืออื่นๆ

เพศชาย การใช้สีบางสีที่เข้มสดตัดกันรุนแรงข่มไม่เหมาะสม แต่อาจจะมีโอกาสเพียงเล็กน้อยที่สามารถใช้ได้บางสถานที่ เช่น สถานที่ท่องเที่ยวพักผ่อนที่เป็นธรรมชาติ ชุด ล่าลง โดยปกติควรใช้สีอ่อนมีลวดลายเพียงนิดหน่อย หรือใช้สีเข้มหม่นพอควร หรือสีที่ดูเป็นกลางๆ สำหรับลายก็ควรเป็นลายเส้นธรรมดาที่ดูเรียบง่ายกลมกลืนไปกับสีหรือเป็นลายเส้นลายจุดเล็กๆ สีหนักที่ตัดกับพื้นสีอ่อนแต่ไม่ฉูดฉาดหรือสะดุดตาเกินไป

วัย

วัยรุ่น กำลังเป็นวัยที่เริ่มมีความคิดอ่านแบบผู้ใหญ่ เริ่มมีความคิดอิสระ ไม่ชอบ กฎเกณฑ์บังคับ อารมณ์อ่อนไหว รู้สึกชอบง่าย และก็เบื่อง่ายเพื่อฝัน ชอบเลียนแบบแฟชั่น เพื่อให้มีจุดเด่นจะสังเกตเห็นได้ง่ายว่าแฟชั่นของวัยรุ่น มักเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เช่น มีการใช้ สีเส้นและลวดลายแปลกๆ สะดุดตาดูพิถีพิถันในการแต่งกาย และในทางตรงกันข้าม แฟชั่นของวัยรุ่นจะเปลี่ยนเป็นแบบง่ายๆ ตามสบายจนดูไม่มีความเรียบร้อยในสายตาของผู้พบเห็น โครง สีของวัยรุ่นที่เหมาะสม โดยทั่วไปแล้วควรจะเป็นสีสดใสคล้ายคลึงสีธรรมชาติ เช่น สีของ ดอกไม้ ลวดลายก็ควรเป็นลายที่โดดเด่น ไม่ควรเป็นลายที่ซ้ำๆ กัน เพราะจะทำให้ดูราบเรียบไม่ เข้ากับวัยที่กำลังคคะนอง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วัยหนุ่มสาว เป็นวัยที่มีความรู้สึกและอารมณ์อยู่กึ่งกลางระหว่างวัยรุ่นกับวัยที่จะเป็นผู้ใหญ่ ดังนั้นจึงมีอารมณ์เกี่ยวกับการใช้สีเป็นไปอย่างกว้างขวาง มีโอกาสที่จะเลือกใช้สายและสีได้โดยไม่มีหลักเกณฑ์ ตัวอย่างเช่น สามารถที่จะใช้สีของวัยรุ่นในลักษณะสดใส ตลอดจนสีเข้มสด ไปจนถึงสีที่ถูกลดค่าให้เป็นกลางประเภทสีมัวๆ ได้ แต่ต้องระวังใช้มากเกินไปจะทำให้เครื่องขริบหรือไม่เข้ากับลักษณะของวัย ลวดลายไม่จำกัดว่าจะเป็นลวดลายอะไร แต่ควรหลีกเลี่ยงลายเล็กๆ

2.3.2 รูปแบบของเสื้อในลักษณะต่างๆ

หลักการออกแบบเสื้อจะประกอบไปด้วย

1. หลักการออกแบบคอเสื้อ
2. หลักการออกแบบปกเสื้อ
3. หลักการออกแบบแขนเสื้อ
4. หลักการออกแบบข้อมือเสื้อ

หลักการออกแบบคอเสื้อ

ในการออกแบบคอเสื้อ จะต้องมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับขั้นตอนการออกแบบคอเสื้อ คอเสื้อแบบต่างๆ และปัจจัยที่ต้องพิจารณาในการกำหนดแบบคอเสื้อ ดังนี้

1. ขั้นตอนการออกแบบคอเสื้อ มี 4 ขั้นตอน

ขั้นตอนที่ 1 ลากเส้นรอบคอจากปุ่มคอข้างหนึ่ง ผ่านปุ่มคอกกลาง ไปยังอีกข้างหนึ่ง เรียกเส้นนี้ว่า เส้นรอบคอเดิม

ขั้นตอนที่ 2 กะขนาดความกว้างของคอเสื้อให้เหมาะสม

ขั้นตอนที่ 3 ลากเส้นของคอเสื้อ

ขั้นตอนที่ 4 เพิ่มเติมรายละเอียดของคอเสื้อตามแบบที่ต้องการ

2. คอเสื้อแบบต่างๆ

แบ่งออกเป็น 4 ประเภทใหญ่ๆ ได้แก่

1. คอเสื้อทรงกลม (Round Neck)
2. คอเสื้อรูปตัววี (V-Neck)
3. คอเสื้อทรงสูง (High Neck)
4. คอเสื้อแบบอื่นๆ

หลักการออกแบบปกเสื้อ

สำหรับการออกแบบปกเสื้อ จะต้องมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับขั้นตอนการออกแบบปกเสื้อ ปกเสื้อที่เป็นมาตรฐานสากล และปกเสื้อแบบต่างๆ เพื่อนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ร่วมกับหลักการออกแบบคอเสื้อ

1. ขั้นตอนการออกแบบปกเสื้อ มี 4 ขั้นตอน

ขั้นตอนที่ 1 ลากเส้นคอเสื้อตามแบบคอเสื้อที่กำหนดไว้

ขั้นตอนที่ 2 กำหนดความกว้างของปกให้เหมาะสม

ขั้นตอนที่ 3 ลากเส้นของปกที่พลิกกลับออกมา

ขั้นตอนที่ 4 เพิ่มเติมรายละเอียดของปกเสื้อตามแบบที่ต้องการ

2. ปกเสื้อที่เป็นมาตรฐานสากล

ปกเสื้อที่เป็นมาตรฐานสากลสามารถจำแนกได้ 3 แบบ คือ

1. ปกแบน (Flat Collar) คือ ปกใหญ่พับแบนติดกับคอเสื้อ บางครั้งเชื่อมติดกับตัวเสื้อ แบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1.1 ปกใหญ่แบน หรือปกเทลอร์ (Tailor Collar)

1.2 ปกเชื่อมติดกับตัวเสื้อ ปกนี้ถือเป็นการตกแต่งมากกว่า เป็นการลงตัวว่าเป็นปกเสื้อ นิยมใช้กับชุดลำลอง ไม่เป็นทางการ

2. ปกพลิกกลับ (Roll Collar) คือปกเสื้อที่พลิกกลับแล้วปล่อขราบ ได้แก่ ปกเชิ้ต ปกบิว และ ปกสวาช ใช้สำหรับทางการ หรือ กึ่งทางการ

3. ปกคอตั้ง (Stand Collar) คือ ปกเสื้อที่วางตั้งรอบคอ เหมาะกับผู้สวมใส่ทุกวัยใช้กับชุดลำลอง เสื้อกันหนาว หรือเสื้อกีฬาที่ไม่เป็นทางการ

หลักการออกแบบแขนเสื้อ

แขนเสื้อสำหรับผู้หญิงมีมากมายหลายชนิด เพราะสามารถเปลี่ยนแปลงไปตามสมัยนิยม แขนเสื้อส่งเสริมบุคลิกภาพของผู้สวมใส่ จึงควรศึกษาให้มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับขั้นตอนการออกแบบแขนเสื้อ ความยาวมาตรฐานของแขนเสื้อ ชนิดของแขนเสื้อ แขนเสื้อแบบต่างๆ ดังนี้

1. ขั้นตอนการออกแบบแขนเสื้อ มี 3 ขั้นตอน

ขั้นตอนที่ 1 ลากเส้นรอยต่อของแขนเสื้อจากจุดไหล่ไปจรดรักแร้

ขั้นตอนที่ 2 ลากเส้นความยาวของแขนเสื้อขนานไปกับตัวแขน

ขั้นตอนที่ 3 เพิ่มเติมรายละเอียดของแขนเสื้อตามที่กำหนดไว้

2. ความยาวมาตรฐานของแขนเสื้อ

ความยาวของแขนเสื้อที่เป็นมาตรฐานสากลจำแนกได้เป็น 6 ประเภท

1. แขนสั้นมาก (Cap) มีความยาวเพียงครึ่งหนึ่งของแขนสั้น แขนเสื้อประเภทนี้ได้แก่ แขนสั้นทรงหมวก แขนพองสั้นมาก แขนช่วย 1 ชั้น และแขนตุ๊กตา

2. แขนสั้น (Short) ความยาวแขน หนึ่งในสี่ของความยาวแขนจากหัวไหล่ถึงข้อมือ ได้แก่ แขนปล่อยถ่วงจากไหล่ แขนพองสั้น แขนช่วย 2 ชั้น แขนสั้นทรงกระบอก

3. แขนสองส่วน (Elbow) มีความยาวแขนเป็นครึ่งหนึ่งจากหัวไหล่ถึงข้อมือ อยู่ในระดับศอก ได้แก่ แขนช่วย 3 ชั้นยาวถึงศอก แขนยาวสองส่วน ทรงกระบอก แขนพอง 2 ส่วน

4. แขนสามส่วน (3/4 Length) มีความยาวแขนเป็นสามส่วนในสี่ส่วนของความยาวจากหัวไหล่ไปข้อมือ ได้แก่ แขนยาว 3 ส่วนรูปปลาย แขนยาวสามส่วนทรงกระบอก

5. แขนยาวเหนือข้อมือ (Bracelet) มีความยาวแขนอยู่เหนือข้อมือเล็กน้อย ได้แก่ แขนพองจับจีบรูปเหนือข้อมือ แขนยาวทรงกระบอกเหนือข้อมือ

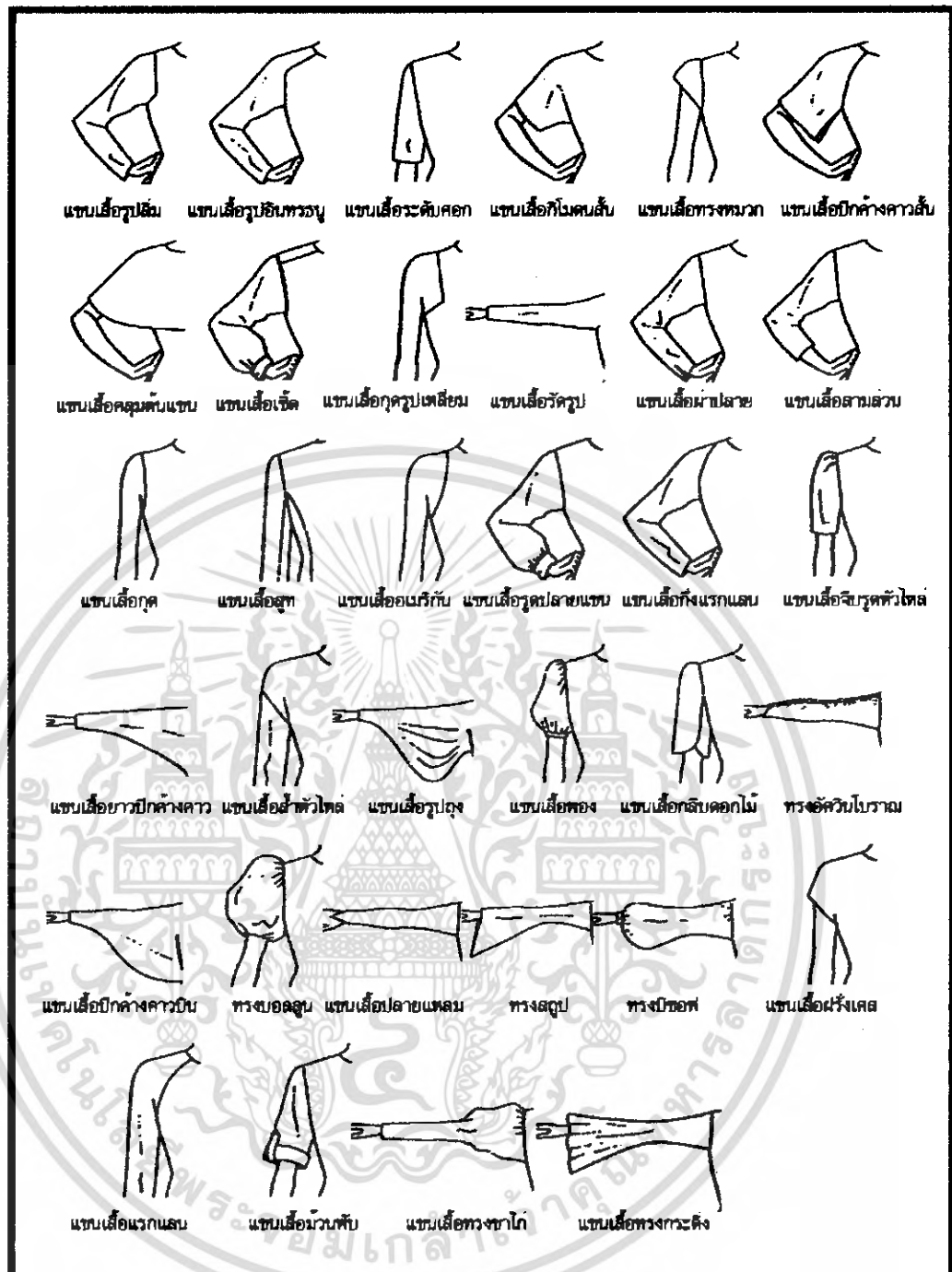
6. แขนยาว (Long) มีความยาวแขนจากไหล่จรดข้อมือ ได้แก่ แขนพองจับจีบรูประดับข้อมือ แขนยาวทรงกระบอกระดับข้อมือ

3. ชนิดของแขนเสื้อ

แขนเสื้อแบ่งออกเป็น 2 ชนิดใหญ่ๆ ดังนี้

1. แขนต่อ (Set – in Sleeve) เป็นแขนเสื้อใช้ผ้าคนละชิ้น กับผ้าตัวเสื้อ มาเย็บต่อเป็นแขนเสื้อที่วางแขน

2. แขนในตัว (Cut – in – one with the bodice) เป็นแขนเสื้อที่ใช้ผ้าตัวเสื้อทำเป็นแขนเสื้อด้วย จำแนกเป็น 3 ชนิด ได้แก่ แขนแรกแล่น (Raglan) แขนอานม้า (Saddle) และแขนกิโมโน (Kimono)

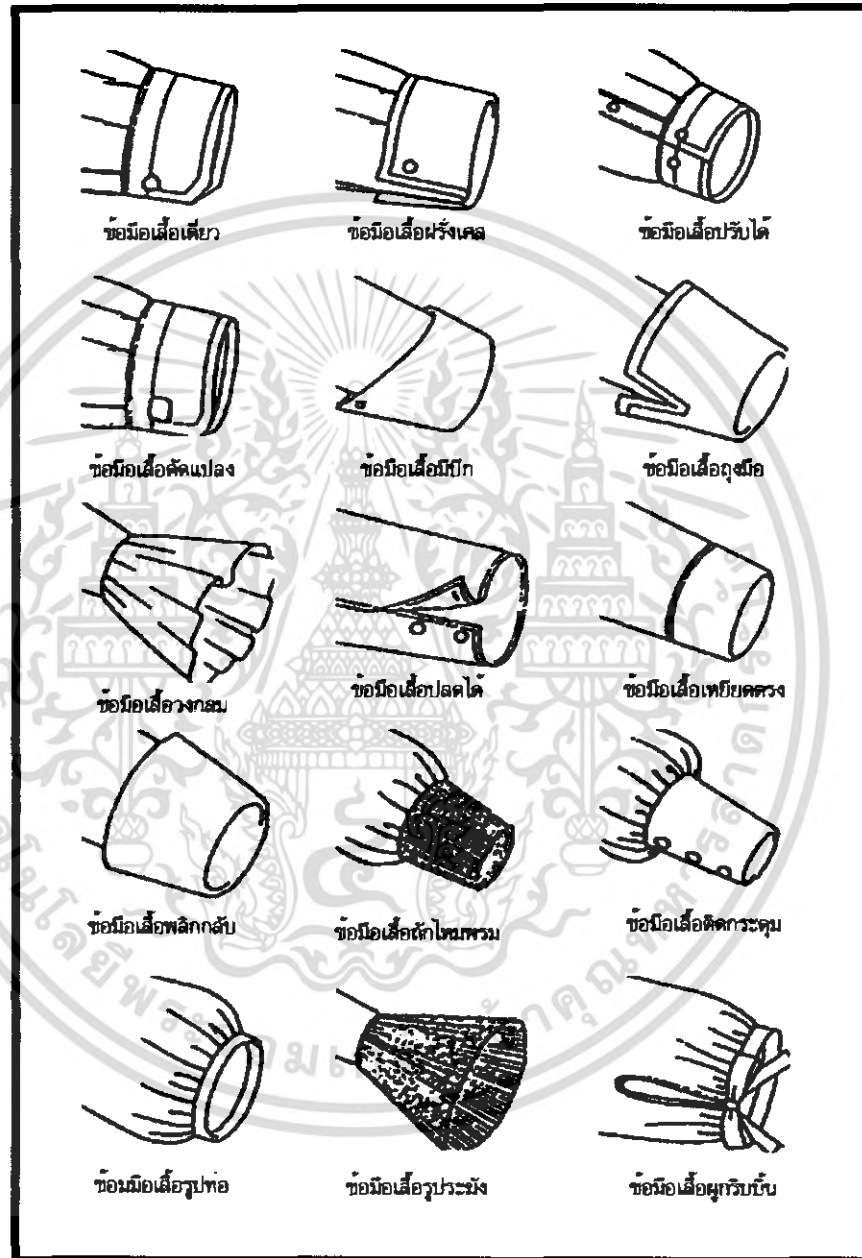

ภาพที่ 13. แสดงรูปแบบแขนเสื้อชนิดต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หลักการออกแบบข้อมือเสื้อ

หลักการที่สำคัญที่สุดในการออกแบบข้อมือเสื้อ ได้แก่ ต้องมีความรอบรู้เกี่ยวกับแบบของข้อมือเสื้อให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เพื่อที่จะนำไปประยุกต์ใช้ได้เหมาะสมกับแบบของแขนเสื้อ

ภาพที่ 14. แสดงรูปแบบข้อมือเสื้อชนิดต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3.3 รูปแบบของกระโปรงในลักษณะต่างๆ

ในการออกแบบกระโปรงนั้น จะต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับขั้นตอนการออกแบบกระโปรง ความยาวมาตรฐานของกระโปรง รูปทรงพื้นฐานของกระโปรง ขนาดมาตรฐานของกระโปรง และกระโปรงแบบต่างๆ ดังนี้

1. ขั้นตอนการออกแบบกระโปรง แบ่งเป็น 4 ขั้นตอน

ขั้นตอนที่ 1 วาดโครงหุ่นจำลองในท่ายืนที่ต้องการ

ขั้นตอนที่ 2 ลากเส้นเอวของโครงหุ่นที่เป็นเส้นเริ่มต้นของการออกแบบ

ขั้นตอนที่ 3 ลากเส้นเข้าของโครงหุ่นเพื่อกะขนาดความยาว

ขั้นตอนที่ 4 เพิ่มรายละเอียดของกระโปรงตามแบบที่กำหนดไว้

2. ความยาวมาตรฐานของกระโปรง

ความยาวที่เป็นมาตรฐานของกระโปรงในการออกแบบมี 7 แบบคือ

1. กระโปรงแบบไมโครมินิ (Micro Mini) มีความยาวระดับสั้นสุด

2. กระโปรงแบบมินิ (Mini) มีความยาวระดับสั้นมาก

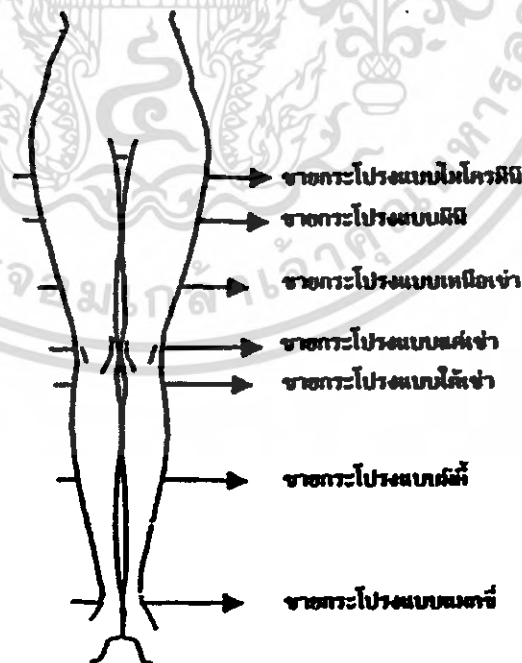
3. กระโปรงแบบเหนือเข่า มีความยาวระดับสั้น

4. กระโปรงแบบแค่เข่า มีความยาวระดับปานกลาง

5. กระโปรงแบบใต้เข่า มีความยาวระดับใต้เข่า

6. กระโปรงแบบมิดี (Midi) มีความยาวระดับครึ่งน่อง

7. กระโปรงแบบแมกซี (Maxi) มีความยาวระดับข้อเท้า

ภาพที่ 15. แสดงความยาวมาตรฐานของกระโปรง

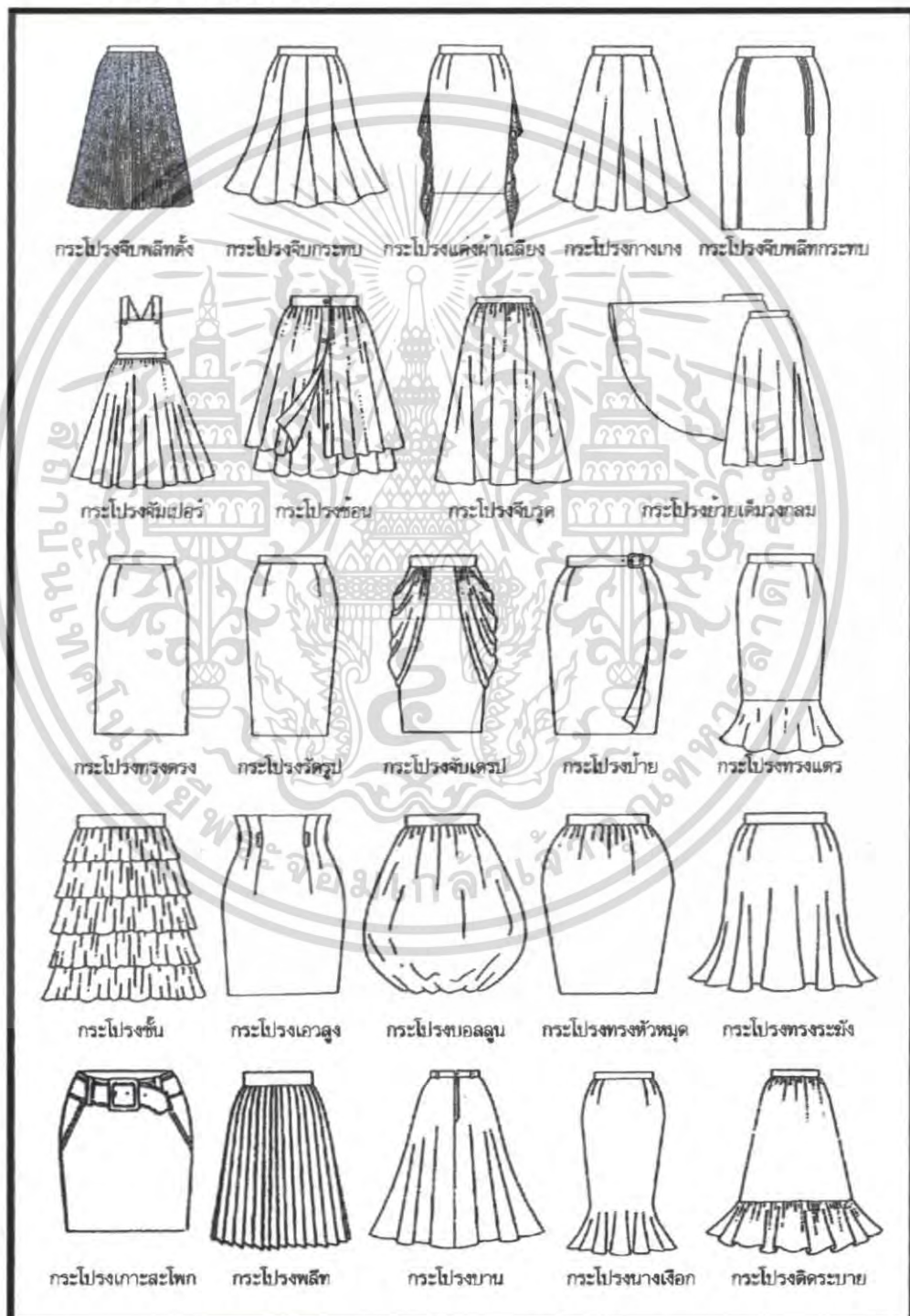
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. รูปทรงพื้นฐานของกระโปรง มี 3 แบบคือ

1. กระโปรงทรงตรง (Straight Skirt) มีลักษณะเป็นทรงตรงๆ
2. กระโปรงทรงบาน (Flare Skirt) มีลักษณะเป็นทรงตัวเอปปลายบานออก
3. กระโปรงทรงระฆัง (Bell – shaped Skirt) มีลักษณะโค้งมนออกจากรัด

ปลายกระโปรง

4. กระโปรงแบบต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับ **ภาพที่ 16. แสดงรูปแบบกระโปรงชนิดต่างๆ** ำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3.4 รูปแบบของชุดกระโปรงในลักษณะต่างๆ

ชุดกระโปรงมีรูปแบบที่หลากหลาย ต้องศึกษาและสังเกตรูปแบบต่างๆไว้เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ให้เข้ากับสมัยนิยมและความเหมาะสม สำหรับรูปแบบชุดกระโปรงในช่วง Spring /Summer 2007 นั้นนิยมการจับจีบระบาย การเย็บคอบริเวณใต้ออก จีบพลีท หรือแม้แต่การใส่ซ้อนกันเป็นชั้น (Layer) ดังตัวอย่าง

ภาพที่ 17. แสดงรูปแบบชุดกระโปรง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3.5 รูปแบบของกางเกงในลักษณะต่างๆ

ในการออกแบบกางเกง จะต้องมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับขั้นตอนในการออกแบบกางเกง ความยาวมาตรฐานของกางเกง กางเกงแบบต่างๆ และรายละเอียดของกางเกง ดังนี้

1. ขั้นตอนการออกแบบกางเกง มี 4 ขั้นตอน

ขั้นตอนที่ 1 วาดโครงหุ่นจำลองในทำขึ้นที่ต้องการ

ขั้นตอนที่ 2 ตากเส้นเอวของโครงหุ่น ที่เป็นเส้นเริ่มต้นของการออกแบบ

ขั้นตอนที่ 3 ตากเส้นสะโพก เส้นเข่า และเส้นข้อเท้าโครงหุ่นเพื่อกะ

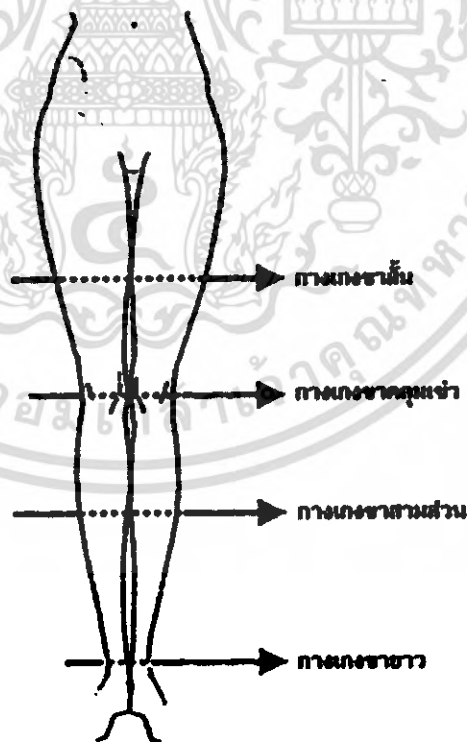
ขนาดความยาวของกางเกง

ขั้นตอนที่ 4 เพิ่มเติมรายละเอียดของกางเกงตามที่กำหนดไว้

2. ความยาวมาตรฐานของการกาง

ความยาวที่เป็นมาตรฐานของกางเกงในการออกแบบมี 4 แบบคือ

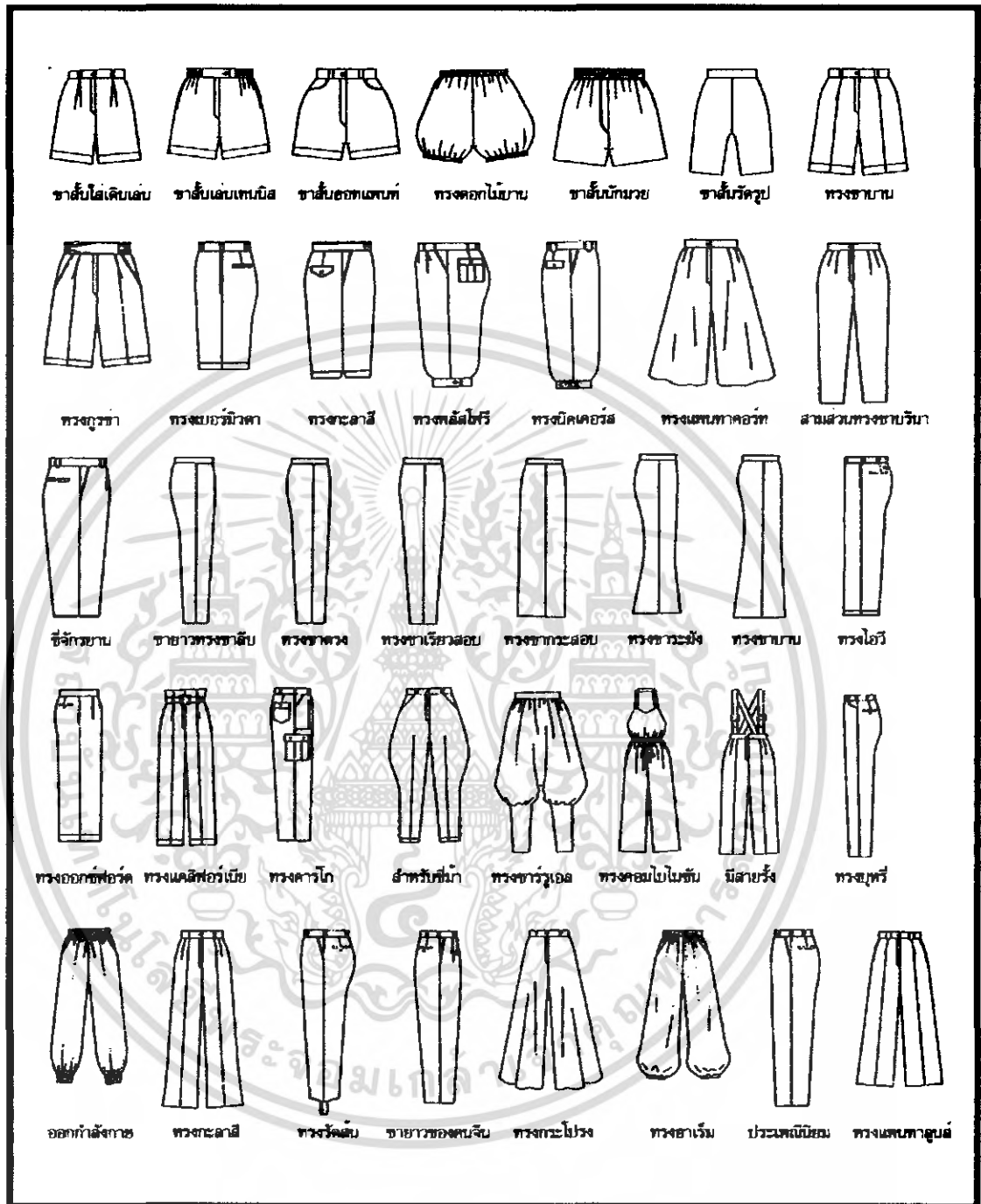
1. กางเกงขาสั้น
2. กางเกงขาคอมเข่า
3. กางเกงขาสวมส่วน
4. กางเกงขายาว

ภาพที่ 18. แสดงความยาวมาตรฐานของกางเกง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. กางเกงแบบต่างๆ

ภาพที่ 19. แสดงรูปแบบกางเกงชนิดต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้บริโภค

2.4.1 ข้อมูลด้านกายภาพ

หญิงสาวยุคใหม่ที่มีความมั่นใจ เป็นตัวของตัวเอง อายุประมาณ 18 – 25 ปี มีฐานะดี กำลั้งซื้อสูง สนุกกับการแต่งตัวในแต่ละวัน ชอบความแปลกแต่ไม่ชอบเหมือนคนอื่น มีอิสระในการดำเนินชีวิต ต้องพบปะผู้คนและเข้าสังคมเสมอ

ภาพที่ 20. แสดงภาพลักษณะของกลุ่มเป้าหมาย

2.4.2 พฤติกรรมด้านการใช้งาน

กลุ่มเป้าหมายเป็นกลุ่มที่มีความเป็นตัวของตัวเองสูง สนุกกับการแต่งตัวและทำอะไรที่ไม่ซ้ำใคร มั่นใจในตัวเอง มีอิสระและกิจกรรมที่หลากหลาย ต้องพบปะผู้คน เข้าสังคม ในแต่ละวัน ดังนั้นการแต่งตัวให้ทันสมัยจึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับคนกลุ่มนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4.3 พฤติกรรมด้านการซื้อ

พฤติกรรมด้านการซื้อของผู้บริโภคในการซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าและเครื่องแต่งกาย

Trend กลุ่มคนที่ติดตามข่าวสารและวงการแฟชั่น สนุกกับการแต่งตัวในแต่ละวัน สนใจการแต่งตัวให้ทันกับ Trend อยู่เสมอ ดังนั้นจึงยอมเสียเงินกับการเลือกซื้อเสื้อผ้าที่ทันสมัย

เข้าถึงคม การได้รับการยอมรับในสังคมเป็นสิ่งสำคัญสำหรับกลุ่มคนที่ต้องออกงานสังคมอยู่เสมอ ดังนั้นเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายที่ดี และทันสมัยจะทำให้ผู้บริโภคมีความมั่นใจมากขึ้นจึงสามารถเสียเงินไปกับการซื้อเสื้อผ้า

รูปแบบ กลุ่มคนที่หลงใหลในการออกแบบที่มีศิลปะท้องถิ่นแบบชนเผ่าอยู่บนเสื้อผ้า ด้วยรูปแบบที่ดูเก๋พร้อมที่จะซื้อสินค้าของ ISSUE โดยไม่ได้คำนึงถึงราคาเป็นเหตุผลหลัก

โดดเด่น เสื้อผ้าในสไตล์ของ ISSUE ค่อนข้างมีความโดดเด่นและมีลักษณะเฉพาะตัวค่อนข้างสูง ผู้บริโภคที่เลือกที่จะสวมใส่จึงเป็นคนที่มีความต้องการความแตกต่างต่างจากเสื้อผ้าที่เน้นความเรียบง่าย เสื้อผ้าของ ISSUE ใส่แล้วสะดุดตา คนจำได้ง่าย ดังนั้นความโดดเด่นนี้จึงเป็นความต้องการของผู้บริโภค

เหตุผลในการตัดสินใจซื้อ

1. ความพอใจในรูปแบบของสินค้า เช่น มีความโดดเด่น ไม่ซ้ำแบบใคร
2. ความเหมาะสมกับกาลเทศะและสถานที่ เช่น ชุดเพื่อออกงาน ชุดเพื่อใส่ไปทำงาน หรือใส่ไปเที่ยวเล่น
3. ความคุ้มค่าในการซื้อสินค้า เช่น สามารถนำไปประยุกต์สวมใส่ได้กับหลายชุดหลายโอกาส
4. ราคาเป็นเหตุผลรองในการตัดสินใจซื้อสินค้า เพราะกลุ่มเป้าหมายเป็นกลุ่มผู้บริโภคที่มีรายได้ค่อนข้างสูง

2.4.4 แนวโน้มการแต่งกาย (Trend)

รูปแบบการแต่งกาย(Fashion Style)

รูปแบบการแต่งกายที่กำลังได้รับความนิยมสำหรับการแต่งกายในช่วง Spring/Summer 2007 นี้ คือ การแต่งกายตามแบบทศวรรษที่ 60 หรือที่เรียกกันว่า ยุค 60's โดยมีรูปทรงเสื้อผ้าที่เรียบง่าย แข็งอยู่ทรง มีการตัดเย็บ (cutting) บางส่วนของเสื้อผ้าออกไปจากทรงเดิม (peek-a-boo effects) โดยมีลักษณะของรูประชาคนิตเป็นส่วนมาก รูปแบบและรายละเอียดการตัดเย็บในลักษณะนี้ก็กลับมาเป็นที่นิยมอีกครั้ง

ภาพที่ 21. ภาพแสดงการแต่งกายแบบ Futuristic 60s Style

เนื่องจากรูปทรงเสื้อผ้าของลิกมีลักษณะแข็งอยู่ทรง เรียบง่าย มีการตัดเย็บ โคงงเว้า ในบางส่วนของทรงเสื้อผ้าซึ่งมีลักษณะสอดคล้องกับรูปแบบของการแต่งกายยุค 60's จะเห็นเด่นชัดในช่วงคอเสื้อ ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ที่ชัดเจน จึงได้นำรูปทรงเสื้อผ้าของลิก และการตัดเย็บแบบสมัยใหม่มาเปรียบเทียบกันให้เห็นภาพชัดเจนมากขึ้น เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 22. แสดงความสอดคล้องกันระหว่างทรงเสื้อติดและ Futuristic

สำหรับการออกแบบใน Collection นี้ได้ถือของการแต่งกาย รูปทรงเสื้อผ้า ของ
 ใก้มีความสอดคล้องกับรายละเอียดรูปแบบการตัดเย็บ (peek-a-boo effects) ในยุค
 Futuristic 60s ซึ่งเป็นแนวโน้มการแต่งกายในช่วง Spring/Summer 2007 จึงเลือกใช้เป็น
 แนวทางในการออกแบบ โดยอ้างอิงข้อมูลจาก www.wgsn.com เว็บไซต์ที่ให้ข้อมูล
 เกี่ยวกับแนวโน้มของตลาดเครื่องแต่งกาย ทั้งรูปแบบ สี สัน และ Concept

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แนวโน้มการแต่งกายของผู้หญิง (Fashion Trend) ในช่วง Spring/Summer 2007

แนวโน้มรูปแบบเสื้อผ้าในช่วง Spring/Summer 2007 นี้ แบ่งเป็น 4 รูปแบบ

1. GROBE TROTTER
2. FIRST CLASS CRUISE
3. TROPICAL SHADOWS
4. NORTH SUMMER LIGHT

ภายใน Collection นี้สไตลิ่งของลิกเก จะมีความสอดคล้องกับรายละเอียดรูปแบบการแต่งกาย (Detail) ซึ่งอ้างอิงจาก Trend book ในส่วนของ TROPICAL SHADOW จึงเลือกใช้ เป็นแนวทางในการออกแบบ

TROPICAL SHADOW

ภาพสะท้อนจากเขตร้อน

สีสัน :

งานผสมสีที่เต็มไปด้วยสีและความหนาที่บอบ จากช่วงยุคสีที่จัดที่สุด ไปสู่สีที่มืดที่สุด โทนสีของธรรมชาติและพันธุ์ไม้ที่นั่นล้วนได้แรงบันดาลใจมาจากป่าที่บอบในแถบเมซอน จากเสื้อผ้าจะเห็นได้ว่า เป็นสีที่ค่อนข้างเข้มและทึบ แทรกไปด้วยอนุของความสดใส รอบล้อมไปด้วย โทนสีม่วง ฟ้า และเขียว ในรายละเอียดแล้ว การใช้ลูกเล่นสีแดงสดในความกลมกลืนของสีบานเย็น ส้ม แดง

ผ้า :

ผ้าเนื้อทนเช่น ผ้าฝ้าย ผ้าใบ และผ้าทอหยาบ

สำหรับ แจ็กเก็ต (Jacket) และกางเกงจะเป็นผ้าขนปุยหรือโพลีสเตอร์, ผ้าใยสังเคราะห์, ผ้าลายสองหน้า, หรือผ้าทอแจ็กการ์ด (Jacquard)

ในความขัดแย้งด้วย ผ้าใยสังเคราะห์เนื้อเหลวและนุ่ม, ผ้าทอบาง, ผ้าจีบ, เสื้อถักรัดรูป, ผ้าถักชนิดหลายๆสี ผ้าทอ หรือผ้าฝ้าย (Cotton) เรียบๆ ด้วยลายเส้นสดใส หรือ สีที่ตัดกัน เน้นผ้าที่ดูเหมือนผ้าในลอนหรือโพลีสเตอร์เพื่อความทันสมัย

ลายเส้นเป็นตารางหรือเป็นดอกไม้

เน้นที่ผ้าโพกศีรษะ, ใบไม้ใหญ่ๆ ประดับมุกแปลกๆ และการตกแต่งด้วยลูกบิด ผ้าประดับชาย, จีบ, แผ่นโลหะวาว และการนำเศษผ้ามาเย็บด้วยกัน

เพิ่มความเป็นผู้หญิงด้วยการผสมผ้าไหมสีสว่างเช่น ผ้าชีฟอง ผ้าซาตินเบาๆ ผ้าในลอนบางๆ

รูปแบบเสื้อผ้า (Silhouettes) :

เสื้อครึ่งตัวผ้าฝ้าย ที่กลายเป็นเสื้อแจ็กเก็ต (Jacket) พอดีตัว เน้นเอวและมีหลายๆกระเป๋า
กางเกงขาสั้นที่เข้าคู่กัน กระโปรงผ้าฝ้ายตรงๆ

ชุดค็อกเทล ที่มาจากแรงจูงใจของเสื้อรัดรูปเล็กๆและกระโปรงนุ่มๆที่บานออก และตกแต่ง
ด้วยชั้นของจีวเวอรี

การเน้นกางเกงยีนที่เป็นสีสว่างหรือสีเข้ม หุ้มด้วยความขัดแย้งกับเสื้อครึ่งตัวค็อกเทล เสื้อ
แขนสั้นและกระโปรงจีบ และการตกแต่งเสื้อและกระโปรงด้วยจีวเวอรี

ผลิตภัณฑ์ตัวหลัก (Detail) :

- เสื้อคอกว้างด้วยปกที่คลุมไหล่
- มีกระเป๋าเล็กๆ หลายอันมาประกอบ
- ชายเสื้อแบบแจ็กเก็ต
- แจ็กเก็ตผ้าฝ้ายทำใหม่ตามสัดส่วน
- ฝ้านิดหลายๆสี
- การตกแต่งและเพิ่มเติมด้วยจีบ, เย็บด้วยสิ่งต่างๆ, ริบบิ้น, งาน patchwork ซึ่งคือการ
เย็บเศษผ้าหลายชิ้นด้วยกัน, การปะ, ปัก, ลูกบิด และแผ่นโลหะวาว
- การจีบผ้า

ภาพที่ 23. แสดงแนวโน้มรูปแบบเสื้อผ้าในช่วง Spring/Summer 2007

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แนวโน้มรูปแบบเสื้อผ้าในช่วง Spring/ Summer 2007 และรายละเอียดการตกแต่งในส่วนต่างๆ สำหรับ Collection นี้ จะเน้นความเป็นผู้หญิง(Romantic Feminine) เสื้อผ้าที่มีรายละเอียด ให้ความรู้สึกโรแมนติก เช่น จีบระบาย ลูกไม้ ผูก โบว์ นอกจากนี้ยังแฝงความเป็นชาย(Masculine Look)จะเห็นจาก Silhouette ที่หลวมๆ ไม่พอดีตัว เสื้อผ้าแบบผู้ชายแต่ให้ผู้หญิงสวมใส่ ภาพรวม Silhouette ของเสื้อผ้าสำหรับ Spring/Summer 2007 มีดังนี้

ภาพที่ 24. แสดงแนวโน้มรูปแบบเสื้อผ้าในช่วง Spring/Summer 2007

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ การใช้งานเพื่อการค้าโดยไม่ได้รับอนุญาตจะถือว่าผิดกฎหมาย การนำเอกสารนี้ไปใช้โดยไม่ได้รับอนุญาตถือว่าผิดกฎหมาย

Silhouette

Fashion Trends For Fashion Season Spring/Summer 2007

ภาพที่ 25. แสดงแนวโน้มรูปแบบเสื้อผ้าในช่วง Spring/Summer 2007

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Silhouette

Fashion Trends For Fashion Season Spring/Summer 2007

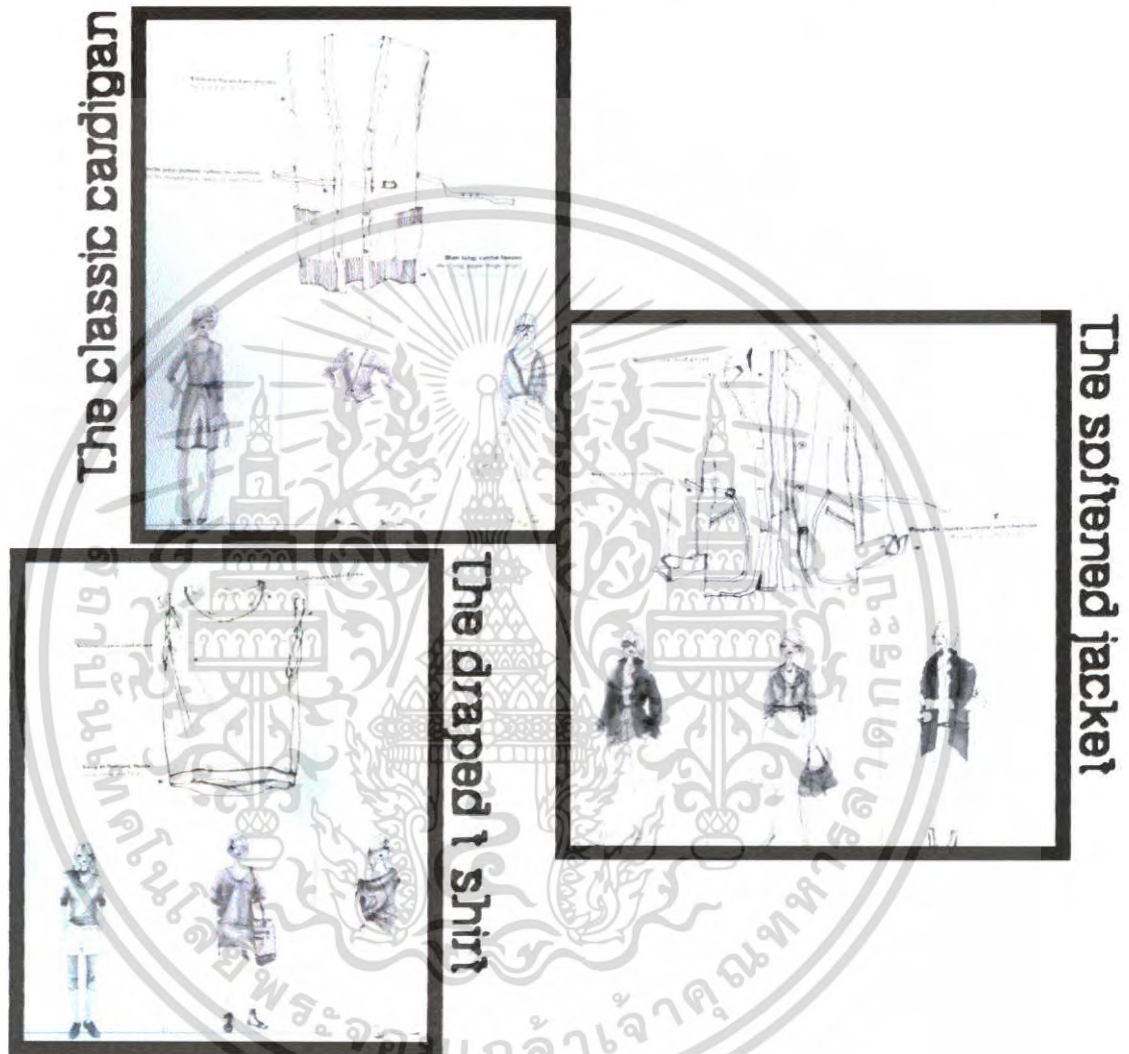

ภาพที่ 26. แสดงแนวโน้มรูปแบบเสื้อผ้าในช่วง Spring/Summer 2007

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Silhouette

Fashion Trends For Fashion Season Spring/Summer 2007

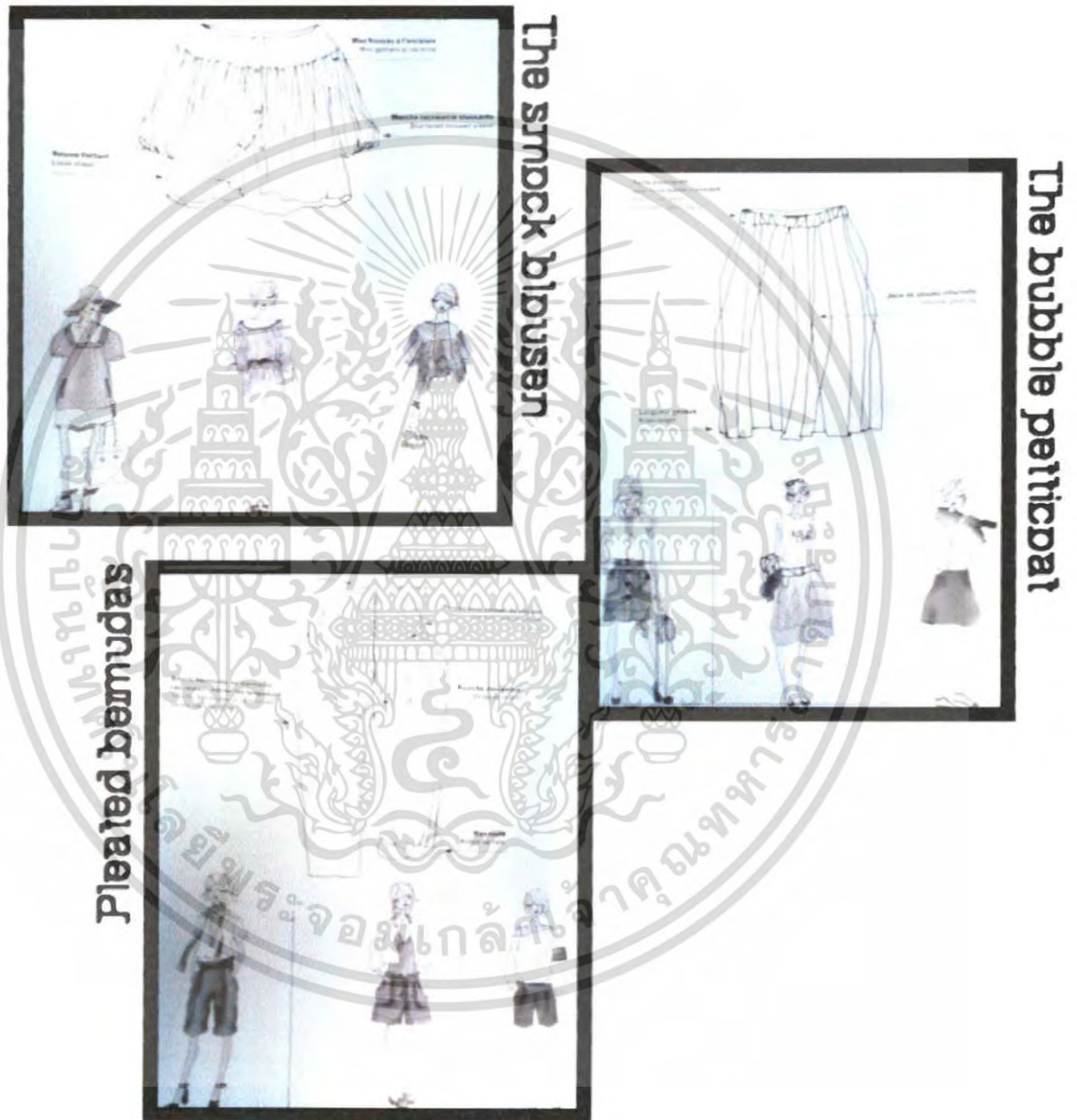

ภาพที่ 27. แสดงแนวโน้มรูปแบบเสื้อผ้าในช่วง Spring/Summer2007

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Silhouette

Fashion Trends For Fashion Season Spring/Summer 2007

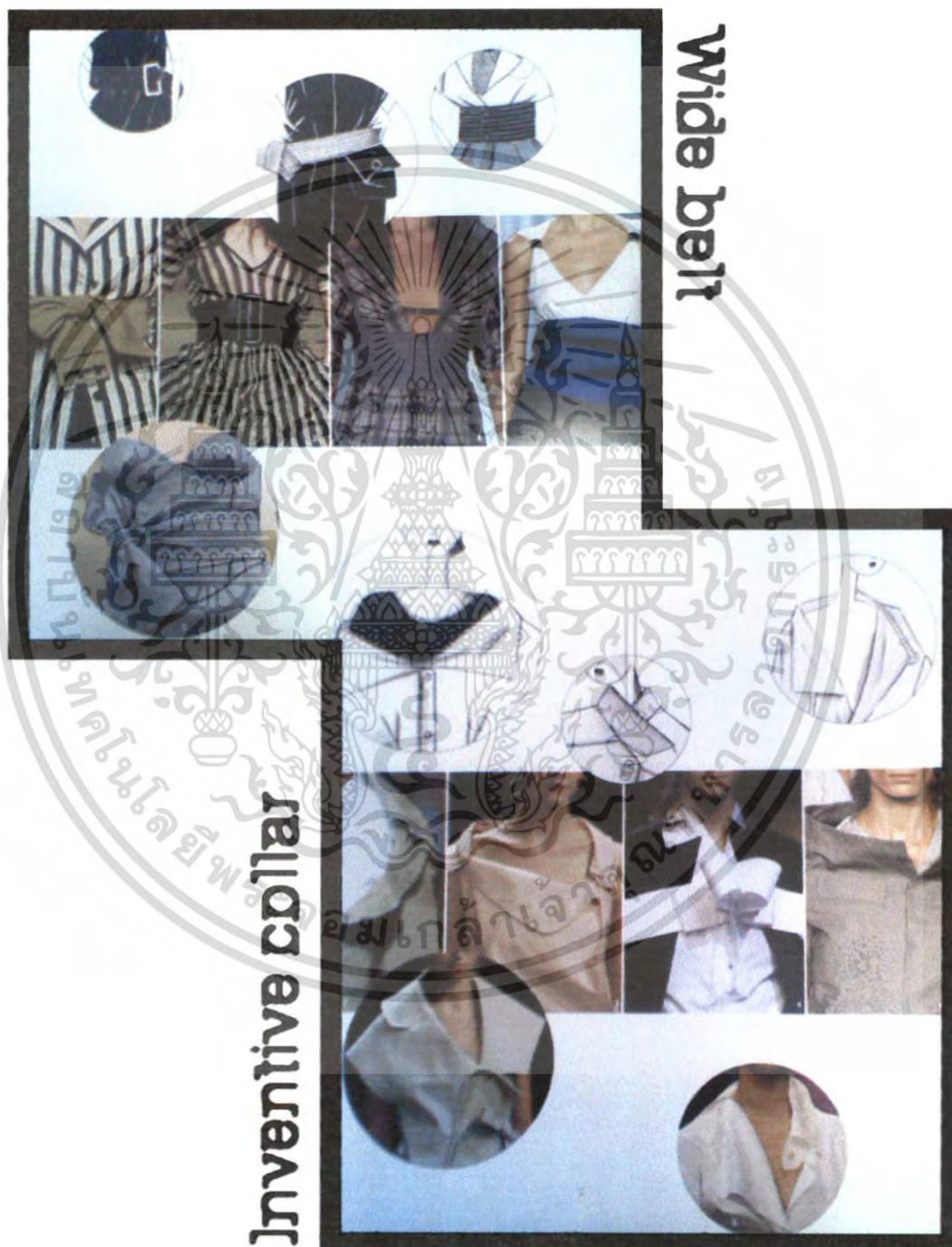

ภาพที่ 28. แสดงแนวโน้มรูปแบบเสื้อผ้าในช่วง Spring/Summer2007

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Detail

Fashion Trends For Fashion Season Spring/Summer 2007

ภาพที่ 29. แสดงแนวโน้มรูปแบบเสื้อผ้าในช่วง Spring/Summer 2007

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Detail

Fashion Trends For Fashion Season Spring/Summer 2007

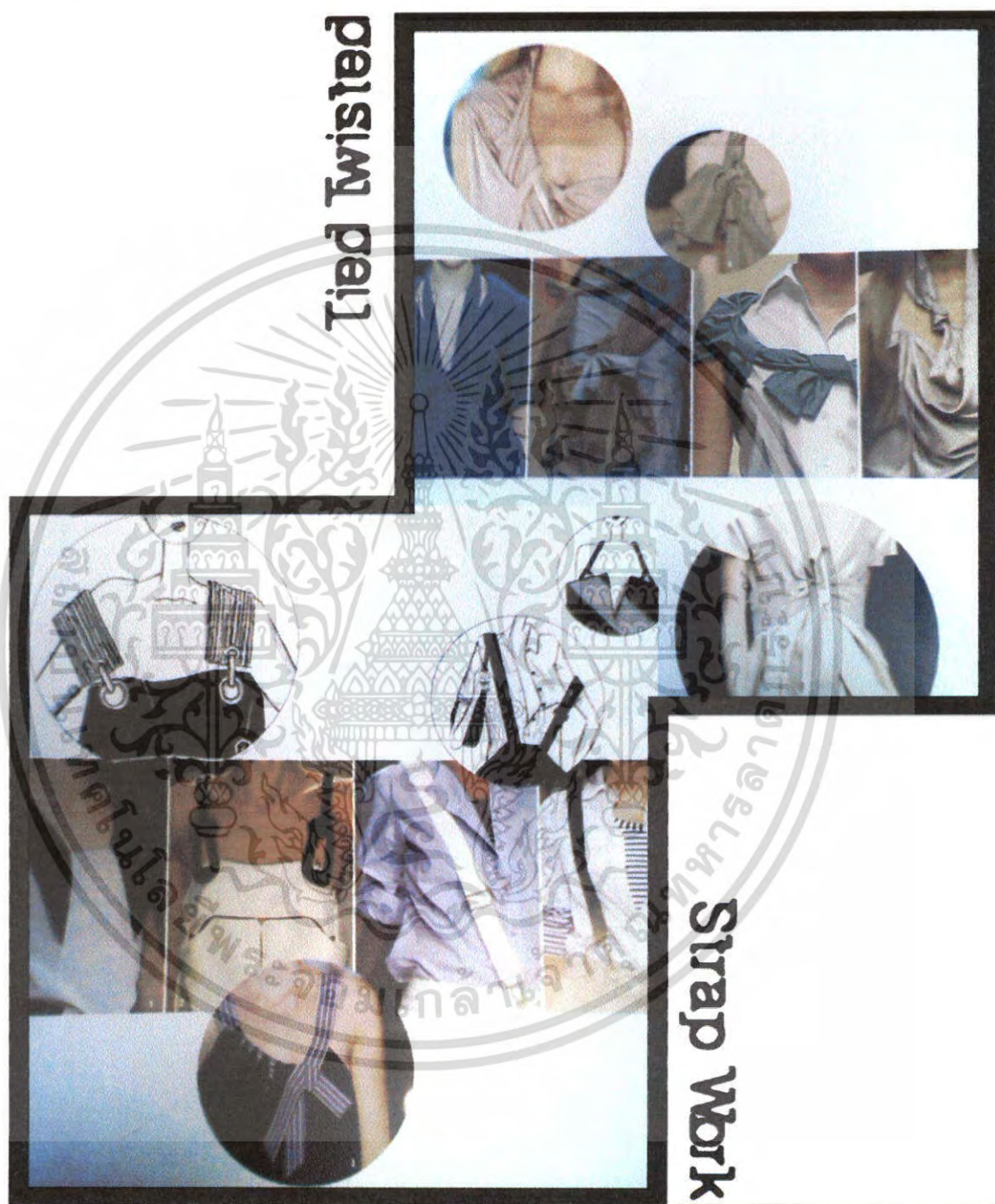

ภาพที่ 30. แสดงแนวโน้มรูปแบบเสื้อผ้าในช่วง Spring/Summer 2007

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Detail

Fashion Trends For Fashion Season Spring/Summer 2007

ภาพที่ 31. แสดงแนวโน้มรูปแบบเสื้อผ้าในช่วง Spring/Summer 2007

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Detail

Fashion Trends For Fashion Season Spring/Summer 2007

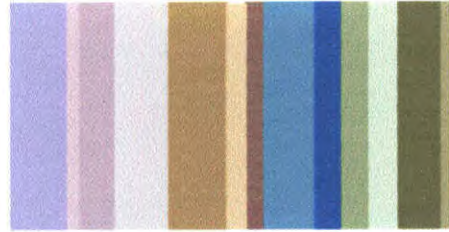
ภาพที่ 32. แสดงแนวโน้มรูปแบบเสื้อผ้าในช่วง Spring/Summer 2007

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แนวโน้มของสีสันทัน(Color Trend) ในช่วง Spring/ Summer 2007

โทนสีของชุดผลิตภัณฑ์นิยมใช้ทั่วไป

โทนสีที่ทำการปรับใช้กับ Collection

GAMME COULEUR - COLOR RANGE
Eté - Summer 07

LECUIR À PARIS

LEATHER EVENT

ภาพที่ 33. แสดงโครงสร้างสีที่ใช้สำหรับออกแบบ

จากข้อมูลแนวโน้มของสีสันทัน (Color trend) PLAGE คือโทนสีที่เลือกใช้สำหรับงานออกแบบคอลเลกชัน (Collection) นี้ เพื่อต้องการส่งเสริมภาพลักษณ์ที่ดูหรูหรา สง่า ในสไตล์ของลิก จากสีสันทันแบบที่ค่อนข้างจัดจ้าน เมื่อนำมาประดับตกแต่งคริสตัลจะทำให้เสื้อผ้ายังคงความเป็นลิกแบบตรงตัวเกินกว่าจะสวมใส่ในชีวิตประจำวัน ดังนั้นโทนสีที่เลือกมาสามารถส่งเสริมให้คอลเลกชัน (Collection) นี้สมบูรณ์แบบมากขึ้น เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4.5 ขนาดเสื้อผ้าสำเร็จรูป

ตารางที่ 2. แสดงขนาดเสื้อสตรี

ขนาด(ซม.)	30	32	34	36	38	40
รอบอก	76	81	86.5	91.5	96.5	101.5
รอบเอว	58.5	61	63.5	66	68.5	71
รอบสะโพก	84	86.5	89	91.5	94	96.5
ช่วงตัวด้านหลัง	37	38	39	40	41	42

ตารางที่ 3. แสดงขนาดกระโปรงและกางเกงขาสั้นสตรี

ขนาด(ซม.)	30	32	34	36	38	40
รอบเอว	58.5	61	63.5	66	68.5	71
รอบสะโพก	84	86.5	89	91.5	9*4	96.5

ตารางที่ 4. แสดงขนาดสัดส่วนสตรีในระบบเสื้อผ้าสำเร็จรูป

ขนาด(ซม.)	36(S)	38(M)	40(L)	42(XL)
ชวหน้า	35	35.5	36	37
ชวหลัง	38.5	39	40	41
ไหล่กว้าง	37	38	39	39
บ่าหน้า	30	31	32	33
บ่าหลัง	32	33	35	35
คอ	32	33	34	34
รักแร้	35	36	37	38
อก	80	84	90	92
อกบน	18	19.5	21	21
อกห่าง	18	18	20	20
รอบเอว	57	60	65	68
สะโพก	84	86-90	92	94
แขนยาว	13/45/67	13/45/70	14/46.5/72	14/47/73
ข้อมือ	13	14	15	15.5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.5 ข้อมูลเกี่ยวกับที่มาในการออกแบบ

2.5.1 ประวัติความเป็นมาของการแสดงลิเก

ชาวมลายูนำการละเล่นชนิดหนึ่งเข้ามาแสดงในกรุงเทพฯ เมื่อสมัยต้นรัชกาลที่ 5 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ การแสดงมีคนตีกลองรำมะนาหลายคนพร้อมด้วยเครื่องประกอบจังหวะ นั่งล้อมกันเป็นวง ปากก็ร้องเพลงเป็นมลายู คำว่า..ลิเก น่าจะมาจากคำในมลายู คำว่า คิเกร์ แปลว่า ขับร้อง เดิมเป็นแต่การสวดบูชาพระในทางศาสนาของพวกแขกอิสลาม ภายหลังเพี้ยนเสียง ไปเป็น ยี่เก ลิเก การเล่นสวดและตีรำมะนานั้น ต่อมาก็ได้มีผู้คิดค้นดัดแปลงไปเป็นทำนองอย่างละคร แต่เพื่อจะให้คนชอบดูมากจึงมักเล่นไปข้างตลกคะนองให้ขบขัน และให้เรียวทันใจคนดู กับแต่งตัวหุรีให้บาดตาคน และขับแต่พอเป็นกิริยา เล่นเจรจาตลกคะนองเป็นพื้น

2.5.1.1 การเล่นลิเกแบ่งเป็น

- 1 ลิเกบันตน
- 2 ลิเกลูกบท
- 3 ลิเกทรงเครื่อง

1 ลิเกบันตน

คือ การแสดงที่ศิลปินชาวไทยเอาแบบ คิเกร์ ของมลายูมาแสดง โดยใช้เพลงบันตนเป็นหลัก และคิดต่อเติมแทรกคำไทยระคนเข้าไปด้วยแต่งงใช้รำมะนาตีประกอบอยู่ตามรูปเดิม เมื่อได้โหมโรงและร้องเพลงบันตนพอสมควรแล้ว ก็เริ่มแสดงชุดต่างๆ โดยมากมักเป็นชุดต่างภาษา แต่ต้องเริ่มด้วยภาษาแขกก่อนภาษาอื่นเสมอ เช่น ชุดแขกรดน้ำมนต์ เป็นต้น การแสดงมีตัวออกแสดง แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าไปตามภาษานั้นๆ ผู้แสดงร้องเอง และผู้ตีรำมะนาที่นั่งล้อมวงนั้นร้องเป็นลูกคู่รับเมื่อหมดกระบวนการของการแสดงชุดหนึ่ง ผู้แสดงเข้าฉากแล้ว พวกตีรำมะนาก็ร้องเพลงบันตนสลับรอกการแต่งตัวชุดต่อไป และร้องเพลงภาษานำการแสดงในชุดต่อไปด้วย ชุดที่ลิเกบันตนในสมัยโบราณแสดงมีชุดมีมอญ ในเรื่องราชาธิราช ตอนพระยาน้อยชมตลาด ชุดลาวในเรื่องขุนช้างขุนแผน ตอนบักป้องบักเปื้อพบพลายบัวกับนางแว่นแก้ว

2 ลิเกลูกบท

คือ การแสดงผสมกับการขับร้องและบรรเลงเพลงลูกบทร้องและรำไปตามกระบวนเพลง แต่ใช้ปี่พาทย์รับแทนลูกคู่ที่ตีระฆังนาอย่างลิเกบันคน ผู้เล่นแต่งตัวเพียงใช้เสื้อผ้าแพรพรรณธรรมดา แต่ให้มีสีฉูดฉาดบาดตา ผู้ชายโพกผ้าหรือสวมสังเวียนศีรษะ ผู้หญิงสวมซ้องผมปลอม ชุดและการแสดงอนุโลมอย่างลิเกบันคน เมื่อหมดชุดหนึ่ง ตัวแสดงเข้าฉากไป ต่อจากนั้นปี่พาทย์ก็จะบรรเลงเพลง 3 ชั้นที่เป็นแม่บทใหม่ และออกลูกบทเปลี่ยนชุดหรือภาษาแสดงต่อไป

3 ลิเกทรงเครื่อง

ต่อจากระยะที่ลิเกลูกบทแพร่หลาย มีผู้คิดปรับปรุงลิเกบันคนกับลิเกลูกบทผสมกัน แต่ให้แต่งตัวด้วยเครื่องปักดินเลื่อมแพรพราวอย่างละครรำ และแสดงเป็นเรื่องยาวๆอย่างละคร สถานที่แสดง เป็นรูปแบบเดียวกับละครในและละครนอก คือมีฉากตายตัว ซึ่งมีประตูออกสองข้าง มีเตียงรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าตั้งฉาก 1 เตียง ฉากอาจเป็นลายอย่างม่าน หรือเป็นภาพเช่น ท้องพระโรง การรำ ลิเกทรงเครื่องต้องใช้ศิลปะในการรำเหมือนกับละคร เพราะในการแสดง จะต้องรำหน้า พาทย์ รำรับบท เช่นเดียวกับละครแต่ด้วยความมุ่งหมายของลิเก ต้องการดำเนินเรื่องรวดเร็วอย่างหนึ่ง กับให้แลดูแปลกตาจากละครอย่างหนึ่ง ที่ทำที่รำจึงมักตัดทอนลงบ้าง คิดแปลงให้เป็นเชิง กล้องแก้งพริ้งพราวไปบ้าง เช่นท่าเชิดของลิเก มักจะย่อเข่าลงมากกว่าละคร จนเข่าลงมาก ซึ่งเป็นท่าที่นายสังวาล พระเอกลิเกรุ่นเล็กที่มีชื่อของพระยาเพชรปาวี เป็นผู้ประดิษฐ์คิดแปลงขึ้น นับว่าเป็นท่าที่บรรดาศิลปินฝ่ายลิเก ได้ยึดถือต่อมาจนปัจจุบัน การร้อง เพลงร้องของลิเก ก็คือเพลง 2 ชั้นและเพลงชั้นเดียว เหมือนกับแบบของละคร แต่เพื่อกระตุ้นใจผู้ดูผู้ฟังมากขึ้น วิธีร้องเพลงต่างๆมักจะตัดทำนองให้คิดค้นไ้เพราะแปลก ไปกว่าร้องอย่างละคร ส่วนเพลงสำหรับดำเนินเรื่องใช้เพลงหงส์ทองชั้นเดียวมาดัดแปลงให้ร้องคั่นเดินเนื้อความไปได้มากๆ แล้วจึงจะลงให้ปี่พาทย์รับครั้งหนึ่ง เพลงหงส์ทองนี้นับว่าเป็นเพลงสัญลักษณ์ของลิเก พอตัวนายโรงออกนั่งเตียงครั้งแรก ร้องเพลง 2 ชั้นธรรมดา 2-4 คำแล้วก็ต้องร้องหงส์ทองติดต่อกันไป เป็นการบอกเรื่องราว และเพลงรานิเกถึง นายคอกคิน เสือสง่าเป็นผู้คิดค้นขึ้น เป็นการดัดแปลงเพลงโศกให้เป็นเพลงรัก ใช้ในบทเกี่ยว การพูด สำเนียงพูดของลิเกจะคิดให้คิดแปลกออกไปจากสำเนียงพูดของสามัญชน สำเนียงที่เจรจา โขนก็เป็นอย่างหนึ่ง สำเนียงละครรำก็อย่างหนึ่ง ดังนั้นสำเนียงลิเกก็คิดให้แยกออกไปไม่ให้ซ้ำ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.5.1.2 องค์ประกอบของลิเก

- 1 วิธีการแสดง
- 2 ผู้แสดง
- 3 เพลงและดนตรี
- 4 เนื้อเรื่อง
- 5 สถานที่
- 6 การแต่งกาย

1 วิธีการแสดง

ปี่พาทย์โหมโรงจบกระบวนแล้ว บรรเลงเพลงภาษาต่างๆ เรียกว่าออกภาษา หรือออกสิบสองภาษาแทนร้องบันตนภาษาต่างๆ พอถึงภาษาแขกอันเป็นอันดับสุดท้าย พวกคีร่ามะนาก็ออกมา นั่งล้อมวงที่หน้าวงปี่พาทย์ พอปี่พาทย์หยุด พวกคีร่ามะนาก็ร้องเพลงบันตนต่างๆอีกพักหนึ่ง บางทีจะคนส่วนนี้ก็มี แล้วเริ่มแสดงชุดแขกตามแบบลิเกบันตนแต่ใช้ปี่พาทย์รับ เป็นการค้ำับครูลือชูดหนึ่ง พอหมดชุดแขกจึงเริ่มจับเรื่องที่จะแสดงต่อไป ผู้แสดงใช้ท่ารำอนุ โลมตามละครบ้าง ประเพณีแต่เดิมผู้ชายแสดงล้วนๆแม้ตัวนางก็ใช้ผู้ชายแสดง

วิธีการแสดงของลิเกสมัยนั้นยึดถือหลักของการแสดงละครว่าเป็นมาตรฐานอยู่มาก ถ้าจะแสดงละครใน เช่น อิเหนา การแสดงต้องเป็นไปอย่างเรียบร้อยแจ่มจ้า มุ่งศิลปะการร้องและรำมากขึ้นกว่าการแสดงละครนอก จะเห็นได้ว่าศิลปะการละครกับลิเกแบบราณี ในสมัยโบราณได้ประสมประสานกันอย่างใกล้ชิด แม้การรำเพลงหน้าพาทย์ของลิเกก็มีทั้งเสมอ เพลงเร็วและกราวใน ฯลฯ คล้ายคลึงละครรำ ซึ่งในสมัยนี้เหลือคณะลิเกที่ดำรงศิลปะแบบนี้อยู่น้อยเต็มที

การแบ่งหน้าที่ในโรง

ในการแสดงลิเกครั้งหนึ่งจะมีบุคคล 5 จำพวกทำหน้าที่ต่างๆกันในการแสดง ได้แก่ ผู้บริหาร ผู้กำกับการแสดง ผู้แสดง ช่าง และปี่พาทย์

ผู้บริหาร ได้แก่ ใต้โผ มีหน้าที่จัดการเรื่องธุรกิจการเงิน การทำสัญญา การจัดหาหนะรับส่ง ติดต่อดัวลิเก เครื่องไฟ และปี่พาทย์ ผสมโรงกันเล่นให้เป็นที่เรียบร้อย

ผู้กำกับการแสดง คือ คนเรื่องหรือคนบอกเรื่องตามภาษาลิเก มีหน้าที่บอกเรื่องที่จะแสดงในครั้งนั้น แล้วแจกบทบาทให้กับผู้แสดงตามที่แต่ละคนถนัด นอกจากนี้ยังคุมการเข้าออกตลอด ตั้งแต่ต้นจนจบบางครั้งคนเรื่องก็ต้องแสดงด้วย

ผู้แสดง ได้แก่ตัวเอกทั้งหมดที่ทำการแสดงซึ่งปกติจะมีประมาณ 10 คนขึ้นไป เป็นชายและหญิงประมาณ 6 ต่อ 4 เพราะส่วนมากจะเป็นเรื่องผู้ชายเป็นตัวเดินเรื่อง บางครั้งมีมากถึง 18 คน ในการแสดงครั้งหนึ่งถ้าอีกมีตัวน้อยไปจะเล่นอีกเพราะแต่ละคนต้องออกมาแสดงนานๆจึงเข้าโรง ทำให้น่าเบื่อ ถ้ามีตัวมากไปจะทำให้คนดูสับสนเพราะมีคนเกินเรื่อง ต้องเล่นบทเดียวกันหลายตัว บางครั้งมีพระเอกเล่นบทเดียวกันถึง 3 ตัว แต่คนดูบางคนก็ชอบจะได้เปรียบเทียบกับฝีมือ

ช่าง ได้แก่พวกคิดตั้งฉาก ติดตั้งเครื่องไฟ เครื่องขยายเสียง พวกฉากนั้นบางทีก็เป็นพวก ลีเองช่วยกัน พวกช่างไฟ บางทีก็เป็นเจ้าภาพมา

ปีพาทย์ คือพวกนักดนตรีทั้งหมด 5-7 คน แล้วแต่นาของวงปีพาทย์

ในบรรดาทั้ง 5 จำพวกนี้ จำพวกผู้แสดงยังแยกแยะออกไปได้สามบทบาทตัวเอกนั้นๆจนัด อีกด้วย เดิมที่ตัวเอกนิยมแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม คือ นายโรง (ตัวพระ) ตัวโง่ ตัวตลก และตัวนาง ซึ่งแบ่งได้เป็นกลุ่มย่อยอีก

2 ผู้แสดงลีเก้นแบ่งออกเป็น

ตัวพระเอก คือ ตัวเอกของเรื่องทำหน้าที่ดำเนินเรื่อง โดยตลอดจึงมีจำนวนหน้าพาทย์มากที่สุดในการเล่นแต่ละครั้ง บทของพระเอกทั่วไปจะเป็นผู้ชำนาญทั้งบทรักและบทรบ ไม่นิยมเล่น ตลก โปกฮา นอกจากจะส่งบทให้ตัวตลกตามพระไปออกมุขฮา การร้องการเจรจาแม้จะเป็นบท โกรธก็สำรวม ผู้แสดงมีอายุเฉลี่ย 16-30 ปี

ตัวนางเอก คือ คู่รักแท้ของพระเอกและเป็นตัวเดินเรื่อง บางครั้งเรื่องจะเน้นที่ตัวนางเอก เรียกได้ว่าเป็นเรื่องของนางเอก ก็อาจจะมีหน้าพาทย์มากกว่าพระเอก บทบาทของตัวนางเอก โดยทั่วไปเป็นบทรักและบทโศก ไม่นิยมเล่นบทตลก นอกจากจะส่งบทไปให้ตัวตลกตามพระ ผู้แสดงมีอายุเฉลี่ย 16-30 ปี

ตัวพ่อ คือ ตัวพ่อของพระเอก หรือนางเอกแทบทั้งสิ้น มักเป็นบทโศกและบทตลก ผู้แสดงมีอายุเฉลี่ยตั้งแต่ 30-50 ปี

ตัวแม่ คือ ตัวแม่ของพระเอกหรือนางเอกแทบทั้งสิ้น มักเป็นบทโศกและบทตลก ผู้แสดงมีอายุเฉลี่ยตั้งแต่ 30-40 ปี

ตัวตลกตามพระ(โง่กษาย) คือ ตัวตลกที่เป็นคู่หูของพระเอก อาจเป็นคนใช้หรือเพื่อนหรือน้องชายของพระเอก (ไม่เคยเห็นเป็นพี่ของพระเอกเลย) คอยช่วยเหลือและให้คำปรึกษาแก่พระเอก ตลอดเวลา มีลักษณะฉลาดแกมโกง แต่ซื่อสัตย์ต่อพระเอกเสมอ ผู้แสดงมีอายุเฉลี่ย 16-45 ปี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตัวตลกตามนาง(โจ๊กหญิง) คือตัวตลกที่เป็นคู่หูของนางเอก อาจเป็นคนใช้ เป็นเพื่อน เป็นน้องสาวหรือพี่สาวของนางเอก มีนิสัยทำนองเดียวกับโจ๊กชาย ผู้แสดงมีอายุเฉลี่ย 20-40 ปี

ตัวพระรอง คือ ตัวพระรองของพระเอก เช่นเป็นน้องชายหรือเพื่อนพระเอกมีบทบาทใกล้เคียงกัน ตัวนี้เป็นตัวเสริม ไม่มีบทบาทมากนัก โดยมากเป็นพระเอกเด็กที่มีเสียงและรูปร่างหน้าตาไม่ดี เด็กวัยรุ่นที่เริ่มออกโรงใหม่ๆ ผู้แสดงมีอายุเฉลี่ยตั้งแต่ 15-25 ปี

ตัวนางรอง คือ ตัวรองของนางเอก มีลักษณะเช่นเดียวกับพระรอง ผู้แสดงมีอายุเฉลี่ย 15-25 ปี

ตัวโกง คือ ตัวเอกของเรื่องที่มีบทบาทเป็นนักทำลายล้าง เป็นคู่ต่อสู้ที่สำคัญของพระเอก จึงจะต้องพ่ายแพ้ในที่สุด(มักเป็นอำมาตย์ หรือลูกต่างแม่กับพระเอก) มีนิสัย ทรยศ โลก กักขฬะ จึงใช้บทรุนแรงทั้งร้องทั้งรำ เสียงร้องมักคุ้ยเขี่ยหัวใจ และมีบทบาทกับตัว โจ๊กและมักเสียชีวิต ผู้แสดงมีอายุเฉลี่ยตั้งแต่ 16-20 ปี และ 35-40 ปี

ตัวตลกตามโกง คือ ตัวตลกทำนองเดียวกับตัวตลกตามพระ แต่มีนิสัยขี้โกง และโกงกว่า

ตัวอิจฉา คือ ตัวโกงหญิงนั่นเอง มีความอิจฉาริษยา มักเป็นแม่เลี้ยงของนางเอกหรือเป็นเมียน้อยของพระเอก ตัวอิจฉานี้ไม่มีตลกตาม เพราะเล่นทั้งบทอิจฉาและบทตลกอยู่แล้ว ผู้แสดงมีอายุเฉลี่ยตั้งแต่ 30-40 ปี

ต่อไปนี้เป็นหมวดพิเศษที่พบเสมอในการแสดงลิเก

ตัวเด็ก คือ ตัวลิเกที่มีอายุน้อยๆ เพียง 7-8 ขวบ โดยมากเป็นลูกหลานหรือเด็กที่ได้โผล่เลี้ยงไว้ให้เป็นลิเก เมื่อมีช่องทางก็ให้ออกเล่น เช่น รำเบิกโรง รำเพลงชุดประกอบเรื่อง หรือเป็นตัวพระเอกสมัยเด็กหรือเป็นตัว โจ๊กเล็กๆน้อยๆ เด็กบางคนมีความสามารถมาก เรียกว่ามีแววตั้งแต่เล็กๆ จากการสำรวจพบว่ามีเด็กในการแสดงแทบทุกครั้ง นั่นเป็นสิ่งที่คาดว่าจะยังมีคนรุ่นใหม่สืบทอดศิลปะแขนงนี้ไว้ไม่ให้เสื่อมสูญ

ตัวเบ็ดเตล็ด คือ คือพวกตัวประกอบเล็กๆน้อยๆที่ได้โผล่เข้ามาจนครบโรง บางทีไม่ได้เป็นลิเกเท่าไรหรอก มักเล่นเป็นตัวสัตว์ต่างๆเช่น ม้า เสือ เพราะไม่ต้องร้องรำ มีหน้าที่เป็นลูกไล่ของตัวตลกเป็นส่วนใหญ่

คนเรื่อง(พระเอก)

คนเรื่อง(ลิเก โทรทศน์)

คนเรื่อง(แจกตัว)

ภาพที่ 34. แสดงหน้าที่ต่างๆของลิเก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พระเอกตั้งใจฟังคนเรื่อง

ลิเกแต่งตัว

โฆษก เล่าเรื่อง

พระเอก (ผู้ชาย)

นางเอก

โจ๊กชาย

ตัวโกง

โจ๊กหญิง

คนดูกลุ่มหลักของลิเกซึ่งมีจำนวนมาก

เด็ก เป็นคนดูกลุ่มรองจากผู้หญิงวัยกลางคน จะตั้งใจมากแม้ฝนจะตกฟ้าจะร้อง

ผู้ชายชรา คนดูกลุ่มน้อย ชอบนั่งข้างหน้าดู เพราะ หู ตาไม่ดี

ภาพที่ 35. แสดงหน้าที่ต่างๆของลิเก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3 เพลงและดนตรี

ร้องสำหรับดำเนินเรื่องประจําการแสดงลิเก ส่วนมากใช้เพลงหงส์ทองชั้นเดียว ดัดแปลงให้ร้องคืนเนื้อความได้มากมายแล้วจึงจะลงปีพาทย์รับครึ่งหนึ่ง เพลงหงส์ทองนี้ยังแยกกิ่งก้านสาขาออกไปอีกหลายอย่าง เช่น แปลงจากลาวชมดง เรียกหงส์ทองลาว แยกจากเพลงพม่ากองแวง เรียกหงส์ทองพม่า แยกจากเพลงมอญคอกโสน เรียกหงส์ทองมอญ และแยกจากเพลง สดาขง เรียกว่าหงส์ทองแขก เป็นต้น ต่อมาเกิดมีเพลงราชานิเกลิง ซึ่งมาจากเพลงมอญครวญของลิเกบันตน ใช้ในบทเกี่ยว นับว่า เพลงหงส์ทอง เพลงราชานิเกลิง และเพลงมอญครวญนี้ เป็นเพลงแสดงสัญลักษณ์ของลิเก โดยเฉพาะ ที่สำคัญก็คือ การร้องเพลงลิเก ไม่มีการบอกบทหรือคู่มือหนังสือ ต้องคิดค้นร้องเป็นกลอนสดด้วยปฏิภาณของตนเอง นับได้ว่าเป็นจำพวก ปฏิภาณกวี

การพูด ในการแสดงลิเก มักคัดเสียงผิดไปจากปกติธรรมดา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเดิมใช้ผู้ชายแสดง เป็นหญิง จึงต้องคัดเสียงให้สมบทบาท ซึ่งการแสดง โขน และละครร่าก็คัดเสียงแต่แตกต่างกันไป เพลงที่ใช้ประกอบการแสดง

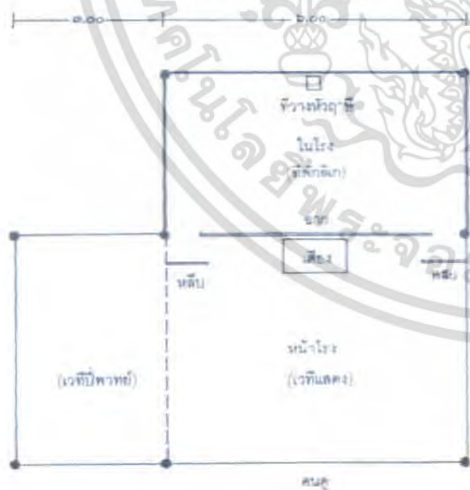
- 1 ถ้าเป็นบทพระราชานิพนธ์ จะขึ้นต้นว่า เมื่อเอช เมื่อนั้น (สำหรับกษัตริย์) และบัคเอช บัคนั้น (สำหรับตัวที่ไม่ใช่กษัตริย์) ใช้เพลง 2 ชั้น เช่น ขึ้นพลับพลา ครอบจักรวาล หรือ ต่อมุ่ โปง ต่อไปก็จะใช้เพลงหลักของลิเกเมื่อเดินเรื่อง
- 2 เพลงหลักในการเดินเรื่อง คือ เพลงหงส์ทอง สองไม้ นาคราช เป็นเพลงเนื้อเต็มไม่มีเอื้อน รวดเร็วทันใจ
- 3 เพลงที่สอดคล้องกับเนื้อเรื่อง เวลาลิเกออกตัวแรกใช้เพลงเสมอ ถ้าเป็นเจ้าใช้เพลงเสมอเจ้า ถ้าเป็นแขก ใช้เพลงเสมอแขก เป็นต้น เมื่อดำเนินเรื่องใช้เพลงตามท้องเรื่องเช่นเดียวกับละคร ทั้งเพลงหน้าพาทย์และเพลงร่า
บทโศก ใช้เพลงขวัญอ่อน ธรณีกรรแสง เพราะมีเอื้อนให้อารมณ์โศก
บทรัก ใช้เพลงเขมรปากท่อ พม่าแห่ ถ้าจะให้ถูกหลักจริงๆก็ใช้เพลงนงจาก
บทโกรธ ใช้เพลงถึง โลก ถึงงาน เป็นเพลงชั้นเดียวที่ทำเพลงได้พอเหมาะพอควร
- 4 ออกต่างภาษา ใช้เพลงตามภาษานั้นๆ เช่น เพลงจีน เพลงลาว เพลงมอญ
- 5 เมื่อครูดอกคิดเปลี่ยนกลอนเป็นรูปกลอนร่าคัดและใช้ทำนองราชานิเกลิง ก็ใช้ทำนองราชานิเกลิง แทน หงส์ทอง สอง ไม้เป็นส่วนมาก

4 เนื้อเรื่องที่แสดง

เดิมทีเมื่อลิเกขยายวิธีการแสดงมาถึงลิเกลูกบทก็ยังใช้การแสดงชุดเล็ก เรื่องภาษาต่างๆ ต่อมาเมื่อวิวัฒนาการมาเป็นลิเกทรงเครื่อง โดยดำเนินวิธีการเขียนแบบละครรำจึงใช้เรื่องนิยายโบราณ เช่น หมิ่นหาญกับทิดเพชร ขุนช้างขุนแผน แก้วหน้าม้า เป็นต้น ในตอนหลังๆต่อมา เมื่อได้แสดงเป็นประจำในสถานที่เก็บเงินแก่ผู้เข้าชม ซึ่งเรียกติดปากว่า “วิก” การแสดงลิเกจึงมักนำเรื่องยาวๆมาแสดงติดต่อกันไปทุกคืน หลายๆคืนจึงจะจบเรื่อง ซึ่งทำให้ผู้ชมการแสดงติดใจ ต้องซื้อบัตรเข้าไปดูเรื่อยๆทุกคืน และยังมีคณะลิเกหลายคณะแสดงประกวดประชันกันหลายวิก มากขึ้น เจ้าของคณะต้องยิ่งค้นคว้าหาเรื่องที่สนุก และมีวิธีการแสดงที่แปลกออกไป จนถึงการนำเอาเรื่องพงศาวดารของชาติต่างๆ เช่น สากก๊ก ชีเต็งซัน ราชาริราช ล้นไฉเวียง เป็นต้นมาแสดง

5 สถานที่แสดง

ลานวัด ตลาด สนามกว้างๆ โดยปลูกเพิงสูงระดับตา ด้านหน้าเป็นที่แสดง ด้านหลังเป็นที่พักที่แต่งตัว เวทีลิเกหรือ โรงลิเก เป็นเวทีชั่วคราวยกพื้นมีหลังคา แบ่งพื้นที่เป็น 3 ส่วน คือ เวทีแสดง เวทีดนตรี และหลังเวทีสำหรับผู้แสดงพักก่อน เวทีแสดงมีระบายนแขนเป็นกรอบเวที โดยมีข้อคดและสถานที่ติดต่อย่างชัดเจน การจัดพื้นที่ของเวทีลิเกในปัจจุบันมี 2 แบบ แบบเดิมมีเวทีดนตรีอยู่ถัดจากเวทีแสดงไปทางขวาของผู้แสดง

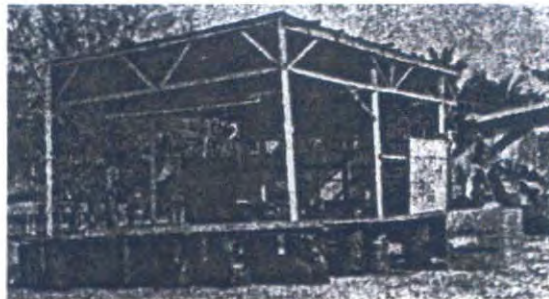
เวทีถาวร ใน สนามมวยค่ายจิระประวัติ นครสวรรค์ แล้วอัฒจันทร์ไปออกอากาศอนค้ำ

ภาพที่ 36. แสดงแผนผังเวทีและเวทีในสมัยก่อน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เวทีถาวรในตลาดรุ่งนภา คาคีลี

เวทีชั่วคราวในงานสงกรานต์ พ.ศ. 2521 นครสวรรค์

เวทีชั่วคราว งานปลีกที่นครสวรรค์

ลิเกเล่นบนพื้นศาลาหน้าศาลเจ้าพ่อหลักเมือง นครสวรรค์

ลิเกปิดวิกที่นาเกลือ พัทยา

ลิเกปิดวิก

แพของวัด ไทรไต้ ที่ชาวบ้านริมแม่น้ำเข้าไว้ให้ลิเกเล่น

นครสวรรค์ คนคูลอยเรือคูรอบๆ ลิเกปิดวิก ที่ตลาดใหม่ ระยอง

ภาพที่ 37. แสดงเวทีลักษณะต่างๆในสมัยก่อน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลิกเป็ควิก นครสวรรค์

เวทีซีเนมาสโคปของคณะสมศักดิ์ ภัคดี

ภาพที่ 38. แสดงเวทีลักษณะต่างๆในสมัยก่อน

ฉาก

ฉากลิกแต่เดิมเป็นเพียงผ้า幔เรียบๆ ซึ่งกันเวทีเป็นหน้าโรงและในโรงมีประตูเข้าออกที่ด้านข้าง ต่อมาฉากเขียนเป็นภาพท้องพระโรง ทิวทัศน์เข้าใจว่าจำลองฉากจริงตามโรงบ่อนที่ลิกแสดงสลับอยู่นั้นมาใช้

ฉากลิกในปัจจุบันเป็นผ้าดิบ เขียนเป็นภาพต่างๆ สองข้างถนนมีหีบแทนประตู เขียนให้เข้าชุดกัน ฉาก 1 ผืน กันหีบ 1 คู่ เรียกว่า 1 ชุด ชุดที่ใช้เป็นประจำคือ ฉากท้องพระโรง รองลงมาคือ ฉากสวน ฉากทุกฉากเขียนเป็นภาพที่มีความลึกทุกเส้น ไปรวมกันตรงกลางฉาก เป็นจุดสุดสายตา ซึ่งช่วยเสริมตัวลิกที่นั่งอยู่บนเตียงหน้าเวทีให้เด่นขึ้น การใช้ฉากลิกนั้น ไม่ใช่การสร้างบรรยากาศและสถานที่ในการแสดง เพราะสิ่งเหล่านั้นตัวลิกเรื่องบอกคนดูให้เข้าใจอยู่แล้ว เช่น ณสถานบ้านน้อย หรือ ภายในตำหนักหลังน้อยๆ ฉากจึงเป็นเพียงภาพประดับที่มากกว่า การที่ลิกจะมีการเปลี่ยนฉากหลายๆชั้น มี 2 โอกาสคือ เมื่อเจ้าภาพจ่ายเงินค่าจ้างเพิ่มให้ เล่น ฉากด้วย หรือเมื่อลิกไปปี่ควิกแสดงเอง ต้องทำให้ฉากมโหฬารคะตาคณดู จะได้ติดใจมาดูใหม่ในวันต่อไป บางครั้งจะมีฉากหมุนให้เห็นเป็นว่าขี้ม้าผ่านป่า หรือฉากถ้าโดยเจาะผ้า幔เป็นโพรง

ฉาก ทำด้วยผ้าดิบเย็บติดกันเป็นผืนใหญ่ มีขนาดมาตรฐานกว้าง 4.50 เมตร สูง 3.30 เมตร ตอนบนมีรูร้อยเชือกสำหรับผูกติดกับโครงหลังคา หีบ ก็ทำด้วยผ้าดิบเช่นกัน มีขนาดสูง 3.30 เมตร กว้าง 1.10 เมตร

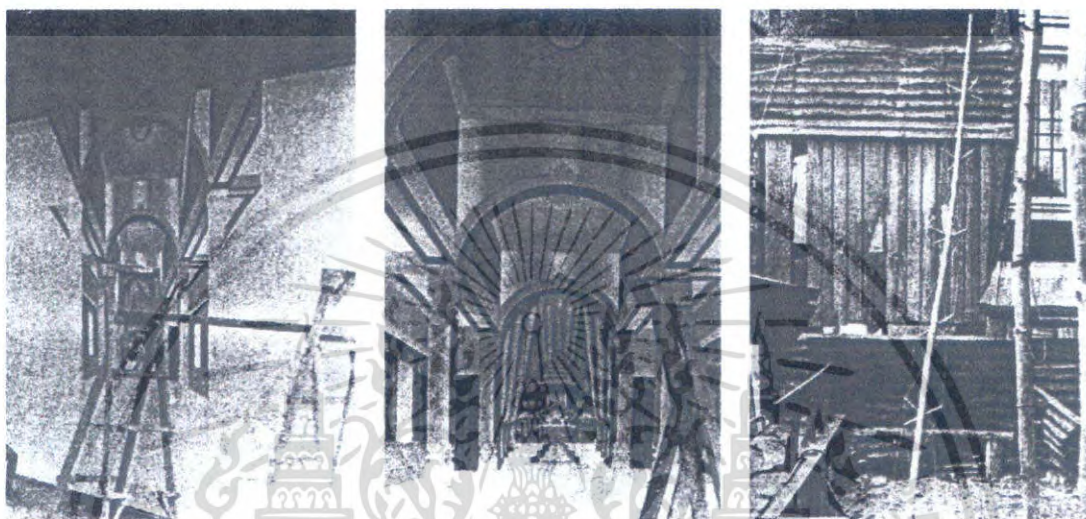
ฉากลิกมี 2 แบบคือ

ฉากเดี่ยว ทำด้วยผ้าใบเขียนเป็นรูปท้องพระโรง พร้อมหีบผ้าใบเขียนสีอีก 1 คู่ กับผ้าระบายด้านบนเขียนชื่อคณะ

ฉากชุด ทำด้วยผ้าใบเขียนสีเป็นสถานที่ต่างๆตามท้องเรื่อง เช่น ท้องพระโรง ห้องรับแขก ป่า ถ้ำ น้ำตก แต่ละฉากม้วนเก็บไว้เหนือเวทีการแสดง อุปกรณ์ฉากเป็นตั้งหรือเตียงไม้ขนาดพอนั่งแสดงได้ 3 คน มีตั้งเพียงตัวเดียวก็ใช้ได้เนกประสงค์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การเขียนฉาก จะเริ่มด้วยการนำผ้าดิบมาขึงให้ตึง แล้วร่างด้วยเส้นดินสอ จากนั้นก็ลงสีพื้นแรงๆ และตัดเส้นด้วยพู่กันเล็กๆ ให้เรียบร้อย สีที่ใช้เป็นพลาสติกไม่ละลายเอะเทอะเมื่อโดนฝน เนื่องจากลักษณะมันนี่นิยมเล่นแสงอัลตราไวโอเลต ฉากจึงมีการใช้สีสะท้อนแสงเพื่อให้เส้นผ้าลอยเด่นเมื่อเปิดแต่แสงดังกล่าว

โรงเขียนฉาก

ฉากท้องพระโรง ใช้มากที่สุด

ม่าน ใช้หลอดด้ายแทนรอก

โครงฉากลูกคลื่น ทำด้วยไม้ไผ่กับลวด

ลูกคลื่น 2 ลูก

ม่านหน้าเวทีใช้เวลาปิดวิก หรือ แสดงหลายคืน หรือมีฉากมาก

ฉากถ้ำในทะเล

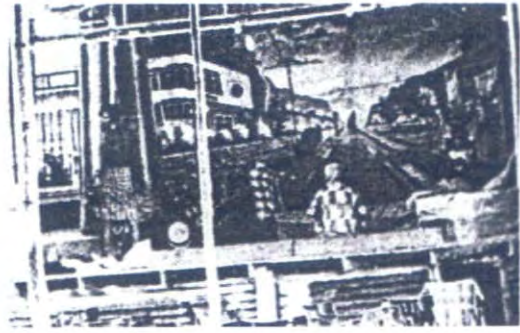
ฉากป่า

ภาพที่ 39. แสดงฉากในลักษณะต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไมออนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ฉากสวนในวัง

ฉากถนน

เชือกชักฉาก

ฉากหมุนตามตง

ระเบิดปากดำห้วกะโหลก

ฉากแยก

ฉากม้วนหลายม้วน หลายกลีบ
สำหรับงาน 1 คีนราคาแพง

ฉากท้องพระโรงและเวทีแสดง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 40. แสดงฉากในลักษณะต่างๆ

6 การแต่งกายในการแสดงลิเก

เครื่องแต่งตัว ลิเกทรงเครื่อง เกียนแบบเครื่องทรงกษัตริย์ แต่ดัดแปลงมิให้ซ้ำกับของโจน และละคร

ในสมัยรัชกาลที่ 5 อันสืบเนื่องมาจากรัชกาลที่ 4 นี้ได้มีเครื่องแต่งพระองค์ของกษัตริย์เพิ่มขึ้นอีกหลายอย่าง เช่น เวลาแต่งตัวเต็มยศ และครึ่งยศ เป็นต้น ผู้ออกแบบเครื่องแต่งตัวลิเก ได้เก็บรวบรวมจากเครื่องแต่งพระองค์ของกษัตริย์ ซึ่งไม่ใช่พระเครื่องต้น มาเลียนแบบ โดยตรงบ้าง ดัดแปลงบ้าง แต่งให้แก่นายโรงและตัวสำคัญๆ เช่น

เครื่องแต่งตัวพระ

นุ่งผ้ายกทอง สวมเสื้อเข้มขาน หรือเขียรับแขนใหญ่ถึงข้อมือ มีเข็มขัดรัดนอกเสื้อ และยังนำเอาเครื่องราชอิสริยาภรณ์อีกหลายอย่างมาแก้ไข คือ

นำเอาปิ่นจุฬเห็จ ซึ่งละครราชาเขยใช้เฉพาะตัวอิเหนาคอนเป็นปิ่นหยี มาดัดกับยอดมงกุฎของกษัตริย์ ปีกขนนกวางยูกักย้อย่างพระมหามงกุฎ 5 ยอด ที่เรียกว่า พระมหาขมพู่ ซึ่งสร้างขึ้นสมัยรัชกาลที่ 5 นั้นสวมศีรษะ

นำเอาพระมหาสังวาลนพรัตน์ ซึ่งของจริงทำด้วยเพชรพลอย 9 อย่าง เป็นดอกจากรูปดาวล้อมเดือน มีสร้อยเชื่อมเป็นสองสาย มี 36 ดอก สวมรอบคอ เรียกว่า พระสังวาลแปด แต่แปลงเสียเป็นเพชรขาวสีเดียว ติดดอกเรียงห้อยลงมาเต็มหน้าอก ทุกๆดอกมีสร้อยเชื่อมถึงกัน

ที่ปลายไหลคิดริบบิ้นสีต่างๆเป็นพวง ซึ่งแปลงมาจากแถบริบบิ้นที่ติดประจำ พระสังวาลตราจักรินพรัตน์ และ จุกจอมเกล้าฯ ภายหลังมีผู้เปลี่ยนแปลงหวนให้อันตรธานเพชรและคิดริบบิ้นสีต่างๆ ด้วยก็มี

ส่วนสายสะพาย หากจะใช้ผ้าแพรแถบอย่างเครื่องราชอิสริยาภรณ์ ก็ไม่มีแพรพราวสมกันกับเครื่องแต่งกายส่วนอื่น จึงใช้สายสะพายปักคั่นเลื่อมหลายดวงๆเลียนแบบสายสะพายตำรวจหลวง ในรัชกาลที่ 5 ซึ่งของจริงปักคั่นเลื่อมเป็นสาย และมีอักษรพระนาม จ.ป.ร. แต่แปลงให้มีแต่ลวดลายและพื้นสีต่างๆกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เครื่องแต่งตัวนาง

ก็นุ่งจีบด้วยผ้ายกทอง สวมเสื้อกระบอกยาวถึงข้อมือ มีผ้าห่มสไบเฉียงปักด้วยดิ้นเล่มเป็นลายต่างๆ อันเลือนแบบมาจากสายสะพายเครื่องราชอิสริยาภรณ์จุลจอมเกล้าฝ่ายใน

ส่วนเครื่องสวมศีรษะนั้น ถ้าเป็นนางชั้นสามัญ ก็ใช้กระบังหน้าที่มีมาแล้วในการแต่งกายละครพร้อมๆ กับปิ่นจุฬหรีด แต่ถ้าเป็นนางกษัตริย์ ก็ใช้กระบังหน้านั้นคิดต่อยอดเป็นมงกุฎชั้น เรียกว่า มงกุฎสตรี

เครื่องแต่งกายที่กล่าวมานี้ซักจะบางตาลงทุกที ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าเสียดายเท่าๆ กันกับลิเกแบบรำที่ค่อยๆ น้อยลงจนไม่รำ

อีกสิ่งหนึ่งที่เห็นลิเกทรงเครื่องใช้เป็นประจำก็คือ กุญแจ ลิเกทรงเครื่องสวมกุญแจยาวสีขาว โดยไม่สวมรองเท้าแทนการคีบฝุ่นอย่างละคร (บางที่ตัว โกงก็สวมรองเท้าแต่ไม่เสมอไป) ซึ่งนับว่าเป็นการแต่งกายที่แปลกกว่าการแสดงอย่างอื่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 41. แสดงการแต่งกายของโขนละครตัวพระ

เครื่องแต่งตัวของพระของโขนละครรำที่ลิเกนำมาดัดแปลง

1. กำไลเท้า	13. พาหุรัด
2. สนับเพลา	14. สังกวาล
3. ผ้านุ่งหรือพระภูษา	15. ดาบทิศ
4. ห้อยข้าง/เจียรบาด/ชายแครง	16. ชฎา
5. ฉลององค์(เสื้อ)	17. ดอกไม้เพชร(ซ้าย)
6. รัศมี/รัศมี/รัศมี/รัศมี	18. กรรเจียรกกร
7. ห้อยหน้า/ชายไหว	19. ดอกไม้ทัด(ขวา)
8. สุวรรณกระดอบ	20. อุบะ/พวงดอกไม้(ขวา)
9. เข็มขัด/ปิ่นแห่ง	21. รำมะรงค์
10. กรองคอ/กรองคอ	22. แหวนรอบ
11. ดาบหน้า/ดาบทับ/ทับทรวง	23. ปะวะหล้า
12. อินทรธนู	24. กำไลแครง/ทองกร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 42. แสดงการแต่งกายของโขนละครตัวนาง

เครื่องแต่งตัวของโขนละครรำที่ลิเกนำมาดัดแปลง

1. กำไลเท้า	10. แหวนรอบ
2. เสื้อในนาง	11. ปะวะหล่ำ
3. ผ้าถุง/พระภูษา	12. กำไลตะขาบ
4. เข็มขัด	13. กำไลสวม/ทองกร
5. สะอึ่ง	14. รำมะรงค์
6. ผ้าห่มนาง	15. มงกุฎ
7. นวมนาง/กรองศอ/สร้อยนวม	16. กรรเจี๊ยกจร/จอนหู
8. จี๋นาง/ตาบทับ/ทับทรวง	17. ดอกไม้ทัด(ซ้าย)
9. พาหุรัด	18. อุบะ/พวงดอกไม้(ซ้าย)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 43. แสดงการแต่งกายของโจนละครตัวยักษ์

เครื่องแต่งตัวของโจนละครรำที่ลิเกนำมาดัดแปลง

1. กำไลเท้า	12. กรองคอ/นวมคอ/กรองคอ
2. สนับเพลา	13. ทับทรวง
3. ฟ้านุ่ง/พระภูษา	14. สังกวาล
4. ห้อยข้าง/เจียรระบาบ/ชายแครง	15. ดาบทิศ
5. ผ้าปิดก้น/ห้อยก้น อยู่เบื้องหลัง	16. แหวนรอบ
6. นกทององค์	17. ปะวะหล้า
7. รัตตะเฮว/รัตองค์/รัตพัศตร์	18. กำไลแผง/ทองกร
8. ห้อยหน้า/ชายไหว	19. พวงประคำคอ
9. เข็มขัด/ปิ่นเหน่ง	20. หัวโจน (หัวทศกัณฐ์)
10. รัตอก/รัตองค์/รัตพระอุระ	21. ธำมรงค์
11. อินทรธนู	22. คันศร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 44. แสดงการแต่งกายของโจนละครตัวลิง

เครื่องแต่งตัวลิงของโจนละครรำที่ลิเกนำมาดัดแปลง

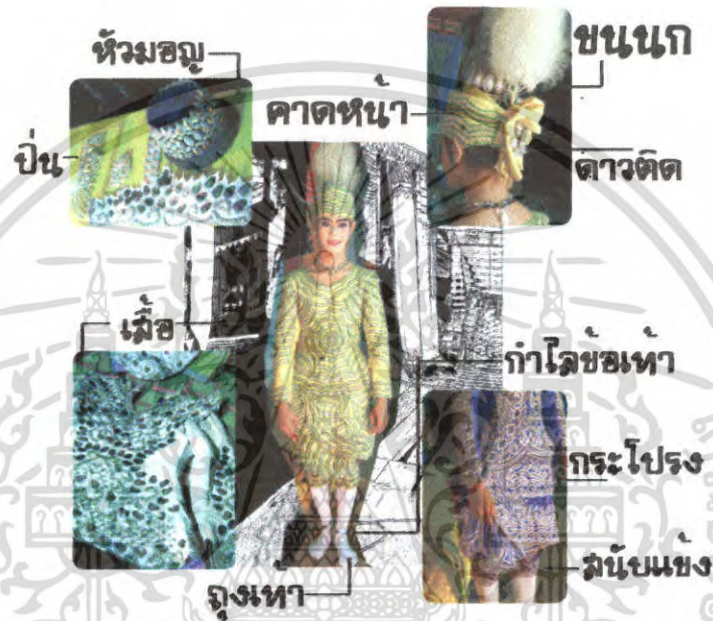
1. กำไลเท้า	11. กรองคอ/นมคอ
2. สนับเพลา	12. ทับทรวง
3. ผ้าถุง/พระภูษา	13. สังวาล
4. ห้อยข้าง/เจียรระเบิด/ชายตรง	14. คาบทิศ
5. หางลิง	15. พาหุรัด
6. ผ้าปิดก้น/ห้อยก้น	16. แหวนรอบ
7. เสื้อ	17. ปะวะหล่ำ
8. รัดสะเอว	18. กำไลแขง/ทองกร
9. ห้อยหน้า/ชายไหว	19. หัวโจน(หนุมาน)
10. เข็มขัด/ปิ่นแห่ง	20. ครี(ตรีเพชร/ตรีศูด)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.5.2 รูปแบบการแต่งกายลักษณะต่างๆ

การแต่งตัวในสมัยปัจจุบันเปลี่ยนไปมากจากลิกเกตุบพ และลิกทรงเครื่อง คือตัวพระจะนุ่งผ้าม่วงสี่สอยกกลีบ เสื้อซึ่งต้องมีการปักเพชรเทียมวুবวาบและมีเครื่องสวมศีรษะ มียอดแต่ใช้เป็นกำมะหยี่ปักเพชร มีห้อยที่ชายหู มีขนนกมักเป็นพู่สวยงาม ชุดหนึ่งมีราคาแพงมาก

ส่วนตัวนางแต่งแบบไทยจกัรี มีปิ่นปักวুবวาบ แม้จะเป็นนางยากจนอยู่ในกระท่อม บางคนก็แต่งแบบตะวันตก แบบเจ้าหญิงในเทพนิยาย กระโปรงยาวเวลาเดินลอยฟ่อง มีมงกุฎเพชร แม้จะเป็นเรื่องนิทานไทยๆ

ภาพที่ 45. แสดงการแต่งกายของลิกเตตัวพระ

ภาพที่ 46. แสดงการแต่งกายของลิกเตตัวนาง

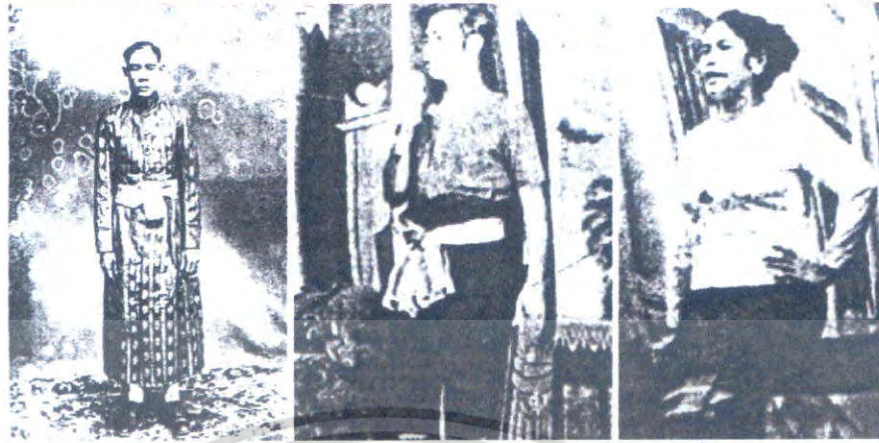
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สรุปลักษณะพิเศษของลิเก

1. ก่อนแสดงมีการออกแขก บอกนำเรื่องให้ผู้ชมทราบ การออกแขกยังแสดงถึงลักษณะของลิเกว่ามาจากไหน แม้จะได้มีการคิดแปลงเป็นไทยแล้ว
2. เพลง ใช้เพลงแบบละครนอกแต่ใช้เพลง 2 ชั้น ชั้นเดียว มีหงส์ทอง สองไม้ เป็นหลัก แต่ภายหลังมีเพลงรานิเกลิง ซึ่งแปลงจากเพลงมอญ
3. การรำ ทำรำเป็นแบบละครนอก แต่วงไวกว่า ที่แปลกออกไปคือ
 - 3.1. การออกฉาก ลิเกจะมีท่าค้ำบับ แล้วจึงจะรำเสมอ วนออกมา 1 รอบแล้วจึงขึ้นนั่งเตียง ด้วยยกมือป้องให้พิณพาทย์หยุด เพื่อดำเนินเรื่องต่อ
 - 3.2. ทำรำ เพลงเจ็ด ลิเกย่อเข้าแล้วเดินเหยาะ เวลาจะเข้าก็จะจับมือ ถ้าจะหยุดรำก็จะป้องหน้า
 - 3.3. เวลาร้องเพลง 2 ชั้นจะมีพิณพาทย์ทำเพลงรับ เมื่อร้องไป 1 คำกลอน หรือ 2 คำกลอน
 - 3.4. การร้อง เสียงดังมาก เวลาจะจบเสียงวรรณยุกต์จะเหวี่ยง เสียงสูงขึ้น
 - 3.5. การใช้คำในแม่กน จะออกเสียงสะกดลิ้นเป็น ล จนมีคำล้อคนที่พูดกระดกลิ้นเป็น ค ล ว่าพูดเหมือนลิเก
4. การเดินกลอน คล้ายภาษาพูดที่มีสัมผัสบ้าง แบบกลอนแปดและกลอนลำตัด แต่ชอบเล่นคำ และใช้ความเปรียบเทียบ
5. การเจรจา เสียงแปร่งและสูง ผิดจากวรรณยุกต์ของคำนั้น ถ้าเป็นภาษาของชาติอื่น ก็ใช้สำเนียงแปร่ง เช่นมอญ ก็มักจะลงด้วยคำว่า “ชะส่อม ผห่า” การเจรจาแทรกบทตามใจชอบ เพื่อเรียกร้องคนคู่หรือเพื่อเอาใจเจ้าของงาน
6. ราชศัพท์ ที่ใช้กับตัวกษัตริย์ไม่พะวงเรื่องความถูกต้องมากนัก เช่น ถวายหัตถ์ หมายถึงไหว้
7. เครื่องแต่งตัว ต้องหาสิ่งวูบวาบมาประดับให้เกินจริง หรือแม้แต่เสื้อผ้าก็ต้องเลือกสีดูฉูดฉาดและมีมันวูบวาบ จนมีคำกล่าวที่ว่าแต่งตัวเหมือนลิเก
8. ชื่อ ถ้าไม่ได้นำมาจากเรื่องเดิมก็มักตั้งให้ยาว จะแปลกจนมีคำกล่าวถึงผู้ที่มีชื่อยาวว่า “ชื่อเหมือนลิเก”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การแต่งกายของลิเกในสมัยก่อนจนถึงปัจจุบัน

ชุดลิเกทรงเครื่องแบบไม่หรูหรา ชุดลิเกโทรมเครื่อง

ชุดลิเกบันตน พระยาน้อย

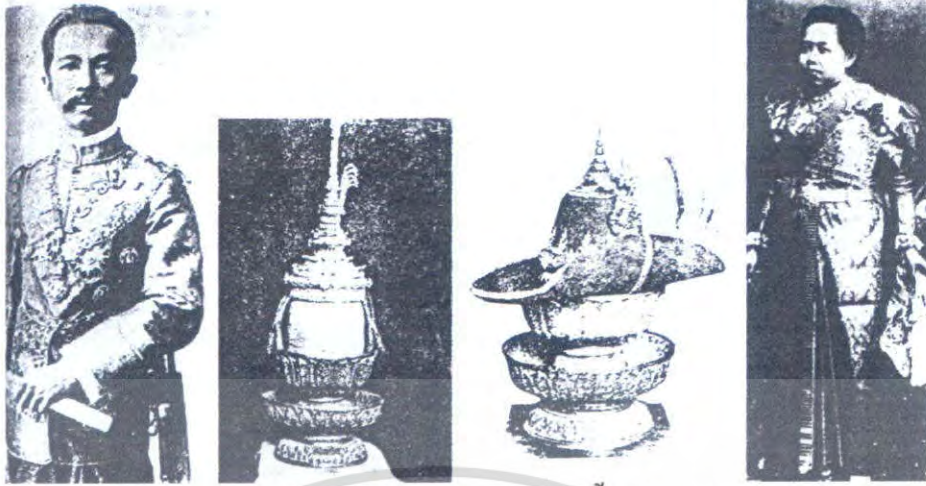

ชุดลิเกทรงเครื่องในยุคต้น จากชายไปขวา ตัวตลก ตัวนาง ตัวพระลาว ตัวพระไทย ตัวเด็ก ดุ๋งน้องสี
ขาว เสื้อตัวนางแขนหมูแฮมคอหูกกระต่าย เครื่องประดับศีรษะทั้งหมด ไม่มีขนนก ไม่มีสนับเพลลา

ชุดลิเกทรงเครื่อง ต้นนิยฐานว่าต่อมาจากยุคต้น เพราะมีเครื่องประดับมากขึ้น โดยเฉพาะสายสังวาล
เครื่องประดับทั้งหมด ไม่มีขนนก ไม่มีสนับเพลลา

ภาพที่ 47. แสดงการแต่งกายของลิเกในช่วงยุคต่างๆ
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อผู้เช่าได้เห็นว่าเว็บไซต์นี้ใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

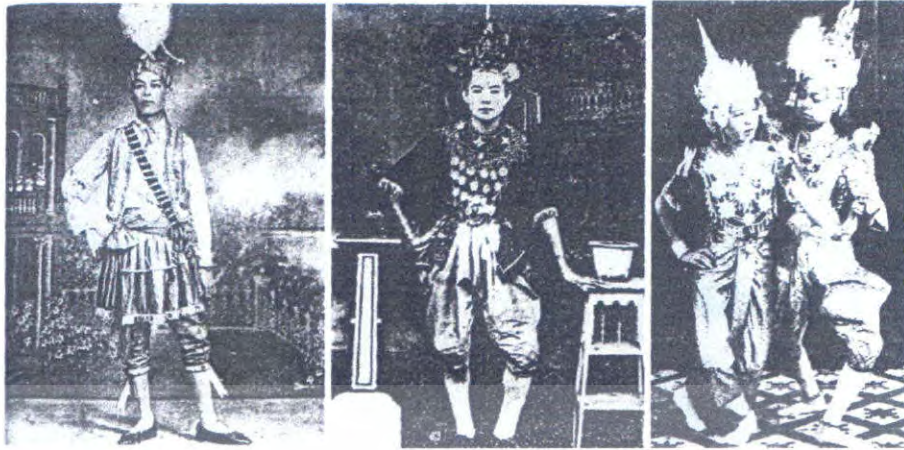
1. กรมพระยาดำรงราชานุภาพ ในชุดข้าราชการสมัย ร.5 เลื้อยเข้ฆบ(แพรวหัวเป็ด) สายสะพาย และสังวาลจุลจอมเกล้าฝ้ายหน้า เป็นเครื่องแต่งกายที่พระยาเพชรจนาไปแต่งเลียนในยุคต้น
2. พระฎาห้ายอดในสมัย ร.6 ปักขนนกวายุภักษ์ สันนิษฐานว่าเป็นต้นแบบปักจุหรีจยอด ปักขนนกของลิก
3. พระมาลาเส้าสูง มีขนนกวายุภักษ์ ปักติดพระยิกา อาจเป็นที่มาของขนนกลิกอีก
4. สมเด็จพระนางเจ้าเสาวภาผ่องศรี ในชุดแขนหมูแฮม นุ่งจีบที่ลิกัด้วนางเลียนไปใช้

1. เจ้าจอมอาบมณรัชกาลที่5 กับสไบจุลจอมเกล้าฝ้ายใน ที่ลิกัด้วนางเลียนมาแต่ง
2. เครื่องราชอิสริยาภรณ์ ปฐมจุลจอมเกล้าฝ้ายหน้า
- 3-4. ปักจุหรีจยอดของลิกทรงเครื่อง สร้างขึ้น 60 ปี มาแล้ว

ภาพที่ 48. แสดงการแต่งกายของลิกในช่วงยุคต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. นายเต็ก เสื้อง่าในชุดอิเหนา 2464
2. นายหอมหวล นาคศิริในชุดอิเหนา 2470
3. นางล่อง(นาง) นางฉลวย(พระ) ในชุดลิเกทรงเครื่อง ตัวพระติดอินทรธนูทับบ่า

ลิเกทรงเครื่อง คณะหอมหวล ทางโทรทัศน์ ชุดอิงประวัติศาสตร์เรื่อง ขุนช้างขุนแผน โดย
ในปี 2514 คณะหอมหวล

คณะหอมหวล ยักษ์สวมหัวเปิดหน้าให้ร้องไห้ได้ คณะหอมหวล พระเอกแต่งอย่างละครรำ มี
ชายไหวชายแครง ไม่มีดาบทิศและสวมบั้งจุ
เหรีจยอด ใส่นนทกอย่างลิก

ละครชาติ เมื่อพ.ศ.2509 ใช้เครื่องประดับศีรษะ คณะหอมหวล สมิงพระรามรบกับกามนี(ชุด
จีน) เป็นระบำเบิกโรง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อผู้จัดทำเห็นไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

๑-๕ นางต้อย เสือสง่า ในชุด ออกนบนา
ลาว มลายู จีน มอญ มังกร ตามลำดับ
(เขียนโดย นางพรวิมล เสือสง่า)

นุ่งผ้าแบบไทย

นุ่งผ้าแบบพม่า

นุ่งผ้าแบบมอญ

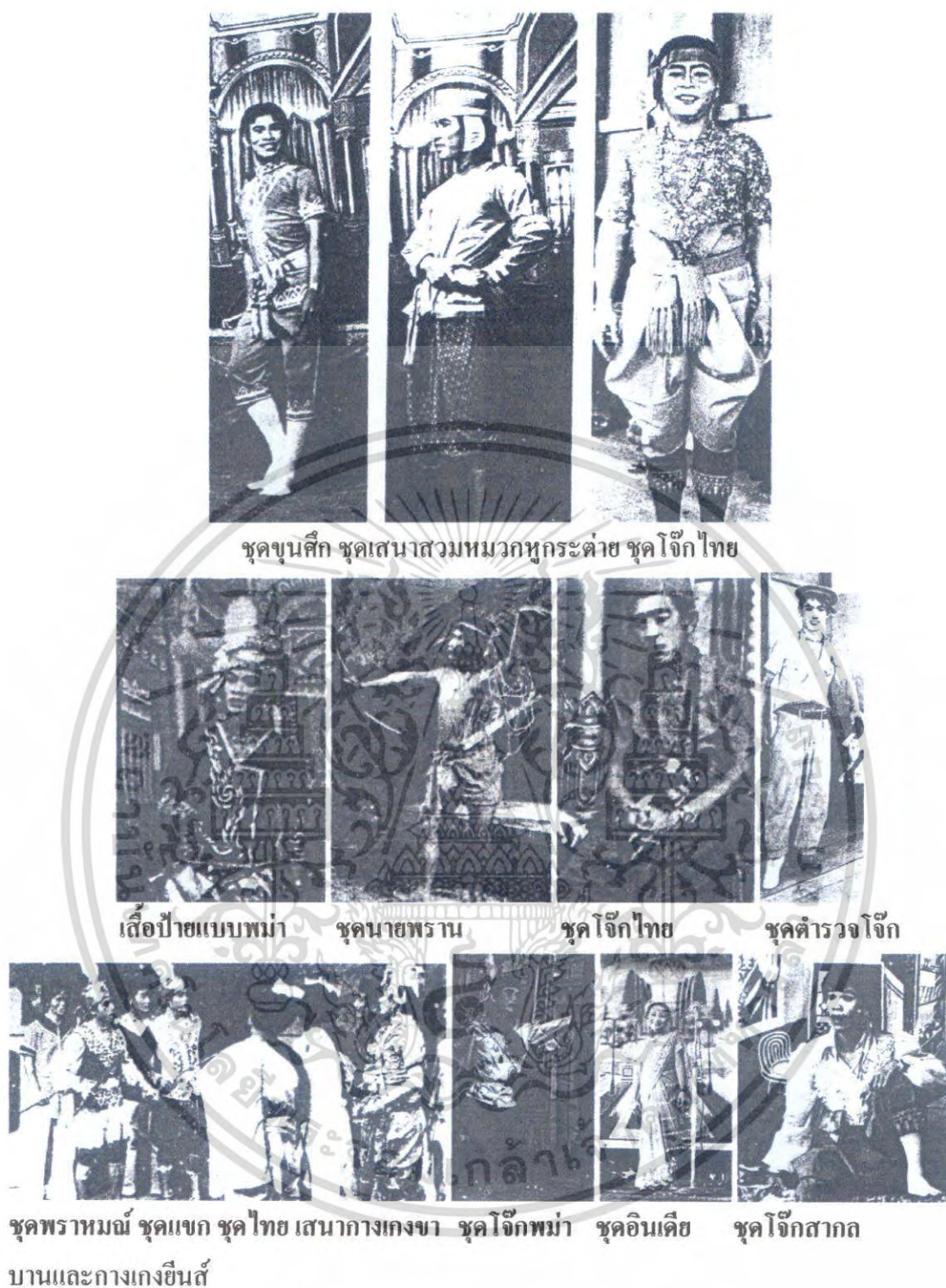
ด้านหลังของการนุ่งผ้า

ลิเกทรงเครื่องนั้นทศวรรษครี 2521 แต่เสื้อเป็นแบบใหม่

ภาพที่ 50. แสดงการแต่งกายของลิเกในช่วงยุคต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 51. แสดงการแต่งกายของลิเกในช่วงยุคต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- 1-2. เครื่องแต่งกายที่แต่งกันมานานกว่า 40 ปี มีสัญลักษณ์คือ เสือกั๊ก สวมทับเสื้อคอกลมลิลิเกลูกบท
- 3. การประดับศีรษะ สั่งเวียนเพชร เกี้ยวยอด เรียกว่า หัวมอญ พู่และขนนกบางที่อยู่ทางซ้าย ลีเก กรุงเทพฯและอุทยานियมเปิดโบหู ให้ผู้คล้อยไปทางข้างหลัง

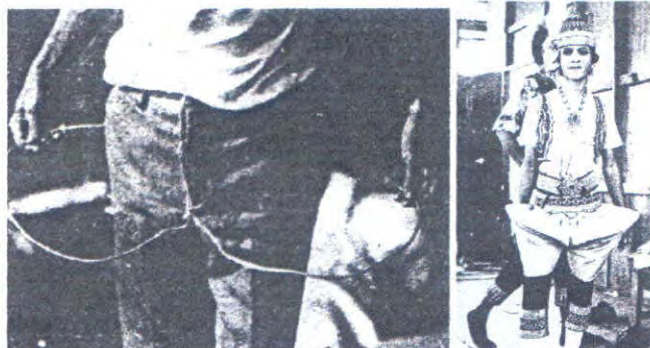
หัวมอญติดกับไหมพรมดำ สวมเสร็จแล้ว เอาสังเวียนเพชร หัวมังกูอย่างอังกฤษ สะดวกในการสวม คาคทับรอยต่อให้ ของนางละเวง เรียบร้อย

ปักจุหรีงของตัวพระ มงกุกุเพชรของตัว การใช้ผ้าถุงดลปเป็น 2 นางมีหลายแบบ ทบ รอบเอวแล้วรูคให้ ใช้เป็นชั้นใน

ภาพที่ 52. แสดงการแต่งกายของลิเกในช่วงยุคต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โครงลวดไม้แขวนเสื้อ สำหรับพวง
กลีบที่พวงกลีบ
กลีบผ้านุ่ง

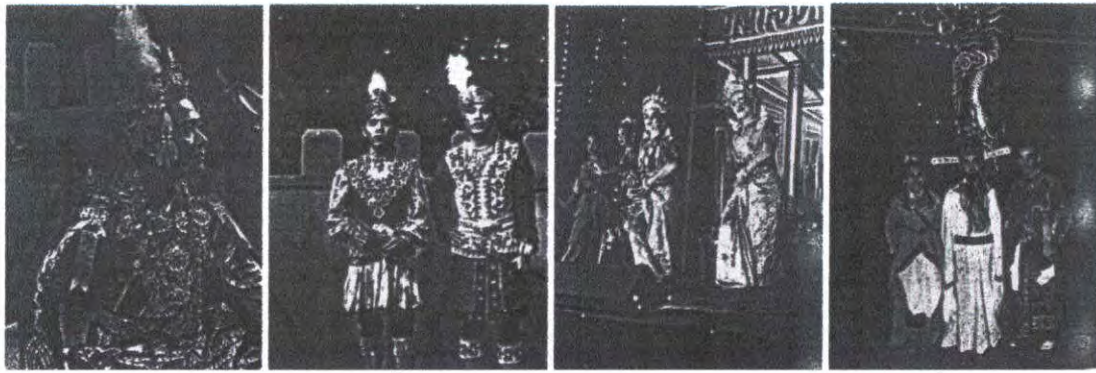

รูปเครื่องแต่งกายต่างๆ

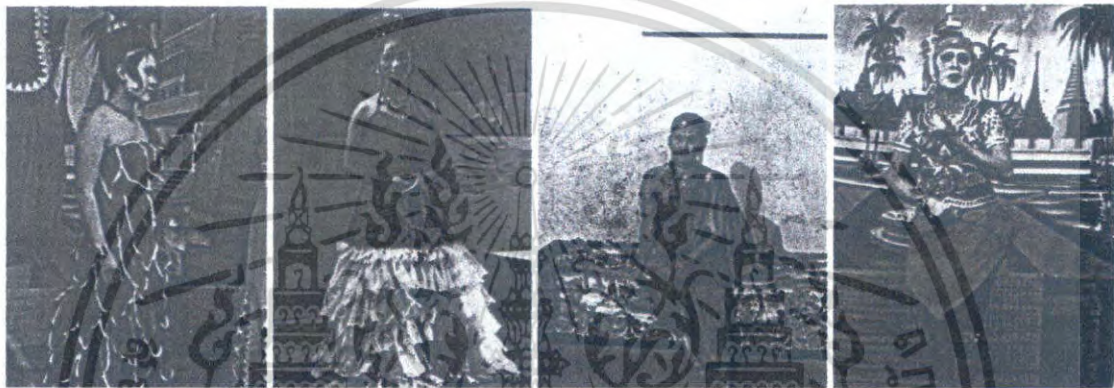

หม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช ในชุดข้าราชการชั้น เจ้าพระยา ก่อนเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงในร.4
ยกเว้นสายสร้อยปฐมจุลจอมเกล้าฯ ชุดนี้นิยมแต่งเลียนแบบเมื่อแสดง ขุนช้างขุนแผน และ ขุนศึก
ภาพที่ 53. แสดงการแต่งกายของลิเกในช่วงยุคต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พระเอกในชุดลิกเทรงเครื่อง ชุดแขกในเรื่องพระอภัยมณี นางเอกในชุดลิกเทรงเครื่อง ชุดจีนในเรื่องสามก๊ก

ชุดนางป่าที่หรรษา ชุดฝรั่งนางละเวง ชุดนางตำหรับเห็บตำแรง ชุดนางปลอมเป็นชาย

เสื้อพระเอกวัยรุ่น ชุดนางเอกแบบปัจจุบัน เสื้อผ้าลูกไม้ปีกเพชร ชุดพระนางที่แต่งให้สีเหมือนกัน

ภาพที่ 54. แสดงการแต่งกายของลิเกในช่วงยุคต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.5.3 รูปแบบลวดลายบนเครื่องแต่งกาย

จากการศึกษาพบว่า ลวดลายที่ใช้บนชุดelik มีลักษณะแนวโน้มที่เปลี่ยนไปตามยุคและสมัย (Trend) เหมือนกับแนวโน้มการแต่งกายในวงการแฟชั่น ซึ่งจะแตกต่างกันตรงที่ไม่มีช่วงเวลาที่แน่นอนตายตัว แต่เป็นการปรับเปลี่ยนไปตามความสวยงามและเหมาะสมทั้งรูปแบบ ลวดลาย สี สัน วัสดุที่นำมาผลิต

ลวดลายที่ใช้บนชุดelik ประกอบไปด้วย

1. ลายเรขาคณิต เกิดจากการใช้รูปร่างของเรขาคณิตมาจัดเรียงเกิดเป็นลวดลาย

ภาพที่ 55. ภาพแสดงลายเรขาคณิตบนชุดelik

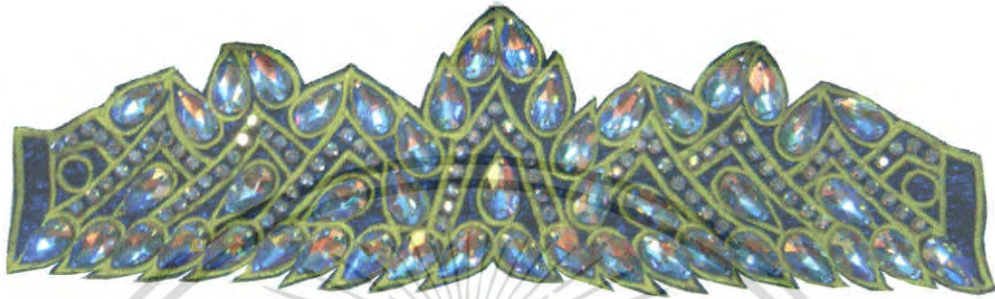
2. ลายธรรมชาติ ลายดอกไม้ เถาวัลย์ ปัจจุบันนี้ลวดลายที่เกิดจากลายใดลายหนึ่งเท่านั้นไม่ค่อยได้รับความนิยมเท่าที่ควร เนื่องจากประดับตกแต่งคริสตัลได้น้อยลง เช่น ลายดอกกุหลาบที่เหมือนจริง ได้รับความนิยมมากเมื่อไม่นานมานี้แต่ปัจจุบันเริ่มเปลี่ยนมาใช้ลายอื่นๆแทน

ภาพที่ 56. แสดงลายธรรมชาติบนชุดelik

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลวดลายทั้ง 2 นี้ถูกนำมาจัดเรียง ลงบนพื้นผ้าในลักษณะของลายไทย เกิดเป็นลายไทย ประยุกต์ขึ้น ทำให้ชุดลึงก์มีลักษณะเฉพาะ คือเป็นการใช้ลวดลายแบบไทยมาประยุกต์โดยไม่มีแบบแผนที่ตายตัวแน่นอน ลายที่ได้เกิดจากการออกแบบตามความเหมาะสมสวยงาม ขณะนี้ลายที่กำลังเป็นที่นิยม ได้แก่ ลายหยดน้ำ

ภาพที่ 57. แสดงลายหยดน้ำบนชุดลึงก์

ลักษณะของชุดลึงก์ในปัจจุบันแบ่งเป็น 3 รุ่น คือ

รุ่นแรก ชุดลึงก์จะเป็นผ้ากำมะหยี่ มีลวดลายเป็นลายธรรมชาติ มีการผังหนามเตยลงในเนื้อผ้าเลย

รุ่นที่สอง เป็นนิยมใช้ผ้ายัด ผ้ามองตากู มาทำเป็นตัวเสื้อ เสื้อมีลักษณะฉลุตาข่าย นิยมในสมัยเริ่มแรก ข้อดีคือ ใส่ทาน ยืดได้ ลวดลายเป็นลายเรขาคณิตผสมอยู่ด้วย

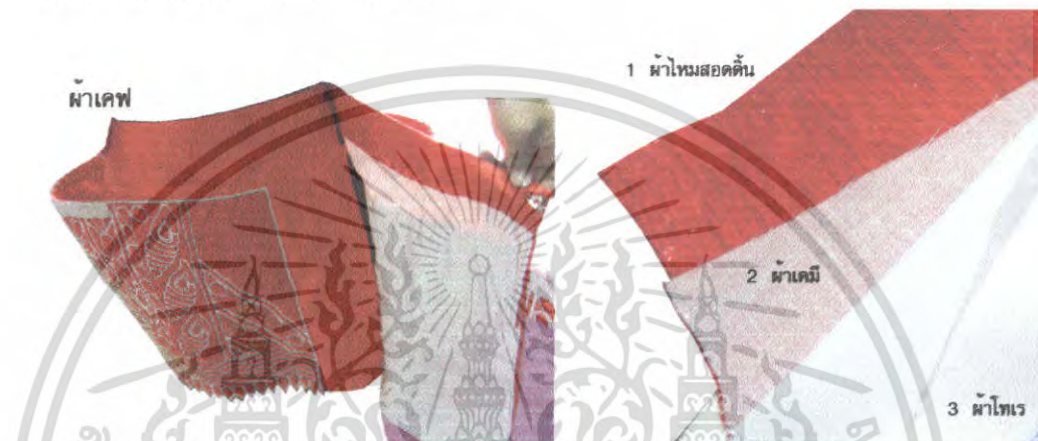
ภาพที่ 58. แสดงลักษณะผ้ายัดและลายเรขาคณิตของชุดลึงก์

รุ่นปัจจุบัน นิยมทำจากผ้าไหมสอดค้น มีความหรูหรา ลวดลายเป็นลายไทยประยุกต์ นิยมลายหยดน้ำ ปักหนามเตยบนผ้า แล้วปักเพชรและคริสตัล เก็บรักษาด้วยการซักแชมพู น้ำสบู่ ดากลมไม้ตากแดด ทำความสะอาดด้านในแทนด้านหน้า ข้อเสียคือ ใส่ไม่ทน หนามเตยมักจะเกี่ยวผ้าขาด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ส่งมอบให้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผ้าที่ใช้ตัดเย็บชุดนักเรียนปัจจุบัน

- 1 ผ้าไหมสอดคั่น สำหรับเป็นผ้าด้านนอกสุดมีความมันวาวระยิบระยับขณะนี้เป็นที่นิยมแทนผ้ากำมะหยี่ ราคาเมตรละ 25 บาท
- 2 ผ้าเคมี สำหรับรองชั้นผ้าไหมอีกทีหนึ่ง
- 3 ผ้าโพลีเอสเตอร์ สำหรับรองชั้นสุดท้าย
- 4 ผ้าเคฟ (ผ้ามันวาว) เป็นผ้าสำหรับตัดเย็บไว้ด้านใน มักมีสีเดียวกับชุด แทนผ้าด้านในที่มองไม่เห็น ราคาเมตรละ 200 บาท

ภาพที่ 59. แสดง ผ้าเคฟและผ้าสำหรับตัดเย็บชุดเรียงซ้อนกัน 3 ชั้นจากชั้นนอกไปชั้นใน

ขั้นตอนการตัดเย็บชุดนักเรียน

1. ลอกลายลงบนกระดาษ

ภาพที่ 60. แสดงการวาดลายบนกระดาษ

2. ลอกลายลงบนผ้าแต่ละชิ้นส่วน

3. ปักด้วยตามลายบนผ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 61. แสดงการปักลายลงบนผ้า

4. ปักหนามเตย (ขั้นตอนนี้ปักด้วยมือ ค่าแรงเม็ดละ 10 สตางค์)

ภาพที่ 62. แสดงการปักหนามเตย

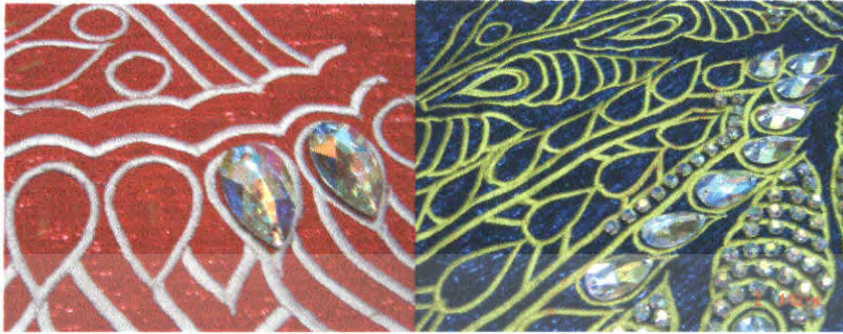
5. เย็บประกอบเป็นตัวเสื้อ

ภาพที่ 63. แสดงการเย็บประกอบเป็นตัวเสื้อ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6. ติดคริสตัลและเพชรลงบนหมามเตย (ส่วนใหญ่ชั้นตอนนี้คณะดิเกะนำไปติดกันเอง เพื่อประหยัดค่าแรง)

ภาพที่ 64. แสดงการปักคริสตัลลงบนชุด

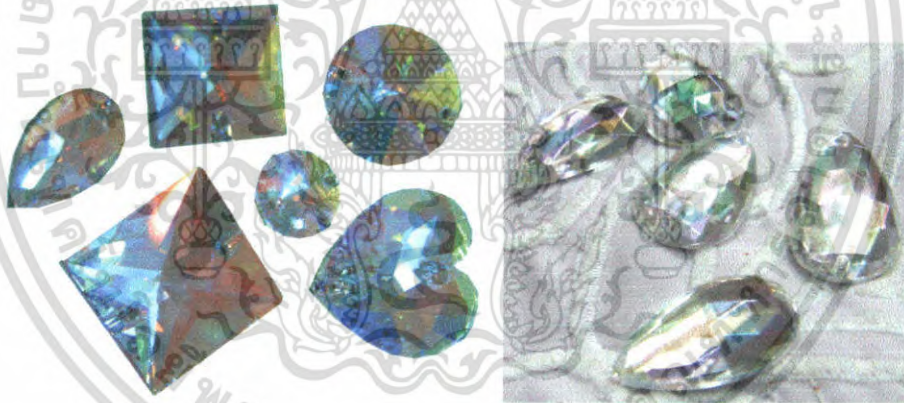
2.5.4 วัสดุประดับตกแต่งบนเครื่องแต่งกายและสีสันทัน

วัสดุประดับตกแต่งที่ใช้

1. คริสตัล รูปทรงต่างๆ หยกน้ำ สีเหลี่ยม วงกลม วงรี หัวใจ เป็นต้น

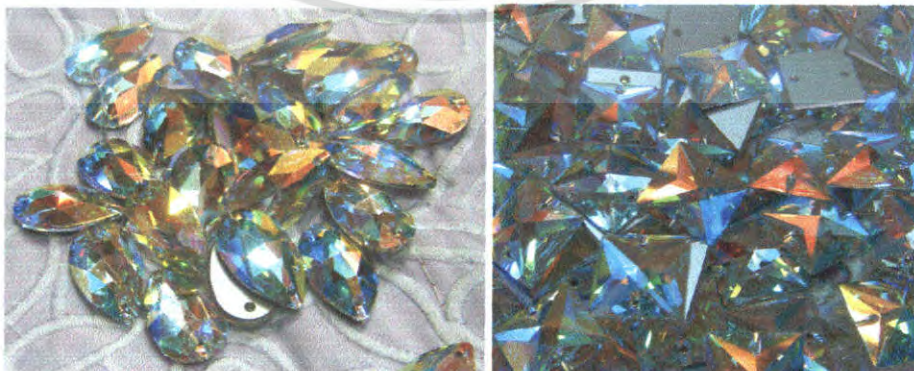
คริสตัลแท้ราคาเม็ดละ 50 บาท

คริสตัลพลาสติกราคาเม็ดละ 5 บาท

ภาพแสดงเม็ดคริสตัลรูปแบบต่างๆ

ภาพแสดงเม็ดคริสตัลพลาสติก

ภาพแสดงเม็ดคริสตัลแท้ลายหยกน้ำและสีเหลี่ยม

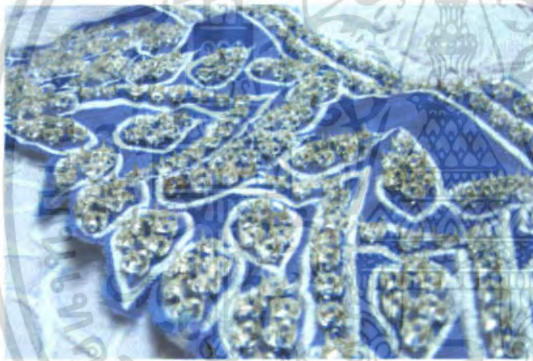
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับภาพที่ 65. แสดงลักษณะคริสตัลชนิดต่างๆ ให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. **เพชร** มีลักษณะเป็นเม็ดขนาดเล็กกว่าคริสตัล ใช้ติดลงบนหนามเตยอีกที ราคาเม็ดละ 3 บาท

ภาพที่ 66. แสดงภาพเพชรที่ใช้ปักชุดลิก

3. **หนามเตย** เป็นตัวรองรับเม็ดเพชร จะปักลงบนผ้า

ภาพที่ 67. แสดงภาพหนามเตย

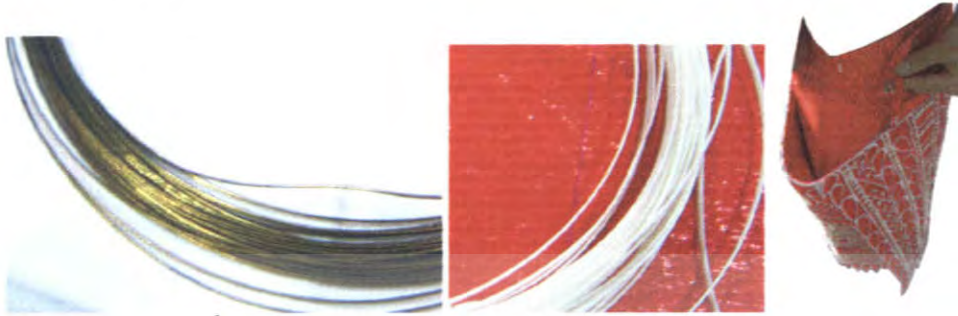
4. **ไหม** สำหรับปักลายลงบนผ้าเป็นลวดลายต่างๆ มีหลายสี นิยมใช้สีให้ตัดกับสีของเส้น มักปักด้วยจักรเย็บ ปัจจุบันนิยมปักด้วยสีขาวเมื่อติดคริสตัลจะช่วยส่งเสริมให้ดูสว่าง

ภาพที่ 68. แสดงภาพไหมสำหรับปักลายบนชุดลิก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. โครงพลาสติกและลวดทองเหลือง สำหรับเป็นโครงค้ำในชุด ทำให้ชุดลึเกอยู่ทรงตามที่ต้องการ

ภาพที่ 69. แสดงภาพโครงพลาสติกและลวดทองเหลือง

สีสันทของชุดลึเกในปัจจุบัน

สีของชุดลึเกนิยมสีสันสดใส สีสด ตัดกันเห็นเด่นชัด เป็นมันวาว สีที่ใช้เช่น สีนํ้าเงิน สีแดง สีม่วง สีเขียว สีเหลือง เป็นต้น

ภาพที่ 70. แสดงสีสันทของชุดลึเกที่นิยมใช้

สำหรับพระเอกหรือนางเอกที่โด่งดัง ตัวละครเด่นๆ มักใช้สีอ่อน เช่น สีชมพูอ่อน สีโอรส

ภาพที่ 71. แสดงสีสันทของชุดลึเกโทนสีอ่อน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.6 ข้อมูลเกี่ยวกับวัสดุ

2.6.1 ใยฝ้าย

ใยฝ้าย (cotton) เป็นใยจากเมล็ดของต้นฝ้าย ต้นฝ้ายชอบอากาศร้อนชื้น มีหลายพันธุ์ มีขนาดความกว้างเท่าๆกัน หรือใกล้เคียงกันคือกว้างประมาณ 10-20 ไมครอน ส่วนความยาวขึ้นกับองค์ประกอบหลายอย่าง เช่น สายพันธุ์ ดินฟ้าอากาศ การเจริญเติบโต ใยฝ้ายส่วนใหญ่ยาวประมาณ $7/8 - 1 \frac{1}{4}$ นิ้ว และขนาดที่นำมาใช้ในงานอุตสาหกรรมสิ่งทอคือใยที่มีความยาวประมาณ $\frac{1}{2} - 2 \frac{1}{2}$ นิ้ว

คุณสมบัติของเส้นใยฝ้าย

ตารางที่ 5. แสดงคุณสมบัติโดยทั่วไปของเส้นใยฝ้าย

ความมัน	ใยฝ้ายทั่วไปมีความมันน้อย ต้องเพิ่มความมันด้วยการตกแต่งเช่น ฝ้ายเมอร์เซโรไรซ์
ความเหนียว	ใยฝ้ายมีความเหนียวปานกลางคือประมาณ 3.0-5.0 กรัมต่อเซนเซอร์ ความเหนียวจะเพิ่มขึ้นเมื่อเปียก ความเหนียวเมื่อเส้นใยเปียกจะมากกว่าเมื่อแห้งประมาณ 25-40%
ความยืดหยุ่น	ใยฝ้ายจะยืดหยุ่นต่ำคือประมาณ 3-7% บางครั้งอาจถึง 10% ก่อนถึงจุดขาด การหดตัวกลับที่เดิม หากยืดออกเพียง 2% จะหดกลับที่เดิมได้ 74% และถ้ายืดออก 5% จะหดกลับที่เดิมได้เพียง 50%
ความคืนตัว	ใยฝ้ายและฝ้ายคืนตัวได้ดี และอับง่ายมาก
การดูดความชื้น	ฝ้ายดูดความชื้นในบรรยากาศปกติได้ 8.5% เป็นการดูดความชื้นได้ปานกลาง แต่ถ้าผ่านการชุบมันจะดูดความชื้นได้ดีขึ้น
การทนต่อแสงแดด	ถ้าอุณหภูมิและความชื้นสูงขึ้นความเสื่อมจะมีมากขึ้น ฝ้ายคิบทนแดดได้ดีกว่า ฝ้ายอ้อมสีบางชนิดทำให้ทนแดดได้ดีกว่า
การทนต่อสารเคมี	ใยฝ้ายทนค่าได้ดีในกระบวนการผลิต เช่น การฟอกขาว การชุบมัน ซึ่งการซักฟอกทุกชนิดมักมีส่วนผสมของด่าง

ประโยชน์ใช้สอยของฝ้าย

ฝ้ายใช้ประโยชน์ได้กว้างขวาง ราคาไม่แพง สามารถใช้เป็นเครื่องนุ่งห่มได้ทุกชนิด นอกจากนี้ยังเป็นผ้าที่ใช้ภายในบ้านตกแต่งบ้านและใช้ในงานอุตสาหกรรมได้อย่างดี เนื่องจากฝ้ายมีคุณสมบัติที่ดีหลายประการ เช่น สวมใส่สบายไม่ร้อน ซักรีดง่าย ดูดซึมน้ำและความชื้นได้ดี ย้อมสี

ดีดง่าย สีไม่ตกถ้าซักอย่างถูกวิธี ผ้าฝ้ายทนต่อความร้อนและระบายความร้อนได้ดี ความน่าใช้และสวมใส่สบายเป็นคุณสมบัติเด่นของผ้าฝ้าย

2.6.2 โยโพลีเอสเตอร์

โยโพลีเอสเตอร์ (polyester fiber) เป็นผลผลิตระหว่างปฏิกิริยาของไดไฮดริกแอลกอฮอล์และกรดไดคาร์บอกซิลิก ปั่นเป็นเส้นใยด้วยวิธีปั่นหลอม โพลีเอสเตอร์ได้รับความนิยมอย่างกว้างขวางและรวดเร็วกว่าใยสังเคราะห์ชนิดอื่นๆ

คุณสมบัติของเส้นใยโพลีเอสเตอร์

ตารางที่ 6. แสดงคุณสมบัติโดยทั่วไปของเส้นใยโพลีเอสเตอร์

ข้อดี	ข้อเสีย	คุณสมบัติอื่นๆ
<ul style="list-style-type: none"> - ยืดหยุ่นได้ดีและไม่ยับง่าย - คงรูปได้ดี - ซักง่าย แห้งเร็ว - ซักแล้วไม่ต้องรีด - ด้านทานการขัดสีได้ดี - มีความเหนียว - อัดกลีบหรือจับจีบดवारได้ - ผสมกับเส้นใยชนิดอื่น เพิ่มคุณสมบัติทนยับ 	<ul style="list-style-type: none"> - ย้อมสีติดยาก - ไวต่อความร้อน - เกิดไฟฟ้าสถิต - เมื่อเปื้อนน้ำมันหรือสารไขมันจะติดแน่น ซักออกยาก - ผ้าที่ทอจากใยชนิดสั้นจะปรากฏเม็ดหรือขุยบนผิวผ้า - ผ้าที่ทอจากใยชนิดยาว ใยอาจลื่นหลุดออกมาได้ง่าย 	<ul style="list-style-type: none"> - ดูซึมความชื้นได้ดี - ซักน้ำหรือซักแห้งได้ ขึ้นอยู่กับการใช้ ดกแต่ง และแบบของเสื้อผ้า - เมื่อโดนไฟจะไหม้ ทดหนีไฟและไฟจะดับเอง - ทนต่อแสงแดดหลังกระจกได้ดี - เครอนสีขาวฟอกขาวได้ด้วยสารฟอกขาวประเภทคลอรีน

ประโยชน์ใช้สอยของโพลีเอสเตอร์

ได้รับความนิยมอย่างมากและรวดเร็ว ปริมาณการนำไปใช้มากเป็นอันดับ 2 รองจากฝ้าย เพราะคุณสมบัติที่ดีหลายประการ เช่น ทนยับ คงตัว คืนรูปได้ดีและดูแลรักษาง่าย ซักแล้วสวมได้เลขหรือรีดเพียงเล็กน้อย นอกนั้นยังมีลักษณะคล้ายใยธรรมชาติ สามารถนำไปผสมกับใยชนิดอื่นได้ดีมาก โดยเฉพาะผสมกับฝ้าย ซึ่งผ้าจำนวนมากในท้องตลาดเป็นผ้าโพลีเอสเตอร์หรือใยผสมโพลีเอสเตอร์ ซึ่งการนำไปผสมกับใยอื่นช่วยให้ผ้ามีคุณสมบัติขึ้นหลายประการ เช่น เหนียว ทนทาน ทนยับ คงรูป ดูแลรักษาง่าย ซึ่งการผสมนี้นอกจากทำให้ผ้าน่าใช้แล้ว ยังทำให้ผ้ามีเนื้อและผิวสัมผัสแปลกใหม่ขึ้นมากมาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.6.3 ไนลอน

ไนลอน (Nylon) ไนลอนเป็นโพลีเอไมด์ (nylon polyamide fibers) จัดเป็นใยสังเคราะห์จากสารเคมีชนิดแรก ผลิตด้วยกระบวนการทางเคมีโดยการรวมตัวของเบนซีน ฟีนอล ไฮโดรเจน แอมโมเนีย โซดาไฟ และพวกค่างต่างๆ เช่น เฮกซามทีลิน ไดอะมีน และกรดอะไดปีค คุณสมบัติของเส้นใยไนลอน

ตารางที่ 7. แสดงคุณสมบัติโดยทั่วไปของเส้นใยไนลอน

ความเหนียว	มีความเหนียวมาก คือประมาณ 4.6 – 5.8 กรัมต่อเดนเชอร์ เมื่อเป็อกความเหนียวจะคงเดิมหรืออาจลดลงเล็กน้อย
ความยืดหยุ่นและความยืดได้	ยืดหยุ่น ได้ดี ยืด ได้ดีมาก และคงรูปได้ดีเยี่ยม
ความคืนตัว	คืนตัวได้ดีและไม่ยับง่าย
การดูดซึมน้ำและความชื้น	เมื่อเทียบกับใยธรรมชาติจะดูดซึมความชื้นได้ต่ำกว่า เพราะดูดความชื้นได้น้อยจึงทำให้แห้งเร็ว เมื่อซัก แด่เกิด ไฟฟ้าสถิต ได้ง่ายทำให้สวมใส่ไม่สบาย
ความคงรูป	เนื่องจากไวต่อความร้อน จึงสามารถใช้ความร้อนจับบิดาวารได้ และคงรูปได้นาน ไม่ยับ
ความทนต่อแสงแดด	ไนลอนไม่ต้านทานแดดจๆที่ส่องโดนเนื้อผ้า โดยตรงเป็นเวลานานๆ แดดทำให้ไนลอนเสื่อมคุณภาพ ไนลอนสีสดต้านทานแดดได้ดีกว่าสีเข้ม และสีที่บการย้อมพิเศษช่วยให้ทนแดดดีขึ้น
ความทนทานของเนื้อผ้าและเส้นใย	แมลงและมอด ไม่กินเนื้อผ้า แต่ถ้าทับเก็บทิ้งนานๆแมลงและมอดอาจกัดผ้าได้ ผ้าที่ตกแต่งด้วยแป้งอาจขึ้นราได้แต่ไม่ทำลายถึงเนื้อผ้า ใยไนลอนไม่ทำให้เกิดแบคทีเรียและเชื้อราขึ้นมาเองในเนื้อผ้า

ประโยชน์ใช้สอยของไนลอน

มีประโยชน์มากถูกนำมาใช้อย่างกว้างขวาง จัดเป็นเส้นใยที่ได้รับความนิยมเป็นผ้าตกแต่งบ้าน ใช้ทำพรมมากที่สุด รองลงมาเป็นผ้าตัดชุดชั้นใน ถุงเท้า ชุดกีฬา ชุดนอน และใช้ในงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อุตสาหกรรมคือ ค้าย เชือก เต็นท์ และยางรถยนต์ สำหรับผ้าตัดเสื้อชั้นนอกนิยมผสมกับใยชนิดอื่น เพื่อเพิ่มคุณสมบัติอัน ได้แก่ ความเหนียว คงรูป ยืดหยุ่น ทนต่อการเสียดสี ให้กับผ้าใยผสมนั้นๆ

ในลอนซักง่ายแห้งเร็ว ซักและอบแห้งด้วยเครื่องได้ ใช้ความร้อนได้ทุกระดับอย่างไรก็ดี การใช้ความร้อนต่ำ (ต่ำกว่า 50 องศาเซลเซียส หรือ 110 องศาฟาเรนไฮต์) จะทำให้ผ้ายับน้อย รีดง่ายขึ้น บางกรณีไม่จำเป็นต้องรีด ซักและอบแห้งด้วยความร้อนต่ำแล้วรีบเอาออกจากเครื่อง

เทคนิคการข้อมสีและข้อมสมัยใหม่ทำให้นำใช้ยิ่งขึ้น การเกิดเม็ดหรือขุยบนผิวผ้า (pilling) เป็นปัญหาสำคัญของในลอน ซึ่งเป็นมากกับในลอนที่ทอจากใยชนิดสั้น

เนื่องจากในลอนดูดซึมความชื้นต่ำ จึงต้องปรับปรุงโครงสร้างการทอมีช่องให้ลมผ่านได้ เพื่อสวมใส่สบาย เช่น ผลิตผ้าด้วยการถักนิต หรือตกแต่งให้พื้นผิวผ้าดูดซึมความชื้นได้ดี ด้วยการพันสารอื่นทับด้วยในลอนก่อนนำไปทอเป็นผ้า

2.6.4 โครงสร้างผ้าถัก

ผ้าถัก (Knitting) จากลักษณะและคุณสมบัติของผ้าที่เหมาะสมสำหรับชุดลำลองดังที่กล่าวมาแล้วนั้น ตรงกับคุณสมบัติของผ้าถัก ซึ่งปัจจุบันผ้ายัดหรือผ้าถักได้รับความนิยมอย่างสูงจากผู้บริโภค เพราะตรงตามความต้องการ ใช้ทำชุดกีฬาและชุดลำลองทั่วไป

ประวัติผ้าถัก

ผ้าถัก หรือผ้านิต (Knitting) หมายถึง ผ้าที่ผ่านวิธีการผลิตโดยทำให้เส้นด้ายคล้องกันเป็นห่วงต่อกันเป็นผืนผ้า ซึ่งต่างจากผ้าทอที่เกิดจากการข้ดกันเป็นผืนผ้าของด้าย 2 ชุดคือ เส้นด้ายยืน (Warp) และเส้นด้ายพุ่ง (Weft / Filling) การถักผ้าในสมัยแรก เป็นการทอที่ละห่วงมาถักเกี่ยวต่อกันด้วยมือ ต่อมาผู้ใช้ประดิษฐ์เครื่องถักนิต ที่สามารถเกี่ยวห่วงได้ครั้งละหลายห่วงในเวลาเดียวกัน

เชื่อกันว่า Knitting เกิดขึ้นหลายพันปีมาแล้ว โดย Nomadic Tribe (ชนเผ่าเร่ร่อน) ได้ค้นพบเศษผ้าถักครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 799 จากนั้นมีการค้นพบผ้าถักและบันทึกเป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์จากหลุมฝังศพที่อียิปต์ในปี พ.ศ.1043

ผ้าถักแพร่หลายมากขึ้นในตลาดโลกนับตั้งแต่ พ.ศ.2504 การใช้ผ้าถักในตลาดโลกเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ช่วง พ.ศ.2514 ถูกนำมาใช้อย่างแพร่หลายในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม พ.ศ.2515 ถูกนำมาใช้ในอุตสาหกรรมเสื้อยืดและกางเกงถึง 60% ผลิตเป็นผ้าตัดกระโปรง 48% นอกจากนี้เป็นเสื้อผ้าชั้นใน ถุงเท้าประมาณ 70% พ.ศ.2518 ผ้าถักในตลาดโลกมากกว่า 52% ของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม

ส่วนประกอบสำคัญของผ้าถัก

ส่วนประกอบสำคัญของ โครงสร้างผ้าถักมี 2 ส่วนคือ การนับห่วงคล้องในแนวตั้งของผืนผ้าถัก(Wale) และแนวนอน(Course)

การนับห่วงคล้องในแนวตั้ง และแนวนอน มีผลต่อความหนาแน่นของผ้า ซึ่งสำคัญมากสำหรับการผลิตในระบบอุตสาหกรรม หน่วยที่ใช้เป็นจำนวน ห่วงต่อ 1 นิ้ว (Courses per inch และ Wale per inch) ตัวเลขนี้จะนำมาใช้ในการคำนวณความยืดหดของผ้า สำหรับจำนวนห่วงต่อพื้นที่ 1 ตารางนิ้ว (Stitch per square inch) จะนำมาใช้ในการคำนวณปริมาณเส้นด้ายที่ใช้ในการถัก ถ้าปริมาณห่วงมากจะใช้เส้นด้ายมากขึ้นตามไปด้วย

รูปแบบห่วงถักพื้นฐาน (Knitting Loop)

ห่วงถัก เป็นส่วนประกอบสำคัญพื้นฐานของ โครงสร้างผ้าถัก รูปแบบของห่วงถักมี 3 ประเภทหลักคือ

- 1) ห่วงนิต (Knit stitch / full complete loop)
- 2) ห่วงทัก (Tuck stitch / Half loop)
- 3) ห่วงลอย (Miss stitch หรือ Float loop / no loop)

1 ห่วงนิต (Knit stitch)

เป็นห่วงที่เกิดการคล้องที่ครบรอบ เกิดห่วงสมบูรณ์ตามลักษณะการถัก ความหนาแน่นของห่วง มีความสัมพันธ์กับความยืด น้ำหนักผ้า ห่วงนิตเป็นห่วงโครงสร้างหลักของผ้าถัก ซึ่งถูกใช้แพร่หลายกับผ้าถักทั่วไป จากนั้นจึงดัดแปลงไปใช้ประกอบกับห่วงชนิดอื่น เนื่องจากการก่อห่วงที่สมบูรณ์จึงมีความยืดหยุ่นสูง ใช้ปริมาณเส้นด้ายมากเมื่อเทียบกับห่วงชนิดอื่นในขนาดเท่ากัน

2 ห่วงทัก (Tuck stitch)

โครงสร้างห่วงทักเป็นลักษณะก่อห่วงเพียงครึ่งเดียว ทำให้เกิดเป็นลวดลายต่างๆกัน ทำโดยการยกเข็มขึ้นไปเพียงครึ่งหนึ่งด้วยกลไกถักภายในห่วงเก่าจะไม่หลุดจาก latch และ hook จะคล้องเกี่ยวด้ายใหม่ไว้แต่ไม่สร้างห่วงที่สมบูรณ์ ทำให้มีด้าย 2 เส้นในตัว hook ของเข็ม เส้นด้ายใหม่ที่ป้อนเข้าไปนี้เป็น tuck loop ซึ่งมีผลให้ผ้ากว้างและหนาขึ้น การยืดน้อยลง

3 ห่วงลอย (Float stitch)

เป็นการดัดแปลงการถักทำให้ไม่มีการก่อห่วงที่สมบูรณ์ ทำโดยกำหนดไม่ให้เข็มขึ้นไปเกี่ยวด้ายเส้นใหม่ เข็มยังอยู่ตำแหน่งเดิม ดังนั้นเส้นด้ายใหม่ก็จะข้ามเข็มนี้ออกไปทำให้ด้านลอย มีผลให้ผ้าแคบและบางขึ้น การยืดน้อยลง ใช้เส้นด้ายน้อยลง

การกำหนดขนาดของห่วงถัก

ขนาดมีผลต่อลักษณะผ้าโดยตรง การถักด้วยมือขนาดห่วงจะขึ้นอยู่กับขนาดไม้ถัก หรือเข็ม ถ้าใช้ไม้หรือเข็มขนาดเล็ก ห่วงที่ได้ก็มาขนาดเล็กและเนื้อผ้าละเอียดกว่าการใช้ขนาดใหญ่

ในระบบอุตสาหกรรมผ้าถักด้วยเครื่อง ขนาดห่วงผ้าถักถูกกำหนดด้วยขนาดเข็มถักเช่นกัน โดยวัดจากจำนวนเข็มในหน่วย 1 นิ้ว หน่วยนี้เรียกว่า gauge หรือ cut ถ้าเข็มขนาดใหญ่มีจำนวนเข็มน้อยในระยะ 1 นิ้ว ขนาด gauge จะน้อย ในทางตรงข้ามถ้าเข็มเล็ก จำนวนเข็มมากในระยะ 1 นิ้ว ขนาด gauge จะมาก

เครื่องถักแต่ละเครื่องมีช่วงห่างของเข็มและจำนวนเข็มไม่เท่ากัน เช่น เครื่องถักขนาด 16 gauge จะมีเข็ม 16 เล่มต่อความยาว 1 นิ้ว เครื่องถักขนาด 5 gauge จะมีเข็ม 5 เล่มต่อความยาว 1 นิ้ว ขนาดจะมีผลต่อขนาดห่วง ซึ่งส่งผลกับความละเอียดของเนื้อผ้า เช่น เนื้อผ้าถัก 16 เกจ จะละเอียดกว่าผ้าถัก 5 เกจ

โครงสร้างผ้าถัก

ผ้าถักในระบบอุตสาหกรรมถูกแบ่งตามลักษณะ โครงสร้างการก่อให้เกิดเป็นผืนผ้า และทิศทางของเส้นด้ายที่ก่อให้เกิดห่วงเป็น โครงสร้างของผืนผ้ามี 2 ชนิดคือ ผ้าถักด้ายพุ่ง และผ้าถักด้ายยืน

1 ผ้าถักด้ายพุ่ง (Weft Knit หรือ Filling Knit)

เป็นผ้าถักที่ใช้ด้ายเส้นเดียวถักให้เกิดห่วงที่ละห่วง คล้ายการถักนิตด้วยมือ เช่น เสื้อไหมพรม กุ๊ตเท้า โดยห่วงเกิดจากเส้นด้ายในแนวนอน ตัวห่วงเกี่ยวคล้องกันตามแนวขวางของผืนผ้า

โครงสร้างนิตด้ายพุ่งที่ผลิตในโรงงานอุตสาหกรรมมีหลายชนิด คือ

- 1) การถักนิตธรรมดา หรือนิตเจอร์ซี่ (Single Jersey)
- 2) การถักเพิร์ล (Purl stitch)
- 3) การถักริบ หรือลูกฟูก (Rib stitch)
- 4) การถักแบบ 2 ชั้น (Double Jersey)

1) การถักนิตธรรมดา หรือนิตเจอร์ซี่ (Single Jersey) นิยมกว่าผ้าถักชนิดอื่น เพราะทำได้เร็วไม่แพง มักทำเสื้อผ้า ชั้นใน เสื้อกันหนาว เสื้อยืด ผ้านิตเจอร์ซี่ไม่คงรูปทั้งแนวตั้งและขวาง ข้อเสียคือด้ายมักหลุด(run) ตามแนวตั้งทำให้ผ้าเสียหาย

คุณลักษณะของผ้าเจอร์ซี่ชั้นเดียว

1 ด้านหน้ามีลักษณะของ stitch คล้ายตัว V ด้านหลังคล้ายตัว U

2 ยึดตามความกว้างได้ประมาณ 2 เท่าของความกว้างเดิม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. ริมผ้ามี้วนตัว

4 ถ้าห่วงในผ้าขาด ห่วงจะลู่หรือล้ม ทั้งทางด้านบนและล่าง

5 สามารถดึงเส้นด้ายในเนื้อผ้าออกได้ที่ละคอร์ส(course) จากปลายทั้ง 2 ของเส้นด้าย

2) การถักเพิร์ล (Purl stitch) มีลักษณะเหมือนกันทั้ง 2 ด้าน คล้ายด้านหน้าและหลังของผ้าถักเจอร์ซี่ประกอบกัน ยึดได้ทั้งตามยาว และขวางมักถักเสื่อกันหนาว ชนิดมีขนฟูเนื้อหนานุ่ม ใช้ทำเสื้อสำหรับเด็ก บุเครื่องเรือน

คุณลักษณะของผ้าเพิร์ล

1 ด้านหน้าและหลัง มีลักษณะ stitch เหมือนกัน

2 ยึดตัวได้ทุกทิศทาง ยึดตามยาวได้ 2 เท่าของเจอร์ซี่ชั้นเดียว

3 ริมผ้าไม่มี้วน ไม่งอตัว

4 ถ้าห่วงในผ้าขาด ห่วงจะลู่หรือล้ม ทั้งทางด้านบนและล่าง

5 สามารถดึงเส้นด้ายในเนื้อผ้าออกได้ที่ละคอร์ส(course) จากปลายทั้ง 2 ของเส้นด้าย

3) การถักแบบริบ (Rib stitch) โดยถักชนิด Jersey กับ Reverse Jersey สลับกันคือ ถักชนิด Jersey1 และ Reverse Jersey1 หรือถักชนิด Jersey2 และ Reverse Jersey2 ในการถัก 1 course ผ้าจะยืดหยุ่นได้ดีและเก็บความอบอุ่นได้มาก ผ้าริบมีเนื้อเหมือนกันทั้งหน้าและหลัง โครงสร้างผ้าไม่มีซับซ้อน ลักษณะผ้าประกอบด้วยเวลด้านหน้า(face wale) และหลัง(back wale) เวลด้านหน้าประกอบด้วยแถวของห่วงหน้าตลอดทั้งแถวแนวตั้ง และเวลด้านหลังประกอบด้วยแถวของห่วงหลังตลอดแนวตั้ง เข็มที่ใช้ผลิตเป็นชนิดเดียวกันคือ เข็มเลข ผ้าริบมีราคาแพงเมื่อเทียบกับผ้าถักธรรมดาเนื่องจากใช้วัสดุดีและเวลามากกว่า มักใช้ตกแต่งบริเวณชาย ปลายแขน เอว รอบคอ ขอบถุงเท้า และสาบของตัวเสื้อ ถักเสื้อที่ต้องการรักษารูปทรงของเสื้อไว้ได้นาน และถุงเท้าที่ต้องการความหนา

คุณลักษณะของผ้าริบ

1 ลักษณะผ้าด้านหน้าและหลังเหมือนกัน

2 การยึดของผ้าตามความกว้างประมาณ 2 เท่าของผ้าเจอร์ซี่ชั้นเดียว และตามยาวเท่ากับผ้าเจอร์ซี่ชั้นเดียว

3 ริมผ้าไม่มี้วน ไม่งอตัว

4 เมื่อผ้าขาด ห่วงจะลู่หรือล้มเป็นทางยาว จากด้านบนลงสู่ด้านล่างเท่านั้น

5 สามารถดึงเส้นด้ายในเนื้อผ้าออกที่ละคอร์ส และดึงได้จากคอร์สสุดท้าย

6 ความหนาผ้าเป็น 2 เท่าของเจอร์ซี่ชั้นเดียว

4) การถักแบบ 2 ชั้น (Double Jersey) เป็นการถักโดยใช้แท่นเข็มหน้าและหลังพร้อมกัน ผ้าทั้ง 2 ด้านคล้ายลูกฟูก ถักเป็นลายสวยงามโดยใช้เครื่องจักรการ์ด และห่วงทักห่วงลอย ทำลวดลายผ้าถักให้มีสีสลับสวยงามน่าใช้ยิ่งขึ้น บางครั้งใช้ระบบอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์ในการออกแบบ ผ้าถัก 2 ชั้นคงรูปดี ทนการนึ่งกดหรือด้ายหลุดเป็นเส้น (run) ตัดเย็บง่าย เมื่อเทียบกับผ้าถักหน้าเดียว ผ้าถัก 2 ชั้นเนื้อหนาและหนักกว่า ยืดหยุ่นคืนตัวมากกว่า ดูแลรักษาง่าย ผ้าไม่ยับ

โครงสร้างผ้าอีกชนิดหนึ่งที่ดัดแปลงมาจาก Double Knit คือ Interlock stitch ถักเหมือนถักผ้า 2 ชั้นซ้อนกันถักไปพร้อมๆกัน โดยใช้ด้ายอีกหมู่หนึ่งยึดให้ทั้ง 2 ชั้นติดกันเป็นการถักชนิด 1 ห่วงข้ามไป 1 ห่วงแล้วถักอีกแถวตลอดเพื่อถักการหลุดลุ่ย (Run Resistance) ลักษณะด้านหน้าและหลังเหมือนกัน เนื้อผ้าหนาและหนักกว่าผ้าถักธรรมดา นุ่มมือเก็บความชื้นคงรูปได้ดี ตัดเย็บง่ายริมผ้าไม่ลุ่ย ไม่ม้วน

คุณสมบัติของผ้าอินเตอร์ล๊อค

- 1 ด้านหน้าและด้านหลังผ้ามีลักษณะเหมือนกัน
- 2 ริมผ้าไม่ม้วน
- 3 การลุ่ยในผ้าจะเกิดได้จากปลายด้านห่วงสุดท้ายเท่านั้น ผ้าอินเตอร์ล๊อคจะลุ่ยได้ยาวกว่าผ้าเจอร์ซีย์ชั้นเดียวและลูกฟูก
- 4 การดึงเส้นด้ายดึงจากคอร์สุดท้ายเท่านั้น และต้องดึง 2 ครั้งถึงจะครบ 1 คอร์ส

2) ผ้าถักด้ายยืน (Warp Knitting)

การถักแนวตั้ง ใช้ด้ายหลายเส้นตามแนวเส้นด้ายยืน ถักพร้อมกันคล้ายการทอ ห่วงของด้ายจะพันขึ้นไปในแนวตั้ง ใช้ด้ายหลายเส้นพร้อมกันคล้ายการทอ ด้ายแต่ละเส้นต่อเข็มถักแต่ละอัน เข็มจะดึงด้ายขึ้นมาเป็นห่วงพร้อมๆกัน และเกี่ยวคล้องกันเรียงเป็นแถวไปที่ละแถวเป็นชั้นๆขนานกันไปตามความกว้างของหน้าผ้า จนได้ผ้าเป็นผืนตามต้องการ ผ้าถักด้ายยืนมีความเหนียวและทนทาน เมื่อผ้าชำรุดด้ายจะขาดหลุดเป็นแถวยาว ทางด้านหน้าผ้าจะเห็นห่วงคล้องกันเป็นแนวเส้นด้ายยืน ทางด้านหลังเห็นเป็นห่วงคล้องกันตามแนวเส้นด้ายพุ่ง

2.6.5 โครงสร้างผ้าทอ

การทอผ้า หรือ "การทอ" ถือเป็นศิลปะและหัตถกรรมหรืองานฝีมืออย่างหนึ่งที่มีมาตั้งแต่สมัยโบราณ เป็นกรรมวิธีการผลิตเส้นผ้าโดยใช้เส้นด้ายพุ่งและเส้นด้ายยืนมาจัดประสานกันจนได้เป็นเส้นผ้า ทั้งนี้ต้องมีเครื่องมือในการทอ เรียกว่า ทูก หรือกี่

กิจกรรมการทอผ้า นั้น นอกจากเป็นขั้นตอนการผลิตเครื่องนุ่งห่ม หนึ่งในปัจจัยสี่ของมนุษย์แล้ว ยังถือเป็นงานศิลปะประเภททัศนศิลป์ด้วย เนื่องจากการให้สีสันและลวดลายต่างๆ ในเส้นผ้า ปัจจุบันแม้จะมีการใช้เครื่องจักรสำหรับทอผ้า ใช้คอมพิวเตอร์สำหรับการควบคุมการผลิตและออกแบบลวดลายผ้า แต่การทอผ้าด้วยมือก็ยังเป็นศิลปะที่ได้รับการยกย่องและชื่นชมเสมอมา

เส้นพุ่ง หรือ ด้ายพุ่ง

หมายถึง เส้นด้ายที่ใช้สำหรับพุ่งไปมา สลับกับเส้นยืน เพื่อให้ซัดกันเป็นเส้นผ้า ด้ายเส้นพุ่งนี้ มักพันหรือม้วนอยู่ในหลอด บรรจุในกระสวย เพื่อความสะดวกในการสอด หรือพุ่งด้าย

ด้ายเส้นพุ่งจะพุ่งไปมา ในแนวนานกับหน้าผ้า นั่นคือ สลับซ้ายขวาของผู้ทอ โดยอาจพุ่งด้วยมือ (ในกรณีของกี่กระทบ หรือกี่พื้นบ้าน) หรือพุ่งด้วยการกระตุกเชือก (ในกรณีของกี่กระตุก) หรือด้วยการสอดตามปกติ โดยไม่ต้องออกแรงพุ่ง (ในกรณีที่ใช้กี่เอว) ก็ได้

เหตุที่ต้องพุ่งด้ายนั้น ก็เพราะต้องการความรวดเร็วอย่างหนึ่ง และเพื่อให้ผ่านพื้นหน้ากว้างของผ้าอีกอย่างหนึ่ง (หน้าผ้าโดยทั่วไปกว้างราว 1 หลา หรือ 1 เมตร) หากสอดด้วยแรงน้อยๆ กระสวยบรรจุด้ายพุ่งจะไม่ผ่านไปสุดขอบแต่ละด้าน

ด้ายเส้นพุ่งมีความสำคัญในการทอผ้าเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะการทอผ้ามัดหมี่ ผ้าจก และลวดลายอื่นๆ เนื่องจากเส้นพุ่งจะเป็นตัวกำหนดลักษณะลวดลาย ความสวยงาม ความแน่น และความประณีตของเนื้อผ้า หากการจัดเส้นพุ่งไม่ถูกต้อง ลวดลายของผ้ามัดหมี่อาจจะไม่ปรากฏเลยก็ได้

ส่วนผ้าจก และผ้าลวดลายอื่นๆ จะต้องใช้เส้นด้ายพุ่งพิเศษเพิ่ม นอกเหนือจากด้ายพุ่งปกติ

ในการทอผ้าบางลวดลาย อาจใช้ด้ายเส้นพุ่งมากกว่า 1 เส้น อาจใช้มากหลายๆ เส้น ตามจำนวนสีที่ต้องการ หรืออาจควบสองหรือสามเส้น พันเป็นเส้นเดียว เพื่อให้เกิดลวดลายสวยงามก็ได้ ช่างทอที่มีฝีมือจะสามารถเลือกสีเส้นและลักษณะของเส้นพุ่งให้เหมาะสมกับชนิดของผ้าที่ต้องการได้

เส้นยืน หรือ ด้ายยืน

หมายถึง เส้นด้ายชุดหนึ่ง ที่เรียงอยู่ในแนวขวาง โดยจะมีเส้นพุ่งคอยขัดสลับให้กลายเป็นเส้นผ้าในการทอผ้า ช่างทอจะต้องเตรียมเส้นด้ายยืนเอาไว้ก่อนเสมอ โดยอาจมีความยาวหลายสิบเมตร การเตรียมด้ายยืนเป็นเรื่องที่ยุ่งยาก และใช้เวลามาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ด้ายเส้นยืนมีความสำคัญในการทอผ้าไม่น้อยไปกว่าด้ายเส้นพุ่ง เมื่อเตรียมแล้ว จะไม่สามารถเปลี่ยนเส้นด้ายยืน จนกว่าจะทอไปตลอดคืบ เส้นยืนโดยทั่วไปจะมีขนาดเล็กกว่าเส้นพุ่ง มักจะใช้ด้ายที่มีคุณภาพสูง มีความทนทาน และเรียบ ไม่ขรุขระ

การทอผ้าโดยทั่วไปจะใช้เส้นยืนสีเดียว หากเส้นยืนสีเข้ม ก็จะทำให้เนื้อผ้ามีสีเข้ม หากเส้นยืนมีสีอ่อน ก็จะทำให้ผ้ามีสีอ่อน แต่การทอผ้าบางชนิด เช่น ผ้าขาวม้า หรือ ผ้าอันปรม เส้นยืนจะมีหลายสี ตามความต้องการของช่างทอ

กรณีที่ทอผ้าผูก ช่างทอจะต้องเตรียมเส้นยืนสองชุด ชุดหนึ่งเป็นเส้นยืนปกติ หรือเส้นยืนหลัก อีกชุดหนึ่งเป็นเส้นยืนพิเศษ (มีจำนวนน้อยกว่าเส้นยืนหลัก) ยกलयเหนือเส้นยืนหลัก เพื่อสร้างลวดลายเสริมให้กับผืนผ้าในแนวตั้ง

ภาพที่ 72 แสดงเส้นยืนสีน้ำเงิน เส้นพุ่งสีม่วง

ก หรือ หูก

เป็นเครื่องมือสำหรับทอผ้า มีหลายขนาดและชนิด แต่มีหลักการพื้นฐานอย่างเดียวกัน คือ การขัดประสานระหว่างด้ายเส้นพุ่ง และด้ายเส้นยืน จนแน่นเป็นเนื้อผ้า คล้ายกับการจักสาน แต่มีความละเอียดสูงกว่า เนื่องจากเส้นด้ายมีขนาดเล็ก และละเอียดกว่า

เดิมนั้นก็ทอผ้าเป็นอุปกรณ์ที่ต้องใช้แรงงาน แต่หลังจากการปฏิวัติอุตสาหกรรม ได้เกิดเครื่องจักร สำหรับทอผ้า ซึ่งไม่ได้ชื่อว่า "กี่" แต่ที่อนุโลมเรียกชื่อนี้ได้ด้วยมีคุณลักษณะพื้นฐานอย่างเดียวกัน

ก็มีด้วยกันหลายชนิด แต่ละชนิดมีวิธีการทอที่แตกต่างกัน และให้ลายผ้าที่แตกต่างกันด้วย

ส่วนประกอบของกี่

ฟืม

กระสวย

ตะกอ

กระสม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.6.6 วัสดุประกอบตกแต่ง

เป็นวัสดุที่ใช้ในการตกแต่งเสื้อผ้า โดยเน้นเพื่อให้เกิดความสวยงามมากกว่าประโยชน์ใช้สอย

1 **หนังเทียม**(Polyvinylchloride) หนังเทียมเป็นวัสดุในการทำผลิตภัณฑ์ต่างๆแทนหนังแท้ อย่างแพร่หลาย เช่น เข็มขัด กระเป๋าและเฟอร์นิเจอร์ต่างๆ เนื่องจากมีความสะดวกและมีราคาถูกกว่าหนังแท้มาก

คุณสมบัติทั่วไปของหนังเทียม

1) ความคงทนของสีต่อแสง(ซีนอนอาร์ก) ต้องมีความคงทนต่อสีไม่น้อยกว่าค่ามาตรฐาน เบอร์ 5

2) ความคงทนของสีต่อการขัดถู ผลจากการวิเคราะห์ทดสอบโดยมาตรฐาน ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม จะต้องไม่มีการเปลี่ยนสีบนผ้าขาว

3) ความทนต่ออุณหภูมิต่ำ ต้องไม่ริ้วหรือแตกที่ -10 ถึง ± 2 องศาเซลเซียส

4) ความทนต่ออุณหภูมิต่ำภายหลังการบ่มแรงที่ 100 ± 2 องศาเซลเซียส

โครงสร้างหนังเทียมพีวีซี จัดเป็นผ้าประเภทหนึ่ง โดยมี Polyvinylchloride ที่ใช้เคลือบบนผ้า ต้องประกอบด้วยพีวีซีเรซิน และสารเติมแต่ง (Additive) เช่น ตัวเสริมสภาพพลาสติก (Plasticizer) ตัวคงสภาพ (Stabilizer) ผงสี ซึ่งจะเคลือบอยู่บนผ้าหรือวัสดุเสริมแรง ซึ่งแบ่งออกได้ 4 ประเภทได้แก่

1) หนังเทียมที่มีวัสดุรองพื้นเสริมแรงด้วยผ้าทอลายสอง

2) หนังเทียมที่มีวัสดุรองพื้นเสริมแรงด้วยผ้าทอลายขัด

3) หนังเทียมที่มีวัสดุรองพื้นเสริมแรงด้วยผ้าถักทวง

4) หนังเทียมที่มีวัสดุรองพื้นเสริมแรงด้วยผ้าถักชั้นเดียว

2 **คริสตัล** การตกแต่งด้วยคริสตัลทำให้สิ่งทอมีคุณค่าเพิ่มมากขึ้น สามารถแบ่งออกเป็น 6 ประเภทดังนี้

1) Transfer & Flat backs ลักษณะของคริสตัลมีตัวรวมมีด้วยกันหลายรูปแบบ เช่น Pearl Creation Mezzo Metallic Reflex และ Combiset สามารถนำไปประดับบนผ้าโดยใช้ความร้อนรีดติด ซึ่งมีเม็ดคริสตัลจะมีกาวยึดด้านหลัง ซึ่งจะติดได้ดีเมื่อติดด้วยความร้อนอยู่ที่ประมาณ 170 องศาเซลเซียส นอกจากนี้แผ่นรองที่นำมาใช้ก็ยังมีผลสำคัญที่จะทำให้เม็ดคริสตัลติดได้ดี และสามารถติดได้ลึบสิ่งทอทุกประเภท ยกเว้นสิ่งทอที่มีสารเคมีที่หนาจะทำให้กาวยึดติดด้วยคุณภาพลง

2) Trimmings (เพชรแถว) เป็นลักษณะของสายเพชรเส้นยาว สามารถติดบนสิ่งทอได้โดยการเย็บด้วยมือ หรือจักรอุตสาหกรรม โดยมีดินสีเฉพาะตรงตามลักษณะของเพชรแถว นอกจากนี้ยังมีเพชรในลักษณะของเพชรตาข่าย และโซ่เพชรอีกด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3) Zippers มีลักษณะเหมือนซิป หรือซิปประดับด้วยคริสตัล เหมาะสำหรับการตกแต่งบน เสื้อผ้า และรองเท้า

4) Buttons เป็นลักษณะของกระดุมคริสตัล หรือกระดุมประดับคริสตัล สามารถติด กระดุม ได้ด้วยการเย็บมือ หรือเครื่องติดกระดุม

5) Sew-on stone ใช้เย็บติดบนผ้าหรือหนังในงานปัก โดยใช้ Sew-onstone และลูกบิด เพื่อให้ติดแน่นบนผ้าและหนัง ได้เป็นอย่างดี

6) Crystal mesh เป็นลักษณะเพชรแผง มีฐานเป็นอลูมิเนียม และทองเหลือง มีขนาด 50x20 เซนติเมตร หรือ 170x66 แฉก มีวิธีในการใช้โดยกรีดพลาสติกที่หุ้มเพชรแผงออก คัดแบ่ง ตามต้องการ แล้วจึงนำไปวางบนผ้า รีดด้วยความร้อนใช้เวลา 30-60 วินาที

2.6.7 วัสดุปิดหรือเกาะเกี่ยว

เป็นวัสดุที่เกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์ในแง่ของการใช้งาน เพื่อความสะดวกในการสวมใส่ ถอด ทำความสะอาด เป็นต้น วัสดุปิด หรือเกาะเกี่ยวที่สำคัญๆ ได้แก่

1 ซิป ใช้ยึดติดกันระหว่างผ้า 2 ผืน โดยการรูดเปิด-ปิด โดยการเย็บซิปติดกับผ้าให้แนวของ รอยต่อตรงกัน วัสดุที่ใช้ทำซิปมีทั้งโลหะ และในลอน ซิปเหมาะกับส่วนที่ต้องมีการเปิด-ปิดบ่อยๆ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ ได้แก่

1) ชนิดปิดท้าย (Closed-end fastener) มีเฉพาะตัวกันด้านหลัง หรือมีทั้งตัวกัน ด้านบนและด้านล่าง สำหรับยึดแถบผ้าทั้งสองให้ติดกัน เพื่อไม่ให้ปลายทั้งสองแยกเป็น อีกระเมื่อแยกซิปจนสุด

2) ชนิดเปิดท้าย (Opened-end fastener) เป็นซิปที่มีเดือยและตัวสวมที่ปลายแถบ ผ้าทั้งสองด้าน เพื่อให้สามารถถอดแยกเป็นอีกระ ได้เมื่อรูดซิปเปิด และต้องสวมกลับให้เข้า ที่พอดีก่อนรูดซิปปิด

2 กระดุม มีหลายชนิดทั้งที่ติดประดับ และใช้งานจริง กระดุมทำจากวัสดุหลายชนิด เช่น พลาสติก วัสดุธรรมชาติ และกระดุมปั๊มที่ใช้ผ้ามาขึ้นรูป ขนาดกระดุมจะแตกต่างกันไปตามการใช้งาน เช่น กระดุมติดเสื้อเด็กเล็กต้องใช้กระดุมเม็ดใหญ่ เป็นต้น การที่กระดุมจะประกบผ้าเข้าด้วยกัน จะต้องประกบด้วยรังคัมซึ่งรังคัมมีหลายประเภทขึ้นอยู่กับความต้องการใช้สอยหรือประเภทของ กระดุม เช่น รังคัมแบบปัก แบบเจาะ รังคัมแบบห่วง รังคัมที่ใช้กับกระดุมจีน เป็นต้น

3 ผ้าก๊อชขอบ มีหน้าที่ในการปิดร่องรอยในการเย็บ หรือร่องรอยที่ต้องการปิดซ่อนให้เกิดความเรียบร้อยสวยงาม วัสดุที่นำมาทำก๊อช สามารถแบ่งได้ 2 ชนิดคือ

- 1) ผ้าก๊อชขอบสำเร็จรูป มี 2 ชนิด คือ ผ้าฝ้าย และผ้าในลอน
- 2) ผ้าก๊อชขอบที่ทำขึ้นเป็นกรณีพิเศษ เช่น อาจจะใช้ผ้าตัวเดียวทำก๊อชเลยเพราะไม่ต้องการให้ก๊อชกับตัวเสื้อต่างกันมากนัก หรือต้องการลวดลายผ้า

4 Eyelets and Grommets หรือตาไก่ มีทั้งโลหะและพลาสติก การใช้ตาไก่จะต้องมีอุปกรณ์ในการติด

5. Cord and Tics คือ การใช้เชือกหรือใส่ใ้ไก่มาผูกในการปิด หรือประกบผ้า

2.7 ข้อมูลเกี่ยวกับกรรมวิธีการผลิต

2.7.1 ข้อมูลเกี่ยวกับการออกแบบลวดลายบนผืนผ้า

2.7.1.1 ลักษณะของลวดลายผ้าแบ่งออกเป็น 4 ประเภท คือ

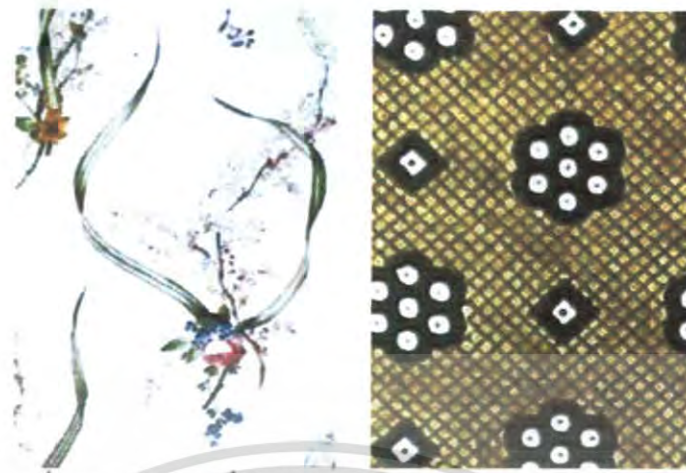
- 1) ผ้าลายเรขาคณิต คือ ผ้าซึ่งมีลวดลายที่เกิดจากการใช้เส้นประกอบขึ้นเป็นรูปเหลี่ยม วงกลม วงรี เส้นโค้ง เส้นตัดกัน เป็นต้น มาจัดองค์ประกอบให้ดูสวยงาม และกำหนดสีต้นลงไปให้เกิดความกลมกลืนหรือขัดแย้งกัน
- 2) ผ้าลายธรรมชาติ แบ่งเป็น 2 แบบ คือ ลายสัตว์ และลายดอกไม้
- 3) ผ้าลายนามธรรม คือ ลายผ้าที่เกิดจากการลดทอนรูปทรงต่างๆ แล้วนำรูปทรงใหม่นั้นมาจัดองค์ประกอบ ซึ่งภาพเดียวกันแต่คนอาจจะมองไม่เหมือนกันก็ได้
- 4) ผ้าลายภาพเหมือนจริง

วิธีการออกแบบลายผ้า

1) การออกแบบที่มีรูปประธานเป็นหลัก หมายถึงรูปแบบลวดลายที่มีตัวประธานเป็นหลักและมีส่วนอื่นเป็นองค์ประกอบรองลงมา เมื่อนำมาบรรจรวมในพื้นที่ที่กำหนดไว้ ก็จะเป็นเอกภาพซึ่งเกิดจากความประสานสัมพันธ์อันงดงามระหว่างตัวประธานและส่วนอื่นตามลำดับ

2) การออกแบบลวดลายในลักษณะซ้ำๆ หมายถึงการออกแบบที่ใช้เส้นอย่างเดียว หรือใช้ตัวลายเดียวกัน แล้วจัดองค์ประกอบให้มีช่องไฟได้ระเบียบได้จังหวะ การออกแบบลายซ้ำสามารถสร้างลวดลายให้มีลักษณะไปในทางแนวนอน แนวตั้งฉาก แนวทแยงมุม และลักษณะแผ่กระจายโดยรอบได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารทสวทสวไรสำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 73. ลวดลายที่มีรูปประธานเป็นหลักและลวดลายในลักษณะซ้ำๆ

2.7.1.2 ขนาดของลายผ้าแบ่งได้ 4 ขนาด

- 1) ขนาดจิ๋ว (Tiny) เป็นลายที่มีขนาดเล็กมาก เห็นได้ไม่เด่นชัด ขนาดของลายจะมีเส้นผ่านศูนย์กลางไม่เกิน 1 ซม.
- 2) ขนาดเล็ก (Small) ผ้าพิมพ์ในตลาดส่วนใหญ่เป็นลายขนาดเล็ก เนื่องจากเป็นที่นิยมของผู้บริโภคมาก มีเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณ 1-2 ซม.
- 3) ขนาดกลาง (Medium) อาจจะเป็นลายที่มีขนาดใหญ่กว่าขนาดเล็กหรือเท่ากันก็ได้ แต่จะมีการวางลายห่างกว่าขนาดเล็ก การใช้งาน ไม่กว้างขวางเท่าขนาดเล็ก มีเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณ 2-3 ซม.
- 4) ขนาดใหญ่ (Large) ถ้ามกการออกแบบลายขนาดใหญ่จะออกแบบเพื่อใช้ประโยชน์เฉพาะงานนั้นๆ เช่น ผ้าคลุมเตียง ผ้าม่าน หรือพรม เป็นต้น มีเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณ 4 ซม. ขึ้น

2.7.1.3 ระบบการจัดวางลาย แบ่งได้เป็น 2 ระบบ คือ

- 1) ระบบเนื้อที่จำกัด (Spot Design) ลวดลายจะถูกจัดวางในพื้นที่เฉพาะ อยู่ในขอบเขตจำกัด เช่น ริมผ้า เชิงผ้า เป็นต้น
- 2) ระบบเนื้อที่ไม่จำกัด (All-Overt Design) ลวดลายจะถูกจัดวางกระจายเต็มพื้นที่ผ้า มีจังหวะในการวางซ้ำหมุนเวียนกันไปตามความยาวของผ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การออกแบบลวดลายในลักษณะสมดุล

คือ การออกแบบให้มีน้ำหนักของภาพทั้งซ้ายและขวาเท่ากันหรืออีกลักษณะหนึ่ง คือการทำรูปแบบลวดลายในระวางเนื้อที่ที่กำหนดไว้ โดยที่ทั้งด้านซ้ายและขวาโดยที่ทั้งด้านซ้ายและขวาไม่จำเป็นต้องมีรูปลวดลายเหมือนกันหมดหรือขนาดเท่ากันหมดก็ได้ แต่ให้ความรู้สึกเท่ากันทั้ง 2 ด้าน

การออกแบบลวดลายในลักษณะการแผ่พุ่งออกไปรอบตัว

หมายถึง ลวดลายที่เป็นประธานขององค์ประกอบ แผ่กระจายไปจากจุดใดจุดหนึ่ง โดยไม่จำเป็นที่จะต้องเริ่มจากจุดกึ่งกลางของภาพเสมอไป อาจจะเริ่มจากด้านใดด้านหนึ่ง

การออกแบบลวดลายที่ต่อเนื่องกัน

หมายถึง การออกแบบลวดลายลงในเนื้อที่ที่กำหนดไว้เพียงส่วนหนึ่งแล้วสามารถนำมาต่อกันได้ โดยที่เส้นซึ่งเป็นประธานแต่ละด้านต่อกันโดยไม่มีที่สิ้นสุด

ลวดลายในลักษณะสมดุล

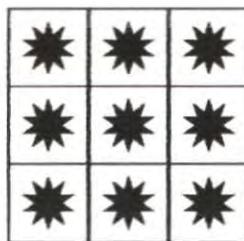
ลวดลายที่แผ่พุ่งออกไป

ลวดลายที่ต่อเนื่องกัน

ภาพที่ 74. แสดงลวดลายในลักษณะต่างๆ

2.7.1.4 ลักษณะการจัดวางลายแบ่งได้ 5 ประเภท

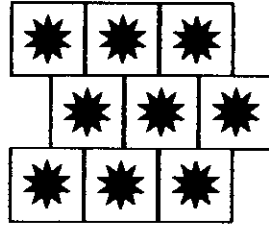
1) Block เป็นการวางลายแบบธรรมดา

ภาพที่ 75. แสดงการจัดวางลายแบบ block

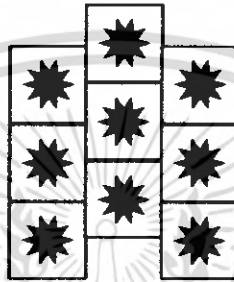
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2) Brick เป็นการวางลายแบบต่ออิฐแนวนอน

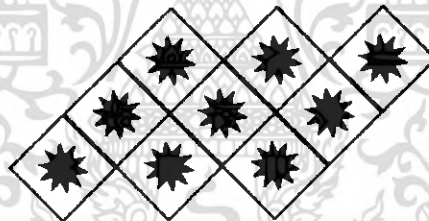
ภาพที่ 76. แสดงการจัดวางลายแบบ brick

3) Half-drop เป็นการวางลายแบบต่ออิฐแนวตั้ง

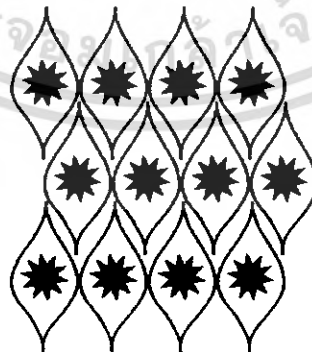
ภาพที่ 77. แสดงการจัดวางลายแบบ half-drop

4) Diamond เป็นการวางลายแบบข้าวหลามตัด

ภาพที่ 78. แสดงการจัดวางลายแบบ diamond

5) Ogee เป็นการวางลายแบบดาซ่าย

ภาพที่ 79. แสดงการจัดวางลายแบบ ogee

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.7.1.5 เส้นและสี

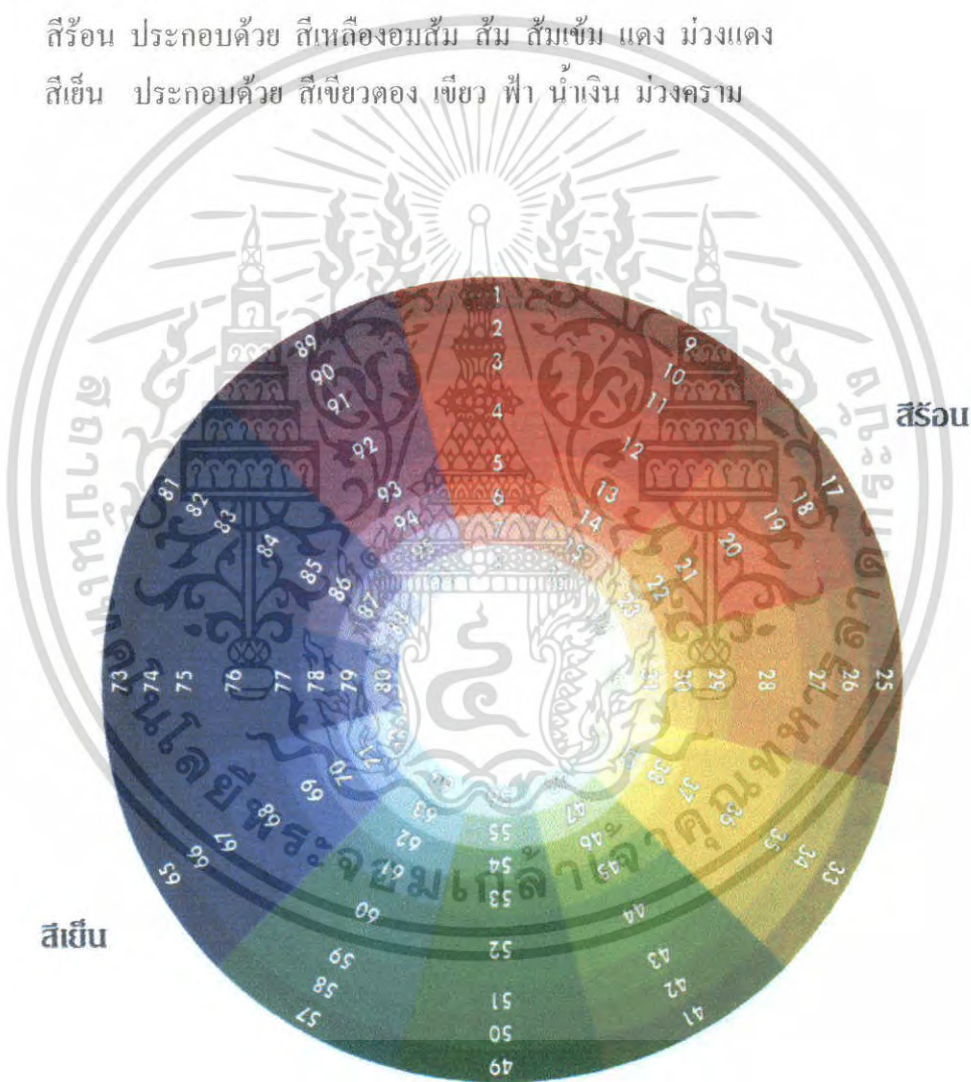
ลายผ้าเป็นศิลปะแบนราบ (FLAT ARTS) ดังนั้นการออกแบบจะต้องคำนึงถึงหลัก 2 ประการ คือ เส้นและสี

1) **เส้น** คือ ส่วนหนึ่งขององค์ประกอบในการสร้างลายผ้าลงบนผืนผ้า เพื่อก่อให้เกิดการประสานการเคลื่อนไหวกันของแต่ละเส้นและช่องไฟอย่างงดงาม

2) **สี** คือ อุปกรณ์ที่สำคัญอย่างหนึ่งซึ่งใช้ระบายลงในเนื้อที่ลายเส้น การผสมสีเพื่อใช้ระบายสีหรือการจะกำหนดสีต่างๆลงไปในเรื่องที่ลายเส้นจำเป็นจะต้องรู้จักการผสมสีจึงจะไม่เกิดการผิดพลาด สีมีอยู่ 2 วรรณะ คือ สีร้อน และ สีเย็น

สีร้อน ประกอบด้วย สีเหลืองอมส้ม ส้ม ส้มเข้ม แดง ม่วงแดง

สีเย็น ประกอบด้วย สีเขียวตอง เขียว ฟ้า น้ำเงิน ม่วงคราม

ส่วนที่เป็นทั้งสีร้อนและสีเย็น คือ สีเหลือง และ สีม่วง

ภาพที่ 80. แสดงวงจรัสสี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การกำหนดสีด้วยวิธีการต่างๆ

1) วิธีการกระจายและการกลับค่าน้ำหนักสี

เป็นกรรมวิธีการเปลี่ยนตำแหน่งพื้นที่ของลวดลายผ้าโดยใช้ลายเดียวกันแต่เปลี่ยนสีสลับให้แปลกๆกันไป จำเป็นสำหรับการทำลวดลายผ้าในลายเดียวกันอาจทำให้เกิดชิ้นงานหลากหลายรูปแบบ การกระจายและกลับค่าของสีจะช่วยประหยัดเวลาและค่าใช้จ่าย แต่เกิดผลิตภัณฑ์มากขึ้น

ภาพที่ 81. การกระจายและกลับค่าสีในลวดลายแบบเดียวกัน จะทำให้ดูแปลกตาออกไป

2) วิธีการเปลี่ยนสีของเส้นรอบนอก

จุดมุ่งหมายในการเปลี่ยนสีของเส้นรอบนอก คือ ต้องการจะให้ลายในแบบเดียวกันดูแตกต่างออกไป และเป็นวิธีการวิธีหนึ่งในการคัดเลือกลายกับสีที่เหมาะสมที่สุด

2.1) การระบายสีเพื่อตัดเส้นรอบนอกระหว่างตัวลายด้วยกัน ควรใช้สีเบาๆและเป็นสีสดๆ ส่วนสีที่อยู่ในตัวลายก็ไม่ควรใช้สีเข้มจัด

2.2) ตัวลายที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเป็นแบบหลากลายนั้นจะต้องมีปริมาณเนื้อที่ไม่กว้างใหญ่เกินไป จึงจะเห็นผลการเปลี่ยนแปลง ถ้าขนาดกว้างมากไปจะทำให้สีเส้นรอบนอกระหว่างตัวลายถูกกลืนหายไป

ภาพที่ 82. ตัดด้วยเส้นสีฟ้า อิทธิพลของสีฟ้าทำให้พื้นที่ม่วงและสีเหลืองดูอ่อนจางลง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

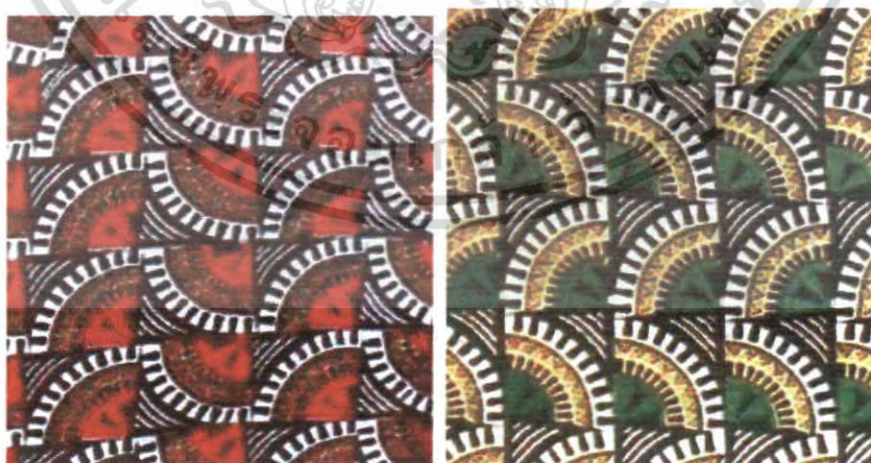
ภาพที่ 83. ตัดด้วยเส้นสีแดง ทำให้พื้นที่สีม่วงดูออกเป็นสีม่วงแดง และสีเหลืองดูเข้มขึ้น

ภาพที่ 84. ตัดด้วยเส้นสีเขียว ทำให้พื้นที่ดูเป็นสีม่วงเข้ม และสีเหลืองจะดูเข้มออกไปทางสีเขียว

3) วิธีการผสมผสานสี

เป็นวิธีที่คล้ายคลึงกับกระบวนการกระจายแบบฉายที่กล่าวข้างต้น เพราะผลที่ได้คือ ทำให้เกิดแบบแปลกๆ ออกมาอีกหลายแบบ โดยการใช้สายๆเดียวกัน แต่เปลี่ยนสีให้แปลกออกไปอีกหลายสี เรียกว่าการทำแนวทางสี (Color way) จะเกิดแบบที่แปลกหลายหลากชนิด

ภาพที่ 85. การใช้สายเดียวกันแต่เปลี่ยนสีเพื่อให้ดูแปลกออกไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.1) การผสมผสานของสีระหว่างวรรณะของสีที่ต่างกัน

คือ การเอาวรรณะของสีร้อน และวรรณะของสีเย็นมาระบายลงในภาพเดียวกัน เช่น ใช้สีแดงและเหลืองปริมาณ 80% ของพื้นที่ในภาพทั้งหมด แล้วใช้สีเขียว-เหลืองกับเขียวเพียง 20% ผลที่ออกมาจะดูภาพนั้นเป็นวรรณะร้อน

ในการให้สีลวดลายผ้า เราไม่จำเป็นจะต้องใช้สีของมันเองแต่ๆตามวงจรสีเสมอไป เพราะการออกแบบลวดลายให้คงามนั้น บางครั้งเกิดจากการใช้สีที่นำมาผสมกันให้เกิดมีค่าน้ำหนักสีที่แปลกออกไปอีกทั้งวรรณะร้อนและวรรณะเย็น แล้วนำสีที่ผสมกันได้นั้น ซึ่งเตรียมไว้ทั้งสองวรรณะ นำมาระบายลงในภาพตามปริมาณของเปอร์เซ็นต์ที่ได้กล่าวแล้วก็จะทำให้ภาพนั้นเป็นไปตามวรรณะที่ต้องการ

ภาพที่ 86. การผสมผสานกันอย่างง่าย ๆ ของสี 2-3 สีโดยแต่ละค่าสีมีน้ำหนักอ่อนแก่ในตัวเอง

ภาพที่ 87. การผสมผสานกันของสีต่างวรรณะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 88. การใช้ลายเดียวกันแต่เปลี่ยนสลับสีเพื่อให้ดูแปลกออกไป

4) วิธีการใช้สีตัดกันอย่างแท้จริง

ในบางครั้งการเอาสีตัดกันเข้าไปช่วยจะทำให้ภาพลวดลายนั้นดูมีชีวิตชีวาขึ้น การใช้สีตัดกัน คือการใช้สีที่อยู่ตรงกันข้าม เช่น สีแดงตรงกันข้ามกับสีเขียว สีเหลืองตรงกันข้ามกับสีม่วง วิธีการใช้มีดังนี้

ปริมาณของสีที่จะนำมาใช้ตัดกับวรรณะของสีในรูปลวดลายนั้น สีตรงกันข้ามที่จะนำมาใช้ตัดต้องจำกัด อย่าให้เกิน 20% ของเนื้อที่ในภาพลวดลายนั้น ถ้าใช้ในปริมาณ 50%/50% จะทำให้ภาพแข็งเพราะสีแข่งกันเองดูไม่รื่นตา จึงควรระมัดระวังให้เป็นไปตามกฎเกณฑ์ ดังนี้

4.1) การใช้สีตรงกันข้าม จำเป็นต้องลดวรรณะของสีใดสีหนึ่งลงเหลือ 20% และเพิ่มวรรณะของสีที่เหลืออยู่เป็น 80%

4.2) ถ้าจำเป็นจะต้องนำสีตรงกันข้าม มารวมใช้อย่างสดๆ ในภาพเดียวกันอาจจะดูบาดตาเกินไป เราควรแก้ด้วยการใช้เส้นสีดำหรือสีที่มีน้ำหนักเข้มหรือสีอ่อนๆ มาคั่นกลางระหว่างสีตัดกันนั้น ช่วยลดความรุนแรงลงได้ ถ้าใช้ถูกจังหวะจะทำให้เกิดลายที่สวยงาม

4.3) ถ้ารูปลวดลายนั้นเต็มไปด้วยลวดลายเล็กๆ แพรวพราวลักษณะแบบนี้การใช้สีตรงกันข้ามตัดกันสลับกันไปอย่างสดๆย่อมเกิดผลประสานกัน ไปเอง

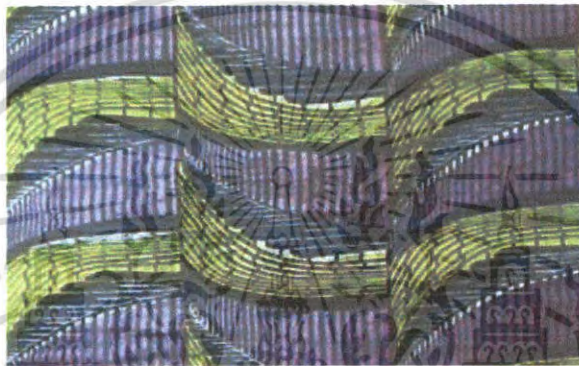
การเน้นสีให้เด่น

ถ้าการให้สีในลวดลายนั้นผสมผสานกลมกลืนกันมากเกินไป ย่อมทำให้เกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายขาดความน่าสนใจ แต่ถ้าได้สีอื่นมาปะปนในลวดลายนั้นเล็กน้อยก็จะทำให้ดูรู้สึกตื่นเต้นขึ้นมา เช่น ถ้าให้ลายสีเข้ม ก็ควรใช้สีอ่อนเน้นในบางจุดโดยมีปริมาณสีไม่เกิน 10% ของเนื้อที่ในภาพ

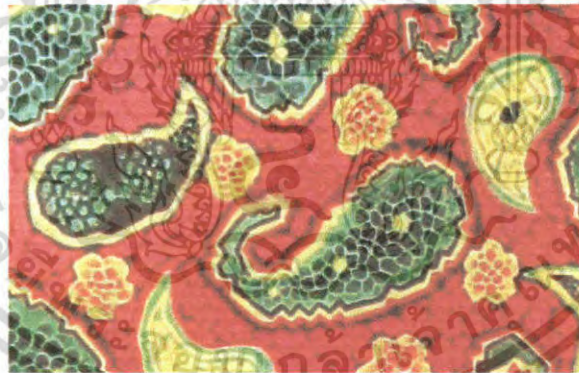
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 89. การใช้สีตรงข้ามระหว่างสีม่วงและสีเหลืองโดยใช้อัตราส่วน 20 : 80

ภาพที่ 90. ระหว่างสีเขียวตองและสีม่วงแดงโดยใช้สีกรมท่าและสีดำช่วยลดความสดใส่สีที่ตัดกัน

ภาพที่ 91. การใช้สีตรงข้ามอย่างสดๆแล้วใช้สีหนักตัดเส้นเพื่อลดความรุนแรงของสีลง

ภาพที่ 92. ภาพโดยรวมสีน้ำเงินเข้มดูไม่น่าสนใจเมื่อใช้สีขาวครีมมาแต้มเน้นจะช่วยให้ภาพดูดีขึ้น
เอกสารนั้นบนเอกสารที่เพิ่มหรือที่ลบออกเพียงเล็กน้อยก็ทำให้ภาพดูดีขึ้นหรือดูแย่ลงได้ทันที
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.7.2 ข้อมูลเทคนิคการพิมพ์สกรีน

2.7.2.1 การพิมพ์ผ้า

การพิมพ์ผ้าโดยส่วนใหญ่มักจะใช้โตะยาวๆซึ่งมีตัวล้อมกรอบสกรีนอยู่เป็นระยะๆ มาเป็นโตะพิมพ์ ในการทำแม่พิมพ์จะต้องตั้งฉากไว้บนกรอบสกรีนให้เรียบร้อยก่อน แล้วจึงนำไปถ่าย ฐูไฟสำหรับถ่ายนี้ด้านบนจะมีเหล็กยื่นไว้สำหรับเสียบกรอบสกรีน ส่วนอีกด้านหนึ่งก็มีที่สำหรับเสียบเพื่อยึดกรอบให้แน่น ซึ่งเป็นการตั้งฉากไปในตัวตั้งแต่ขั้นตอนทำแม่พิมพ์นี้ เมื่อนำมาพิมพ์ก็ไม่ต้องตั้งฉากใดๆทั้งสิ้น เพียงแค่เสียบกรอบสกรีนเข้าไปในบล็อกรองโตะเพี้ยนให้ตรงตำแหน่งที่เราปูผ้าเตรียมไว้จะพิมพ์เท่านั้น ภาพที่ได้ก็จะตรงกันทุกครั้งไป

ในการพิมพ์สกรีนขณะที่เราปาดหมึกลงไปบนสิ่งพิมพ์นั้นสิ่งพิมพ์มักจะลอยติดขึ้นมาพร้อมกับที่เราอกแม่พิมพ์สกรีนขึ้น มีสาเหตุมาจากความเหนียวของหมึกพิมพ์ ดังนั้นเราต้องหาสิ่งยึดสิ่งพิมพ์ไว้ชั่วคราว สำหรับหารพิมพ์ผ้า จะใช้พาราฟิน แวกซ์เกี่ยวข้องด้วยความร้อนให้ละลายเป็นของเหลวทิ้งไว้จนเกือบเย็น แล้วนำมาทลงบนโตะ นำไม้มาปาดพาราฟิน แวกซ์ให้เรียบ จะทำให้มีการยึดเกาะผ้าได้ดีมาก แต่แวกซ์จะไม่มีการทนทาน เมื่อพิมพ์ไปได้ไม่นานพื้นผิวของแวกซ์จะไม่เรียบ จึงมีการหันมาใช้กาวทาโตะแทนแวกซ์ ซึ่งทำให้ผิวเรียบเหมาะสำหรับพิมพ์ภาพที่ต้องการคมชัด

2.7.2.2 หมึกพิมพ์ผ้า

หมึกพิมพ์ที่เหมาะสมสำหรับผ้าเป็นชนิดที่ละลายด้วยน้ำ เป็นหมึกที่มีน้ำเป็นส่วนผสม และสามารถใช้น้ำทำความสะอาดได้ด้วย หมึกชนิดนี้ประกอบด้วย

- ไบคอร์ (Binder)
- เม็ดสี (Pigment paste)
- อิมัลชัน (Emulsion thickening)

โดยที่หมึกละลายด้วยน้ำแต่ละชนิดจะมี Binder ผสมอยู่แตกต่างกันไปตามคุณสมบัติหมึก และยังมีส่วนประกอบบางอย่าง เช่น ฟองฟู (Foaming Agent) หรือเชื้อยาลงเข้าไปผสมอยู่ อันจะทำให้เกิดหมึกพิมพ์ที่มีลักษณะต่างๆออกไป เช่น

1) หมึกพิมพ์ผ้าธรรมดา (สีจม) เหมาะสำหรับผ้าที่มีพื้นสีอ่อนกว่าสีของหมึกเมื่อพิมพ์เสร็จจะต้องนำไปผ่านความร้อนโดยเข้าเตาอบ ที่อุณหภูมิ 140-150 องศาเซลเซียส ประมาณ 3-5 นาที หรืออาจจะใช้เคาเรียมาริดก็ได้ เมื่อหมึกพิมพ์แห้งสีไม่ตก และการเกาะของสีจะดีดี

2) หมึกพิมพ์สีลอย คือหมึกพิมพ์ผ้าธรรมดาแต่ปรับปรุงให้มีความเข้มข้นของสีให้มีเนื้อสีมากขึ้น เมื่อนำไปพิมพ์ลงบนผ้าที่มีพื้นสีเข้ม สีของหมึกจะลอยเด่นชัดอยู่บนเนื้อผ้า

3) หมึกพิมพ์สียาง มีคุณสมบัติคล้ายสีลอย แต่สียางจะมีความมันเงาและมองดูคล้ายยาง ปกติอยู่บนผ้า การพิมพ์สียางนี้จะพิมพ์ยาก สีมักจะไม่ได้ติดกับผ้าสกรีน เพราะมีความ

เหนียว แต่สามารถลดความเหนียวได้ โดยการผสมน้ำยาเคมีที่เรียกว่า Softener จะสามารถลดความเหนียวของสีลงได้

4) หมึกพิมพ์ผ้าสีนูน (Texfoam Ink) หมึกพิมพ์นี้ก็คือหมึกน้ำซึ่งมีเชื้อฟู (Foaming Agent) ผสมอยู่คุณสมบัติใกล้เคียงกับสียออย หลังพิมพ์เสร็จแล้ว นำไปผึ่งให้แห้ง และเข้าเตาอบที่อุณหภูมิ 120-150 องศาเซลเซียส ประมาณ 3 นาที หมึกจะแห้งและฟูขึ้นขึ้นในลักษณะนูน สีพิมพ์ผ้าที่กล่าวมาข้างต้นยังมีหมึกพิมพ์ชนิดสีเงิน สีทอง กากเพชร และสีมุก โดยใช้ Binder ชนิดพิเศษมาผสมกับผงเงิน ผงทอง สีมุก และกากเพชรผ่านตลอดไปได้ สำหรับการพิมพ์กากเพชรนั้นยังมีอีกวิธีหนึ่ง คือการพิมพ์กากลงบนผืนผ้าเสียก่อน แล้วจึงโรยกากเพชรลงบนกาก และเทออกเพื่อให้กากเพชรส่วนที่ไม่ติดกากและเป็นส่วนเกินหลุดออกมา จากนั้นรอจนกากแห้ง แล้วจึงนำไปผ่านความร้อนประมาณ 3 นาที จะทำให้กากเพชรติดทนมากขึ้น นอกจากนี้ยังมีสีพิมพ์ชนิดที่ละลายด้วยน้ำมัน (Solvent Base Ink) ซึ่งใช้น้ำมันเป็นส่วนผสมสำคัญ รวมถึงการล้างทำความสะอาดจะต้องใช้น้ำมันทั้งสิ้น ซึ่งหมึกพิมพ์ชนิดนี้เหมาะสำหรับงานแผ่นป้ายโฆษณา งานพลาสติก เป็นต้น ไม่เหมาะสำหรับงานพิมพ์ผ้า ดังนั้นจะไม่กล่าวถึงสีพิมพ์ชนิดที่ละลายด้วยน้ำมัน

2.7.2.3 การพิมพ์ด้วยเครื่องจักร

ในระบบการพิมพ์สกรีนนี้ยังสามารถใช้เทคนิคการพิมพ์สี ซึ่งสามารถดัดแปลงให้ได้ผลผลิตที่แตกต่างกันออกไปหลายแบบด้วยกัน คือ

1) การพิมพ์โดยตรง (Direct)

คือ การทาลวดลายสีลงบนผ้าโดยตรง ผ้าที่พิมพ์เป็นผ้าฝ้ายนิยมนพอกขาวและชุบน้ำก่อน การพิมพ์วิธีนี้ผ้าที่ใช้มักเป็นผ้าขาวหรือย้อมสีอ่อน ทวดลายจะเป็นสีเดียวหรือหลายสี

2) การพิมพ์แบบการใช้สารฟอกสี (Discharge)

ผ้าที่ใช้พิมพ์ต้องทำการย้อมสีก่อน เลือกตัวสีที่สามารถฟอกออกได้ง่าย พิมพ์ด้วยแป้งพิมพ์ผสมสารฟอกสี สารฟอกสีจะฟอกสีพื้นออก เกิดลวดลายสีขาว วิธีเรียกว่า White Discharge ถ้าต้องการให้ลวดลายเป็นสี ใช้วิธีการเติมสีที่ทนสารฟอกสีได้ลงไปพร้อมกับสารฟอกสี เมื่อพิมพ์สารฟอกสีจะกำจัดสีพื้นออก แล้วสีที่ผสมไว้กับสารจะซึมลงไปแทนที่วิธีนี้เรียกว่า Colored Discharge

3) การพิมพ์แบบรีซิส (Resist)

เป็นการพิมพ์ที่มีต้นแบบมาจากการทำบาติกของชาวอินโดนีเซีย เป็นการพิมพ์หรือการเขียนด้วยสารที่ไม่ซึมน้ำตามลวดลายที่ไม่ต้องการให้สีติด แล้วนำไปย้อมหรืออัดน้ำสีเข้าไปในผ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4) การพิมพ์แบบพิมพ์ 2 แบบ (Duplex)

เป็นการพิมพ์ผ้าที่มีลวดลายทั้ง 2 หน้าแบ่งออกเป็น

- ลวดลายทั้งสองด้านเหมือนกัน

ใช้ด้านใดไม่แตกต่างกัน วิธีการพิมพ์ค่อนข้างยุ่งยาก เพราะต้องทำแม่พิมพ์ 2 อัน อันหนึ่งเป็นแม่พิมพ์แบบปกติ (Positive) ใช้พิมพ์ด้านถูก อีกอันหนึ่งเป็นแม่พิมพ์กลับ (Negative) ใช้พิมพ์ทางด้านหลัง

- ลวดลายทั้งสองหน้าแตกต่างกัน

ใช้แม่พิมพ์สองชุดเหมือนกันแต่ลวดลายต่างกัน แบบนี้ง่ายกว่าตรงที่ไม่ต้องทำลายให้ตรงกัน ส่วนใหญ่เป็นการพิมพ์ด้วยระบบ Roller

2.7.3 กรรมวิธีการปัก

การปักผ้าสามารถทำได้ 2 วิธี ได้แก่การปักด้วยมือ และการปักด้วยจักร

1 การปักด้วยมือ ทำได้โดยการลอกลายที่ต้องการปักลงบนผืนผ้า แล้วจึงเข้ากับสะดึงเพื่อช่วยในการดึงผ้าให้ตึง จากนั้นทำการปักตามลวดลาย และลวดลายที่ออกแบบไว้

2 การปักด้วยจักร มีทั้งการปักด้วยจักรเย็บธรรมดาซึ่งจะคล้ายกับการปักมือแต่จะรวดเร็วขึ้นและการปักโดยจักรขนาดใหญ่ ซึ่งควบคุมด้วยระบบคอมพิวเตอร์

วิธีการลอกลาย

ลอกลายลงบนเนื้อผ้าอย่างละเอียดถี่ถ้วน ในการออกแบบให้ใช้กระดาษครอชที่มีสีคล้ายกับสีของงานที่จะปักอย่าใช้สีตัดกันมากนัก เพราะจะทำให้สีของไหมที่ปักไม่สวยเท่าที่ควร อย่าใช้กระดาษหรือดินสอก็อปปี้ (Copy) เป็นอันขาด

วางผ้าลงบนโต๊ะ ให้เส้นด้ายในเนื้อผ้าขนานกันมากที่สุด ทั้งในทางขวางและทางยาวของเนื้อผ้า ทั้งนี้จะทำได้โดยใช้หมุดกดไว้ตรงส่วนบนของเนื้อผ้า และทางด้านนอกของแบบ ถัดจากนั้นให้เอาหมุดกดไว้จนผืนผ้าทั้งผืนตึงดีแล้ว จึงเอาแบบวางลงตรงที่จะทำ ใช้หมุดกดไว้เพื่อกันไม่ให้ผ้าหด (กระดาษครอชที่ดีที่สุด สำหรับใช้กับผ้าสีขาวและผ้าสีอ่อน ควรใช้สีน้ำเงิน)

สำหรับการลอกแบบลงบนผ้าโปร่ง ผ้ากำมะหยี่ เหล่านี้ควรใช้กระดาษแก้วลอกแบบไว้ก่อนและกระดาษแก้วนั้นควรหนาหน่อย เมื่อออกแบบเสร็จแล้วจึงเอาไปทาบไว้บนผ้า เนาให้เรียบร้อยเพื่อเวลาใส่สะดึงผ้าจะตึง ต่อจากนั้นจงเดินเนาฝีมั้ไปรอบๆ เพื่อให้อยู่คงที่ ถ้าปักด้วยสีขาว แนวของฝีมั้ควรมีขนาดเดียวกับด้ายที่ใช้ปัก ถ้าหากเป็นผ้าสี แนวของฝีมั้ก็ควรใช้ไหมหรือด้ายสีเดียวกันกับที่ใช้ในการปัก หลังจากนั้นให้เอากระดาษแก้วออก (ฝีมั้ที่เย็บรอบๆแบบนั้นควรให้มีขนาดประมาณ 25 ฝีมั้ต่อ 1 นิ้ว เพื่อจะได้เอากระดาษแก้วออกได้ง่ายๆ) ในกรณีนี้ที่ผ้าสีเข้มควรปฏิบัติตามวิธีเดียวกัน แต่ใช้กระดาษครอบสีขาว เหลือง หรือสีอ่อนๆ สำหรับผ้าชนิดบางๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จะต้องลอกภายในวิธีตรงกันข้ามคือ เอาลายวางไว้บนโต๊ะก่อน แล้วจึงเอาผ้าวางทับไว้ข้างบน วิธีนี้เป็นวิธีง่าย สะดวกและแม่นยำที่สุด

ลักษณะการเดินฝีเข็มหรือเดินเส้น

1) ลายปักข้ามไหมเส้นเดียว วิธีการปักดังนี้

เดินฝีเข็มจากจุด ก เดินฝีเข็มธรรมดาต่อเมื่อเข็บบถึงจุด ข ลดเข็มแทงลงไปในผ้าสักประมาณ $\frac{1}{2}$ นิ้วและหมุนสะตึงไป $\frac{1}{4}$ ของรอบพร้อมกับเข็บบฝีเข็มลงบนเส้นที่ขีดไว้ไปในระยะประมาณ $\frac{1}{9}$ นิ้ว ถัดจากนั้นให้ลดเข็มอีก พร้อมกับหมุนสะตึงไป $\frac{1}{4}$ ของรอบ เช่นเดียวกับที่ทำได้แล้ว ซึ่งจะทำให้ผ้ากลับมายู่ตรงฝีเข็มแรก เว้นแต่จุดเริ่มต้นจะต้องอยู่ทางขวาของสะตึง ฝีเข็มแนวนี้จะต้องเข็บบนานกันไปกับฝีเข็มแนวแรกจนถึงขอบตรงกันข้าม

2) ลายปักข้ามไหมเส้นคู่ วิธีการปักดังนี้

ขีดเส้นคู่ให้ห่างกันประมาณ $\frac{1}{2}$ กระจับเตี ห่างกันระหว่างเส้นคู่ประมาณ $\frac{1}{2}$ นิ้ว ปักเดินเส้นจาก 1 ถึง 2 2 ถึง 3 3 ถึง 4 ปักให้ข้ามเส้นที่เดินฝีเข็มหรือเดินเส้นไว้ทั้งสองเส้น จนถึงจุดที่ 3 ปักเดินเส้นจาก 3 ถึง 5 5 ถึง 6 6 ถึง 7 7 ถึง 8

ลักษณะการปักแบบต่างๆ

1. การปักแบบลายฉลุ

เป็นการปักที่แน่นหนาและธรรมดาที่สุดแบบหนึ่ง เหมาะแก่การปักสิ่งของที่ทำด้วยผ้าลินินทุกชนิด เช่น ผ้าคลุมตู้เย็น ผ้าปูโต๊ะ ม่าน เหล่านี้เป็นต้นและเป็นการปักชนิดหนึ่งที่ใช้การมากที่สุดตามบ้านเรือน ทั้งจะทำได้ด้วยผ้าทุกชนิดตั้งแต่หนาที่สุดจนถึงบางที่สุด ใช้วิธีการปักไหมข้ามเส้นคู่

2. การปักแบบฉลุภายใน

เป็นการปักที่แน่นหนาและธรรมดาที่สุดแบบหนึ่ง เพราะทำได้ง่าย โดยมากปักด้วยผ้าลินินทั้งชนิดหนาและบาง

3. การปักแบบฉลุตีตาราง

การปักแบบนี้มีประโยชน์มาก เพราะจะต้องเอาไปประกอบในลายปักที่ต้องการให้ลายนั้นโปร่ง ผ้าที่ควรจะใช้ปักควรเป็นผ้าลินิน หรือผ้าชนิดอื่นที่คล้ายคลึงกัน

4. การปักแบบนูนและแบบวงโค้ง

การปักแบบนี้เป็นการปักที่มีประโยชน์มากที่สุด ในบรรดาปักทั้งหลาย เพราะปักได้ทั้งเสื้อผ้า ผ้าปูที่นอน ผ้าปูโต๊ะ ฯลฯ การปักแบบนี้จะทำให้ได้โดยปฏิบัติตามการทำวิธีข้ามเชือก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. การปักแบบชอยไหมหรือสาตไหม

การปักแบบนี้แตกต่างจากการปักแบบอื่นๆทั้งหมด คือสะดึงจะต้องถือนำไปข้างหน้าและถอยหลัง จะหมุนไปทางด้านข้างไม่ได้เป็นอันขาด ฝีเข็มจะต้องปักเดินหน้าสองฝีเข็มและปักถอยหลังหนึ่งฝีเข็มสลับกัน เป็นการปักประสานฝีเข็มไปเรื่อยๆ ผ้าที่จะใช้ปักควรใช้ผ้าตัวนหรือผ้าชนิดหนาและจะต้องใช้ผ้าบางๆเสริมเอาไว้ด้านหลังของงาน ถ้าใช้ผ้าเครป ผ้าไหมที่ซักได้ หรือผ้าโปร่ง ให้ใช้ผ้าออกแทนดีหรือผ้าแคมบริคเสริมเมื่อปักเรียบร้อยแล้ว จะต้องเอาผ้าเสริมออกให้หมด เพื่อไม่ให้กรีดข้างลักษณะอันสวยงามของงานปัก นิยมใช้ปักชายกระโปรง หลังเสื้อ หมอนอิง ผ้าคลุมวิทยุ ตู้เย็น

6. การปักชอยไหมสลักตี

เป็นการปักที่สวยงามอีกวิธีหนึ่งของการปักชอยไหม ผ้าที่ใช้ควรเป็นผ้าตัวนหรือผ้าเนื้อหนาแล้วเอาผ้าบางเสริมไว้ข้างหลังของงาน

7. การปักแบบทาบบนผ้าโปร่งหรือผ้าแก้ว

การปักบนผ้าโปร่ง จะทำด้วยการปักลวดลายประวานกันหลายชนิด นิยมนำไปใช้ติดผ้าม่าน ผ้าปูที่นอน หมอนอิง ทั้งยังเป็นแบบที่ง่ายเพราะประกอบด้วยการเย็บทำเส้นและการปักหนุนผสมกัน ผ้าที่ใช้ควรเป็นผ้าเครป ผ้าไหมที่ซักได้หรือผ้าชนิดอื่นที่คล้ายกัน

8. การปักแบบทาบผ้า

เป็นการปักชนิดหนึ่งที่ปักได้ง่ายและสวยงามมาก นิยมนำไปใช้ทำผ้าม่าน หมอนอิง ผ้าปูโต๊ะ ปักหน้าอกเสื้อ ปักกระโปรง เป็นต้น

9. การปักแบบปักพื้นที่

นิยมใช้ปักหน้าอกเสื้อ แขนเสื้อ

10. การปักแบบเส้นเชือก

การปักแบบเส้นเชือกนั้น ต้องทำด้วยการบรรจุด้วยที่มีชนิดและขนาดต่างกันลงไปเพื่อการเย็บทับด้วยฝีเข็มถี่ เมื่อทำสำเร็จรูปแล้วพื้นนอกของเส้นเชือกจะราบเรียบ นิยมใช้ทำลิติน โดยใช้สำหรับปักอกเสื้อ ริมผ้าต่างๆ

11. การปักแบบแทรกผ้าแก้ว

เป็นการปักที่มีความสวยงาม โดยมีประโยชน์ในการปักริมผ้าปูโต๊ะ โดยวางคอกให้ห่างกัน ปักเสื้อ กระโปรง ชุดกลางคืน

12. การปักบนผ้ากำมะหยี่ หรือพรม

การปักชนิดนี้ใช้สำหรับทำหมอนอิง ผ้าปูโต๊ะ และพรมทุกชนิด หรือใช้ปักของที่มีลวดลายแฟนซีต่างๆ

การปักด้วยจักรอุตสาหกรรม

1. ต้องนำลวดลายที่ออกแบบไว้มาทำบล็อกปักด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ เป็นตัวกำหนดการปักอัตโนมัติ ทั้งความละเอียดของฝีเข็มและทิศทางของการปัก โดยลวดลายที่ออกแบบต้องไม่เกินความสามารถของเครื่องจักร ซึ่งโดยทั่วไปมีขนาด 11 X 14 และปักได้ 7 สี
2. นำบล็อกที่ปักได้ ใสในจักรเพื่อทดสอบงานปักที่ได้ แล้วแก้ไขให้สมบูรณ์ ราคาของบล็อกปักขึ้นอยู่กับขนาดไม่ใช่ปริมาณสี
3. ทำการปักโดยใช้ที่ปักนั้น จะเป็นปักที่หัวปักตั้งแต่ 6, 12, 24, 36 เป็นต้น ซึ่งทำการปักไปพร้อมกันทุกตัว ซึ่งในประเทศไทยนิยมการปักแบบ 6 หัวและ 12 หัว การปักสามารถทำในลักษณะของลายที่เหมือนกันแต่มีสีที่ต่างกันได้โดยการร้อยไหมที่ต่อกันในแต่ละหัวปักไหมที่ใช้ในการปักเป็นไหมโพลีเอสเตอร์ มีลักษณะเหนียวเพื่อความทนทานต่อแรงจักรปัก มีสีเลือกมากมายในการปักต้องนำผ้ามารองที่ด้านล่างของการปัก ซึ่งจะเรียกว่า "มินาเล่" จะมีอยู่ 2 ชนิดด้วยกัน ที่ใช้กันงานปักทั่วไป สามารถย่อยสลายในน้ำ กับที่ไม่สามารถย่อยสลายในน้ำได้ ใช้กับงานปักหมวก, ปักไหมพรม, ปักงานที่มีซับในและใช้ปักผ้าที่มีเนื้อบาง

2.7.4 การผลิตเสื้อผ้าในระบบอุตสาหกรรม

ขั้นตอนการตัดเย็บสิ่งทอทั่วไปในระบบอุตสาหกรรมมีดังนี้

การออกแบบ

การกำหนดขนาดสัดส่วนตามความเหมาะสม

การสร้างแบบ(Pattern)

การวางผัง (ผ้าที่ใช้ต้องผ่านการอบเพื่อกันหดก่อน)

การตัดผ้า

การเย็บ

การติดอุปกรณ์เสริม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การตกแต่งต่างๆ

การตรวจสอบคุณภาพ

2.8 ข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบ

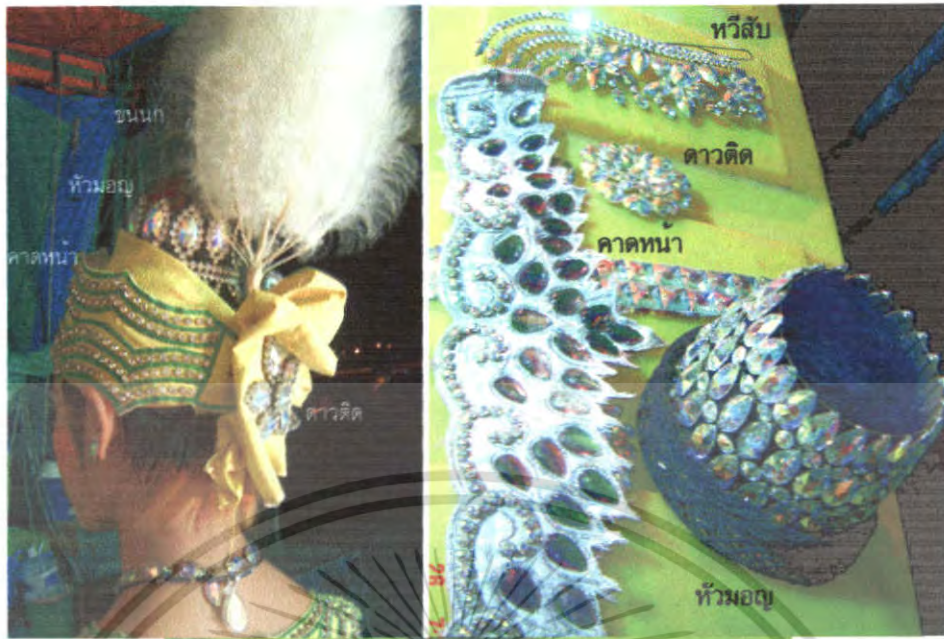
2.8.1 สรุปแนวทางการแต่งกายของลิต

องค์ประกอบที่เป็นจุดเด่นของชุดลิต

ชุดลิตมีส่วนประกอบต่างๆที่สำคัญในรายละเอียดที่สามารถสรุปออกมาเป็นจุดเด่น ที่บ่งบอกเอกลักษณ์และจะสามารถนำมาใช้ในงานออกแบบได้ดังนี้

1. ขนนก ในสมัยก่อนเป็นสัญลักษณ์ของตัวพระ แต่ปัจจุบันใช้สำหรับตัวคนไม่จำเป็นต้องเป็นตัวพระ
2. หัวมอญ
3. ปิ่น
4. หวีลับ
5. ดาวติด
6. คาดหน้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 93. แสดงภาพทองคำประดับของชุดลิก

7. รูปทรงเสื้อ

7.1 คอเสื้อ ลักษณะเป็นทรวดลายรอบคอเสื้อ

7.2 ชายเสื้อ ลักษณะเป็นทรวดลายบริเวณชายเสื้อ ที่เป็นลักษณะเด่นอีกอย่างหนึ่ง

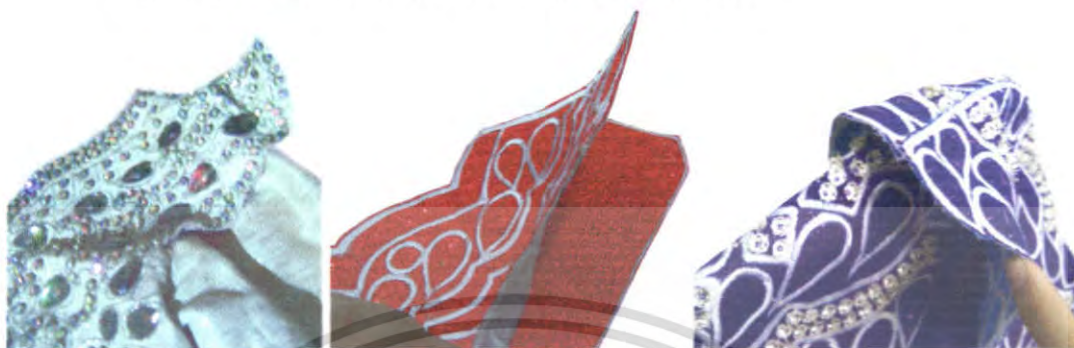
มักจะ ไม่ตัดตรงธรรมดา แต่จะมีเว้าโค้งนวลแต่แบบที่ต้องการ

ภาพที่ 94. แสดงรูปทรงเสื้อ คอเสื้อ และชายเสื้อของลิกในแบบต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7.3 อินทรรณู ลักษณะของปกเสื้อที่มีอินทรรณูยกเป็น โครงตั้งเด่นชัดหรืออาจจะเรียบไปกับตัวเราสามารถสร้างแบบแล้วตัดเย็บได้กับตัวผ้าตั้งแต่ต้น จะสามารถตั้งโครงได้ โดยการใช้โครงพลาสติกหรือลวดทองเหลืองเย็บติดด้านใน

ภาพที่ 95. แสดงรูปแบบอินทรรณูบนผ้าของเสื้อลูก

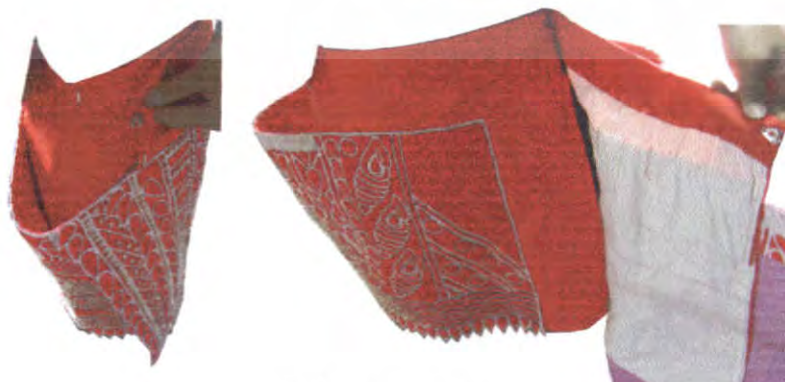
7.4 ขอบแขน ลักษณะของขอบแขนจะเป็นลวดลายที่ชัดเจน ตกแต่งปลายแขนอยู่เสมอ

ภาพที่ 96. แสดงลักษณะขอบแขนเสื้อของชุดลูก

8. กางเกง ส่วนประกอบของกางเกงก็เป็นเอกลักษณ์อีกอย่างซึ่งจะประกอบด้วย 3 ส่วน

8.1 กระโปรง มีการนุ่งกระโปรงทับด้านนอกก่อนแล้วสวมกางเกงไว้ด้านใน ปรากฏให้เห็นแค่ชายกางเกงเป็นเชิง เรียก สนับแข้ง กระโปรงมีลักษณะป้ายด้านข้าง ใช้ การติดตะขอทั้งด้านในและด้านนอก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับภาพที่ 97. แสดงลักษณะกระโปรงที่ใช้สำหรับชุดลูก ใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

8.2 สนับแข้ง ลักษณะเป็นกางเกงอยู่ด้านใน แล้วมีชายขอบขาเห็นเป็นเชิง

ภาพที่ 98. แสดงลักษณะของสนับแข้งและลวดลายที่ใช้ของชุดลิเก

8.3 ห้อยหน้าหรือชายไหว เป็นส่วนที่ติดกับกระโปรงมีลักษณะประยุกต์ให้แตกต่างจากของโขนละคร ตามรูปแบบที่ต้องการ

ภาพที่ 99. แสดงลักษณะห้อยหน้าหรือชายไหวรูปแบบต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

9. กระโปรงฟู การแต่งกายของนักแสดงหญิง มีจุดเด่นที่กระโปรงบานฟู โดยการตกแต่งชายกระโปรงมีระบายรอบ

ภาพที่ 100. แสดงลักษณะกระโปรงฟูรูปแบบต่างๆ

10. เข็มขัดรัดคางนอก สำหรับชุดนักแสดงชายบางครั้งจะมีเข็มขัดรัดคางนอกด้วยแต่ไม่เสมอไป ส่วนใหญ่สำหรับนักแสดงตัวเล่น

ภาพที่ 101. แสดงลักษณะเข็มขัดรัดคาง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.8.2 สรุปรูปแบบการตกแต่งเครื่องแต่งกายของลูก

เทคนิคการตกแต่งลายผ้าบนเครื่องแต่งกายของลูก มีดังนี้

1. เคินไหม ลักษณะการปักไหมตามลายผ้าที่ออกแบบไว้ ส่วนใหญ่ใช้ไหมที่มีคู่สีตัดกับสีของผ้า ปัจจุบันนิยมใช้สีขาวเพื่อส่งเสริมให้คริสตัลโดดเด่น

ภาพที่ 102. แสดงลักษณะการปักเคินไหมในแบบปัจจุบัน

2. ปักเพชร และ คริสตัล นิยมใช้คริสตัลและเพชรประดับตกแต่งให้สวยงาม

ภาพที่ 103. แสดงลักษณะการปักเพชรและคริสตัล

3. ผ้าไหมสอดคั่น ชุดลูกในปัจจุบันนิยมใช้ผ้าไหมสอดคั่นเป็นผ้าสำหรับตัดเสื้อ มีลักษณะ เป็นลายเส้นของคั่นเงินมันวาวสลัด ไปกับเนื้อผ้าที่เป็นสีพื้น เมื่อกระทบแสงจะเป็นประกายโดดเด่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการส่งเสริมเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่ควรเอาไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ภาพที่ 104. แสดงลักษณะของผ้าไหมสอดคั่น
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. การปักกลุ่ผ้า ก่อนที่จะมานิยมผ้าไหมสอดคั่น มีการปักกลุ่ผ้าสำหรับตัวเสื้อผ้า มีข้อดีคือสวมใส่สบาย ทนทานกว่าปักเพชร ดูแลง่ายกว่า

ภาพที่ 105. แสดงลักษณะการปักกลุ่ผ้า

5. จีบรุค ลักษณะการเย็บจับจีบและรูคให้บาน นิยมมากในชุดแต่งกายของนักแสดงหญิง ซึ่ง ไม่มีข้อกำหนดที่ตายตัวแต่จะพบมากในการตกแต่งกระโปรง

ภาพที่ 106. แสดงลักษณะของกระโปรงจีบรุค

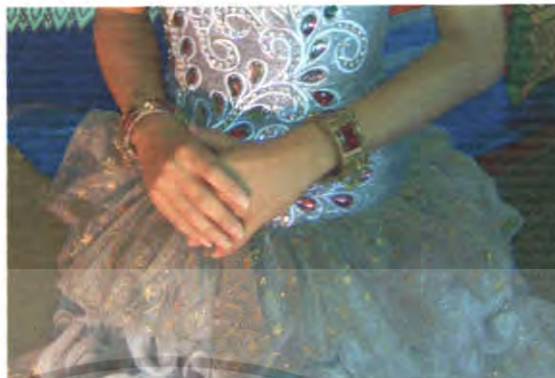
6. สายห้อยเพชร ไม่พบบ่อยนัก มักจะใช้กับเครื่องแต่งกายของลูกที่มีชื่อเสียงโด่งดัง เนื่องจากราคาเพชรและคริสตัลค่อนข้างสูง

ภาพที่ 107. แสดงลักษณะสายห้อยเพชร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเฉพาะเท่านั้น ไม่ควรเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7. ผ้าจีฟองสกรีนลาย มีการตกแต่งโดยใช้ผ้าจีฟองสกรีนลายเป็นระบายสลับกับผ้าชนิดอื่น พบในกระโปรงของนักแสดงหญิง

ภาพที่ 108. แสดงลักษณะของผ้าจีฟองสกรีนลาย

2.8.3 การทดลองทำเทคนิคเพื่อการตกแต่ง

จากการสรุปรูปแบบการแต่งลายและเทคนิคการตกแต่งลายผ้าดิเกมาเด็วั้น สามารถประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการออกแบบลายผ้าสำหรับคอลเล็กชัน (Collection) ได้ดังนี้

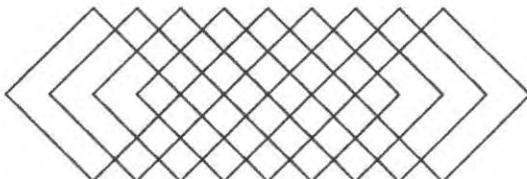
ตารางที่ 8. แสดงเทคนิคการตกแต่งลายผ้าของดิเกและแนวทางการตกแต่งลายผ้าของคอลเล็กชัน

เทคนิคการตกแต่งลายผ้าของดิเก	แนวทางเทคนิคการตกแต่งลายผ้าของคอลเล็กชัน (Collection)
1. ดิ้นไหม	ปักไหม / สกรีนฟอยล์ (Screen Foil)
2. ปักเพชรและคริสตัล	ปักเพชร / สกรีนฟอยล์ / ปะผ้า / ปักเลื่อม / คาโก้ / ปักกระดุม
3. ผ้าไหมสอดคั่น	เย็บคั่นเส้น / สกรีนฟอยล์ / ดิ้นเส้นห่วงไขว้ไปมา / พันสีลงน้ำ
4. นลุผ้า	นลุผ้าตามลาย / เย็บซ่อนผ้า
5. จีบรูด	จีบรูดแล้วปักเพชร / สกรีนฟอยล์ แล้วจีบรูด
6. สายเพชรห้อย	เย็บคั่นเส้น / สกรีนฟอยล์ / ห้อย
7. เข็มขัดรัดด้านนอก	เย็บซ่อนผ้า / สกรีนฟอยล์
8. ผ้าจีฟองสกรีนลาย	สกรีนฟอยล์ / สกรีน สี

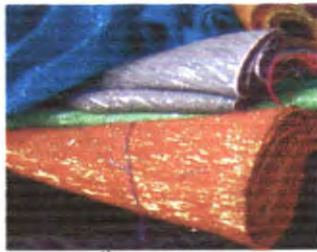
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขั้นตอนการออกแบบลวดลายจากการศึกษาลวดลายต้นแบบซึ่งเป็นงานฝีมือ เพื่อนำไปประยุกต์สำหรับการเลือกใช้เทคนิคและวางลวดลายบนเสื้อผ้าได้ดังนี้

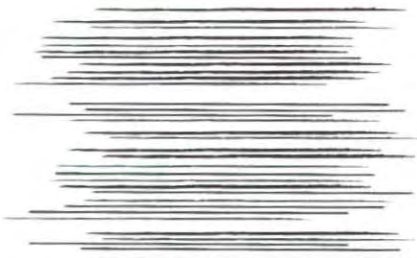
ตารางที่ 9. แสดงการสร้างลวดลายสำหรับใช้ในการออกแบบจากต้นแบบที่เป็นงานฝีมือ

ต้นแบบที่เป็นงานฝีมือ	ลวดลาย 2 มิติที่นำมาใช้ออกแบบ
<p>1. <u>ลวดลายตกแต่งเชิงผ้า</u></p> <p>ลวดลายตกแต่งบริเวณแขนเสื้อ</p> <p>ผ้าโพกหัว ลวดลายลักษณะเป็นลอนคลื่น</p> <p>ลวดลายบริเวณตัวเสื้อ เป็นลูกโซ่</p>	<p>ลายหยดน้ำมีเอกลักษณ์ที่ชัดเจนและเป็นที่น่าสนใจ จึงนำมาใช้เป็นลวดลายในการออกแบบ</p> <p>ลายคลื่น นิยมใช้ตกแต่งริมขอบเสื้อผ้าของเด็ก จึงเลือกมาใช้ในการออกแบบเพื่อตกแต่งริม</p> <p>เนื่องจากมีความต่อเนื่องสามารถมาประยุกต์ใช้บนตัวเสื้อผ้า สำหรับตกแต่งริมขอบ</p>
<p>2. <u>ลายวางเป็นพื้นหลัง (background)</u></p> 	 <p>นำารูปทรงสี่เหลี่ยมมาซ้อนทับกันเป็นตาราง สามารถนำมาประดับตกแต่งกับวัสดุอื่น จึงเลือกใช้เป็นลวดลาย background</p>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาและเพื่อประโยชน์ด้านการค้า
 ภายใต้วินัยเป็นตาราง บริเวณตัวกระโปรง
 เมื่วารณิใด ๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีกรนำไปใช้

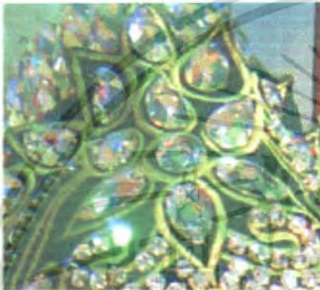

ผ้าไหมสอดคั่น สำหรับตัดเย็บตัวเสื้อ

เป็นลวดลายที่มาจากลายเส้นของคั่นเงินมัน
วาวของผ้าไหมสอดคั่น

3. ลวดลายเดี่ยว (Motif)

ลายดอกไม้

ลายดอกไม้เป็นลายที่นิยมอยู่เสมอ ซึ่งพื้นฐาน
เป็นการจัดเรียงของลายหยดน้ำ

ลายหยดน้ำ

ลายหยดน้ำซ้อนทับเป็นชั้นๆ

ดอกไม้ประยุกต์มาจากลายหยดน้ำเพิ่ม
รายละเอียด ซึ่งเลียนแบบการปักเพชร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากแนวทางการออกแบบลวดลายและเทคนิคที่ได้สรุปในหัวข้อที่แล้ว ได้นำมาทำการทดลองบนผ้าลักษณะต่างๆ ที่มีโทนสีตรงกับ Collection

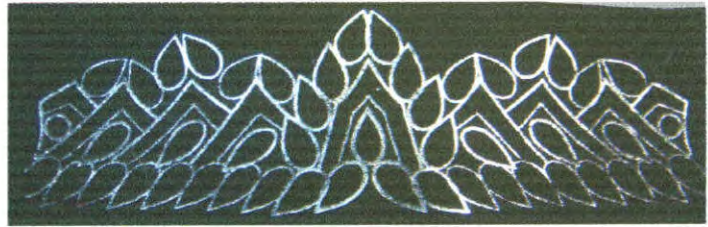
ผ้าที่นำมาทำการทดลอง ได้แก่

1. ผ้าเนื้อมันสีขาว
2. ผ้าเนื้อมันสีครีม
3. ผ้าเนื้อมันสีเทา
4. ผ้าเนื้อกระด้างสีครีม
5. ผ้าเนื้อบางสีฟ้า
6. ผ้าเนื้อบางสีน้ำตาล
7. ผ้ายัดสีน้ำตาลแดง
8. ผ้ายัดสีเทา
9. ผ้ายัดสีเขียว
10. ผ้าชีฟองสีชมพูอ่อน
11. ผ้าลูกไม้สีน้ำตาล

ตารางที่ 10. แสดงขั้นตอนการทดลองทำตัวอย่างจากลวดลายและเทคนิคต่างๆ

ลวดลายที่ใช้ในการออกแบบ	ทดลองทำตัวอย่างด้วยเทคนิคต่างๆ
 <p>ลายหยดน้ำ</p>	 <p><u>สกรีนฟอยล์เงิน บนผ้าเนื้อมันสีขาว</u> สกรีนสีเงิน บนผ้าเนื้อมันสีขาว ลวดลายกลมกลืนกันกับสีฟ้า ความมันวาวของเนื้อผ้าและลายสกรีน ทำให้รู้สึกถึงความหรูหรา</p> <p><u>สกรีนฟอยล์เงิน บนผ้าเนื้อกระด้างสีครีม</u> เนื่องจากสกรีนสีเงินบนผ้าสีครีมทำให้ลวดลายกลมกลืนกันกับสีฟ้า แต่มีลักษณะเด่นอยู่ที่ความตรงกันข้าม (contrast) กันระหว่างเนื้อผ้าที่กระด้างกับลวดลายที่มันวาว</p>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สกรีนฟอยล์เงิน บนผ้ายี่ดี่เขียว

ความมั่นใจของลวดลายตัดกับสีเขียวของผ้าอย่างชัดเจน ลายค่อนข้างคม เห็นเด่นชัด

เย็บเดินเส้น ปักฉลุผ้า บนผ้าเนื้อมันสีครีม

ปักฉลุผ้าเจาะช่องตามลายผ้าที่เป็นรูปหยดน้ำ ความมั่นใจของเนื้อผ้าทำให้คุณหรรษา บริเวณลายปักค่อนข้างแข็งกระด้าง วิธีนี้น่าจะเหมาะกับการตกแต่งบริเวณที่มีความคงรูปของเสื้อผ้ามากกว่า

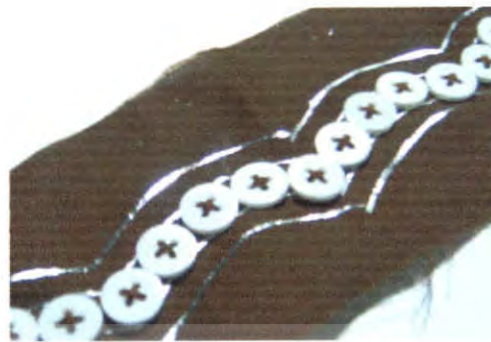
ลอนคลื่น

สกรีนฟอยล์เงิน บนผ้าเนื้อบางสีฟ้า

ผ้าสีฟ้าเนื้อบาง โปร่ง ให้ความรู้สึกถึงผ้าพื้นเมืองท้องถิ่นเมื่อสกรีนสีเงินบนผ้า เห็นลายค่อนข้างชัดเมื่อกระทบแสง เนื้อผ้าอ่อนมากหากใช้ตกแต่งขอบต้องหาผ้ามาเสริมด้านในอีกที

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการศึกษาไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สกกรีนฟอยล์เงิน บนผ้าเนื้อบางสีน้ำตาลและปีกกระดุม
 เมื่อสกกรีนสีเงินลงบนผ้า มีลวดลายชัดเจน สีเงินของลายสกกรีน
 ตัดกับสีน้ำตาลของผ้า จากนั้นตกแต่งด้วยการเย็บกระดุม
 พลาสติกสีขาวซ้อนทับตามลวดลาย สีสักกันอย่างชัดเจนทำให้
 ดูโดดเด่นมากขึ้น เมื่อเรียงต่อกันเป็นแนวยาวเหมาะสำหรับ
 แต่งขอบเสื้อผ้า อาจใช้วัสดุแวววาวแทนกระดุมพลาสติก

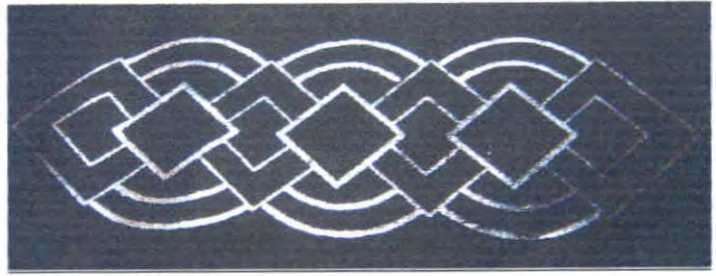

สกกรีนฟอยล์เงิน บนผ้าเนื้อมันสีชา

สกกรีนสีเงิน บนผ้าเนื้อมันสีชา ลวดลายกลมกลืนกันกับสีผ้า
 ความมันวาวของเนื้อผ้าและลายสกกรีน ทำให้รู้สึกถึงความ
 หรรษา

ลายตุ๊กโหล่

สกรีนฟอยล์เงิน บนผ้าเนื้อมันสีเทา

สกรีนสีเงินบนผ้าเนื้อมันสีเทา ให้ความรู้สึก เรียบ สงบ อาจเป็นเพราะสีและเนื้อผ้า คุณเป็นผู้ใหญ่ ทำให้งานออกมาดูขรึม เหมาะกับเสื้อผ้าเรียบแต่โก้

สกรีนฟอยล์เงิน บนผ้าอีดสีน้ำตาลแดง

ด้วยเนื้อผ้าอีดทำให้รู้สึก ถัดอง ไม่เป็นทางการ เป็นสมัยนิยม เมื่อสกรีนลวดลายที่เป็นไทยลงไปทำให้ดูแปลกตา น่าสนใจมากขึ้น สีสกรีนสีเงินทำให้ลายเด่น เห็นชัดเมื่อสะท้อนแสง

สกรีนฟอยล์เงิน บนผ้าเนื้อมันสีครีมและสกรีนสีชาวลอยทับ

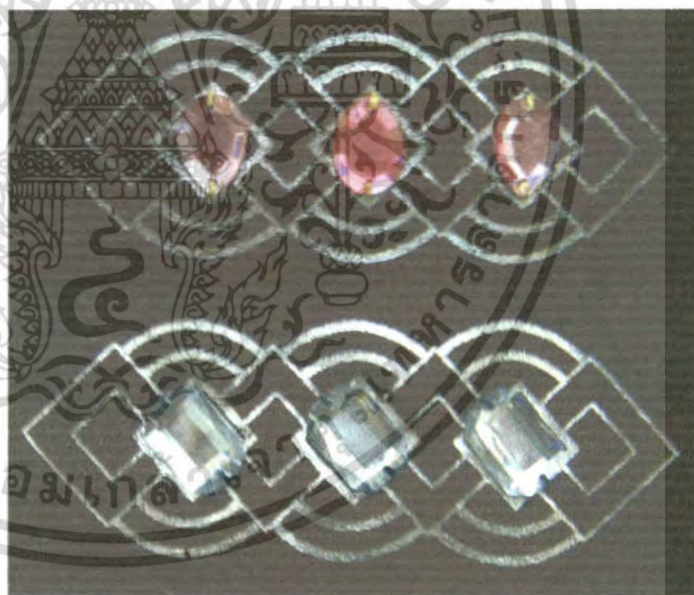
ตัวลายสกรีนเงินบนเนื้อผ้ามันสีครีม มีลักษณะลายกลมกลืนไปกับสีของผ้า เมื่อสกรีนลายดอกไม้โดยใช้สีชาวลอย ทับลงบนลายสกรีนสีเงินอีกที ทำให้ลายสีเงินมองไม่ชัดเจน และลายดอกไม้ที่สกรีนทับด้านบนซึ่งเป็นสีด้านขัดกับความมันวาวของเนื้อผ้าและสีสกรีนสีเงิน ทำให้ลายสีขาวไม่ชัดเจนเช่นกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สกรีนฟอยล์เงิน บนผ้ายัดสีเทา สกรีนสีขาวยับ และปักลาย

ลายสกรีนสีเงินบนผ้ายัดสีเทาค่อนข้างกลมกลืนกันมาก จะเห็นชัดเมื่อ โคนแสงกระทบ เมื่อสกรีนสีขาวยับเป็นลายดอกไม้ทับซ้อนบน จะเห็นลายชัดเจนกว่า หลังจากนั้นตกแต่งด้วยการปักลายด้วยไหมสีและปักกระดุม เทคนิคนี้ใช้ลายสกรีนสีเงินเป็นพื้นหลัง ลายไม่โดดเด่น แต่เน้นที่ลายสกรีนสีขาวยับและการปัก แต่ให้ความรู้สึกถาวร แต่มีความหรูหราอยู่ในตัว

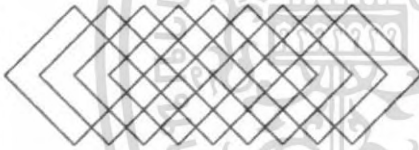
สกรีนฟอยล์เงิน บนผ้าบางสีน้ำตาล แล้วปักคริสตัล

สีสกรีนสีเงินตัดกันชัดเจนกับสีน้ำตาลของผ้า แล้วเพิ่มความแวววาวด้วยการตกแต่งเสริมด้วยคริสตัล

เข็มเดินเต็น ปักจตุรพักต บนม้วนเนื้อกระด้างสีครีมและปักกระดุม

เดินเส้นปักจตุรพักตตามลวดลาย แล้วเจาะช่องตามลายให้เกิดช่องว่างบนผ้าเนื้อกระด้าง บริเวณที่ลายปักมีลักษณะแข็ง และเทคนิคนี้และผ้าเนื้อกระด้างเหมาะสำหรับทำขอบริม หรือสำหรับทำกางเกง ขาถนันทกแต่งด้วยการปักกระดุม

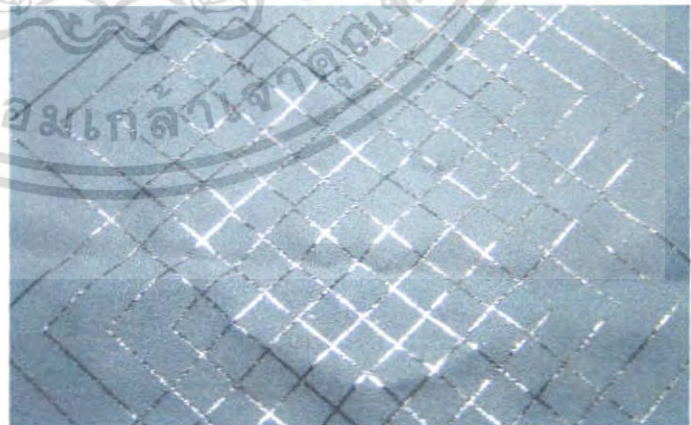

ลายตาราง

สกกรีนฟอยล์เงิน บนผ้าเนื้อบางสีเขียว

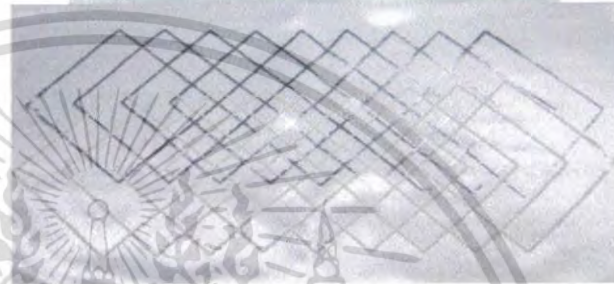
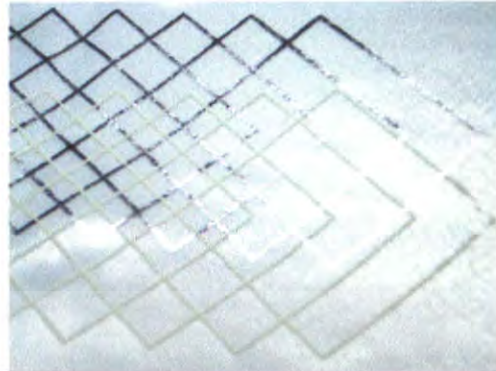
เห็นลายไม่คมชัด

สกกรีนฟอยล์เงิน บนผ้าเนื้อมันสีเทา

เห็นลายชัดเจน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

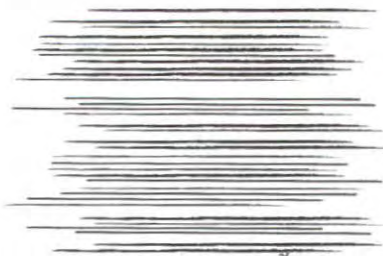
สกรีนฟอยล์บนผ้าเนื้อมันสีขาว แล้วสกรีนสีขาวนูนซ้อนทับ
ลายสกรีนสีเงินกลมกลืนไปกับผ้าเนื้อมันสีขาว เห็นลายชัดเจน
สกรีนสีขาวนูน ซ้อนทับ ไปกับลายสีเงินอีกที บนผ้าเนื้อมันสี
ขาว ดูกลมกลืนกันไป อาจจะมองเห็นลวดลายไม่ชัดใน
ระยะไกล แต่สามารถทำให้ผ้าดูมีมิติมากขึ้น

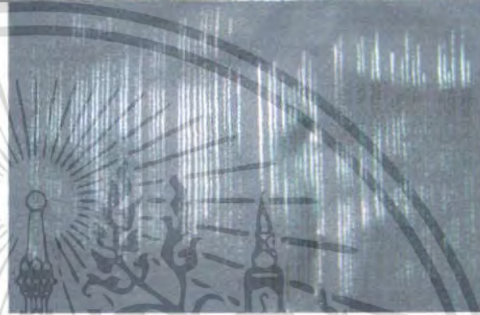
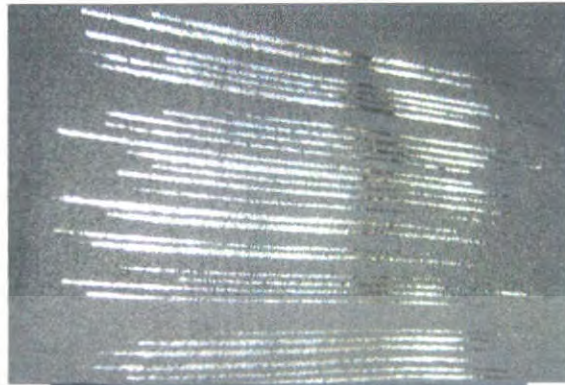
ปักเดินเส้น โหนดซ้อนทับผ้าหนึ่งสีด้านบนผ้าเนื้อมันสีครีม
การทดลองนี้มีด้วยกัน 4 แบบ จากภาพซ้ายไปขวา

1. ใช้ด้ายเย็บผ้าสีครีมเย็บเดินเส้นด้วยจักรผีเข็มถี่ ลายเส้นเป็น
ระเบียบสวยงาม
2. ใช้ด้ายเย็บผ้าสีครีมเย็บเดินเส้นด้วยจักรผีเข็มห่างกว่าแบบ
แรก เส้นด้ายกระโดด ไม่เป็นระเบียบ
3. ใช้ด้ายสีเงินเย็บเดินเส้นด้วยจักรผีเข็มถี่ เส้นด้ายกระโดด
ไม่เป็นระเบียบ และขาด
4. ใช้เส้นด้ายสีเงินเย็บเดินเส้นตรงธรรมดา เส้นด้ายกระโดด
ไม่เป็นระเบียบ ขาด และมองเห็นไม่ชัดเจน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลายผ้าไหมสอดคืบ

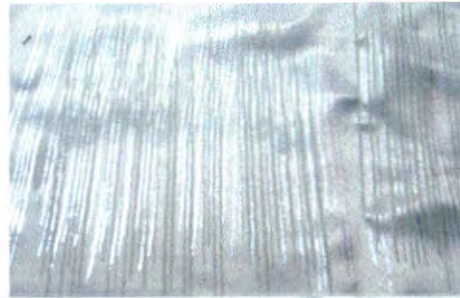
สกรีนฟอยล์เงิน บนผ้ามันสีเทา

เห็นลายชัดเจนเมื่อกระทบแสง เพิ่มความมันวาวให้กับผ้า

สกรีนฟอยล์เงิน บนผ้ายี่ดสีเขียว

เห็นลายชัดเจน เนื่องจากสีสกรีนสีเงินตัดกับสีเขียวของผ้า เพิ่มความมันวาวให้ผ้า หุหุหุหุหุหุ

สกรีนฟอยล์เงิน บนผ้าเนื้อมันสีขาว แล้วสกรีนสีขาวบนทับ
ความมันของเนื้อสีขาวที่แทรกไปกลับลายสกรีนสีเงิน ทำให้ผ้าดู
มีมิติ น่าสนใจมากขึ้น แล้วโทนสีที่กลมกลืนกันทำให้ดูหรูหรา

ลายดอกไม้

สกรีนสีขาวลอย บนผ้าลูกไม้สีน้ำตาล แล้วปักคริสตัล
ลายสกรีนสีขาวตัดกับสีน้ำตาลของผ้าลูกไม้อย่างชัดเจน ทำให้
ลายดูเด่นออกมา แล้วประดับตกแต่งด้วยคริสตัล

เย็บปะผ้าสีเงินบนผ้าลูกไม้สีน้ำตาล

เย็บปะผ้าสีเงินบนผ้าสีน้ำตาล ลายคู่เด่นออกมา และการเย็บแบบทแยงมุม ทำให้ผ้าสามารถพับเปิดออกมาได้ ไม่ติดเรียบไปกับผ้าชั้นหลัง

เย็บปะผ้าสีเงินบนผ้าลูกไม้สีน้ำตาล แล้วสกรีนสีขาวยับ

ลายสกรีนดูไม่ชัดเจน ร้อนทับกันมากไป

ผสมเทคนิคในผ้าพื้นที่เดียวกัน

สกรีนฟอยล์บนผ้าเนื้อมันสีขาวและปักคริสตัลสีเงิน
ลายสกรีนและการตกแต่งด้วยการปักคริสตัลสีเงิน ลูกกลมกลิ้ง
กันสีของผ้า

สกรีนฟอยล์บนผ้าเนื้อมันสีขาวและปักคริสตัลสีดำ
คริสตัลคู่เด่นออกมากลบลวดลายสีเงินบนผ้า ทำให้เห็นลายไม่
ชัดเจนและไม่กลมกลิ้งกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลสมการ ปีกคริสตัลต่างสีบนผ้าเนื้อมันสีขาวพื้นที่เดียวกัน

ลายหยดน้ำซ้อนทับกัน

ลายดอกไม้ประยุกต์จากลายหยดน้ำ

สกรีนฟอยล์เงิน บนผ้าเนื้อมันสีครีมแล้วปีกคริสตัล
ลวดลายเห็นเด่นชัด ปีกคริสตัลแล้วดูกลมกลืนกับสีและ
ลวดลายบนผ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สกรีนฟอยล์เงิน บนผ้าเนื้อบางสีฟ้า สกรีนลายด้วยสีขาวทับ
แก้วปักกระดุม

เห็นลายสกรีนสีเงินชัดเจน เมื่อปักกระดุมแล้วลายสกรีนสีขาว
ไม่เด่น กลิ่น ไปกับกระดุมพลาสติกสีขาว

สกรีน สีขาวบนผ้าสีฟอง

เห็นลายค่อนข้างเด่นชัด ไม่ค่อยเห็นความนูนของเนื้อสีต้อง
สัมผัสถึงจะให้ความรู้สึกนูน

สกรีนฟอยสีเงิน บนผ้าชีพอง

มองเห็นลายไม้ซัดเงินต้องกระทบแสงเท่านั้นถึงจะเห็น

จีบรุคแล้วปักเลื่อม

ลักษณะจีบรุคเป็นลักษณะที่เลือกมาใช้ เพราะมักพบเห็นในชุด
ลิเกเสมอ ตกแต่งบริเวณตรงกลางด้วยเลื่อมเรียงกันอย่างไม่เป็น
ระเบียบ อาจปรับปรุงโดยใช้วัสดุอื่นๆแทน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

การพัฒนาการออกแบบ

3.1 การวิเคราะห์ข้อมูล

จากข้อมูลที่ได้ค้นคว้าและศึกษามานั้นได้นำมาทดลองด้วยเทคนิคต่างๆและสรุปผลเพื่อพร้อมที่จะนำไปใช้ในการออกแบบผลิตภัณฑ์ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ภาพที่ 109. แสดงภาพสรุปการแต่งกาย ลวดลาย และรูปแบบการตกแต่งของดิ๊ก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 110. แสดงภาพสรุปแนวทางสีต้นของลิกและการนำมาใช้ในงานออกแบบ

ภาพที่ 111. แสดงภาพแนวโน้มการแต่งกายช่วง Spring/Summer 2007 (Futuristic 60s)
 เอกสารนี้เป็นเอกสารทสงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่หรือนำไป
 ใช้อื่นๆ ใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 112. แสดงภาพความสอดคล้องระหว่างรูปแบบสไตล์ลิเกและ Futuristic 60s

3.2 การออกแบบและทดลองเทคนิคบนพื้นผ้า

จากข้อมูลที่ได้ทำการวิเคราะห์เพื่อนำมาเป็นแนวทางนั้น ได้นำมาออกแบบลวดลายและการตกแต่งบนพื้นผ้าด้วยเทคนิคต่างๆ เพื่อสร้างมูลค่าให้ผลิตภัณฑ์ โดยยังคงไว้ซึ่งสไตล์การตกแต่งแบบลิเก โดยการประยุกต์เทคนิคและวัสดุต่างๆ ให้ทันสมัย สวยงาม และสามารถใช้งานได้จริงในชีวิตประจำวัน

3.2.1 การออกแบบลวดลายขั้นต้น

หลังจากศึกษาข้อมูลได้ทำการออกแบบลวดลายมาเป็น 3 แนวทางดังนี้

1. ลวดลายตกแต่งเชิงผ้า ได้แก่ ลายหยดน้ำ ลายคลื่น ลายลูกโซ่
2. ลวดลายวางเป็นพื้นหลัง (background) ได้แก่ ลายตาราง ลายผ้าไหมสอดคั่น
3. ลวดลายเดี่ยว (Motif) ได้แก่ ลายดอกไม้ ลายหยดน้ำประยุกต์

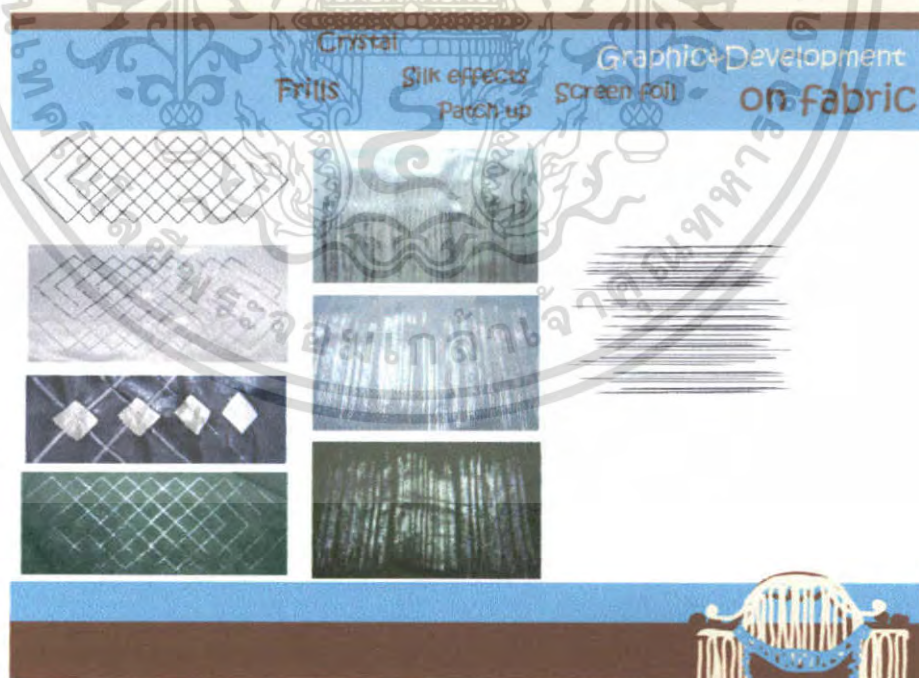
และได้ทำการทดลองด้วยเทคนิคต่างๆลงบนพื้นผ้าต่างชนิดกันได้ดังต่อไปนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Feminine Dress Design from Traditional Thai Opera Culture Study for ISSUE Company

ภาพที่ 113. แสดงภาพการออกแบบลวดลายตกแต่งเชิงผ้าและการทดลองทำเทคนิค

Feminine Dress Design from Traditional Thai Opera Culture Study for ISSUE Company

ภาพที่ 114. แสดงภาพการออกแบบลวดลายวงเป็นพื้น และการทดลองทำเทคนิค

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนำไปใช้โดยไม่ได้รับอนุญาตให้เผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 115. แสดงภาพการออกแบบลวดลายเดี่ยว (Motif) และการทดลองทำเทคนิค

3.2.2 การพัฒนาลวดลาย

การออกแบบลวดลายและการทดลองทำเทคนิคขั้นต้นนั้น ทำให้ทราบถึงผลที่ได้บนผืนผ้า (effects) เห็นความน่าสนใจในเทคนิคที่เกิดขึ้นบนผ้าต่างชนิดกัน ทำให้พอสรุปแนวทางที่จะนำไปพัฒนาต่อได้ดังนี้

1. เนื้อผ้า สำหรับงานออกแบบนี้ เลือกใช้เป็นผ้าเนื้อด้าน เพื่อตัดความมันวาวที่ยังคงเป็นลักษณะตัวเกินไป โดยมาใช้ผ้าที่มีความตรงกันข้ามและคู่กันสมัยมากขึ้น ผ้าที่ใช้ได้แก่ ผ้ายัด ผ้าปาน มัสลิน ผ้าสำหรับตัดกางเกง

2. ลวดลาย นำลวดลายที่ออกแบบมาใช้ทั้ง 3 แนวทาง

3. เทคนิคการออกแบบลายผ้า เลือกใช้เทคนิคดังต่อไปนี้

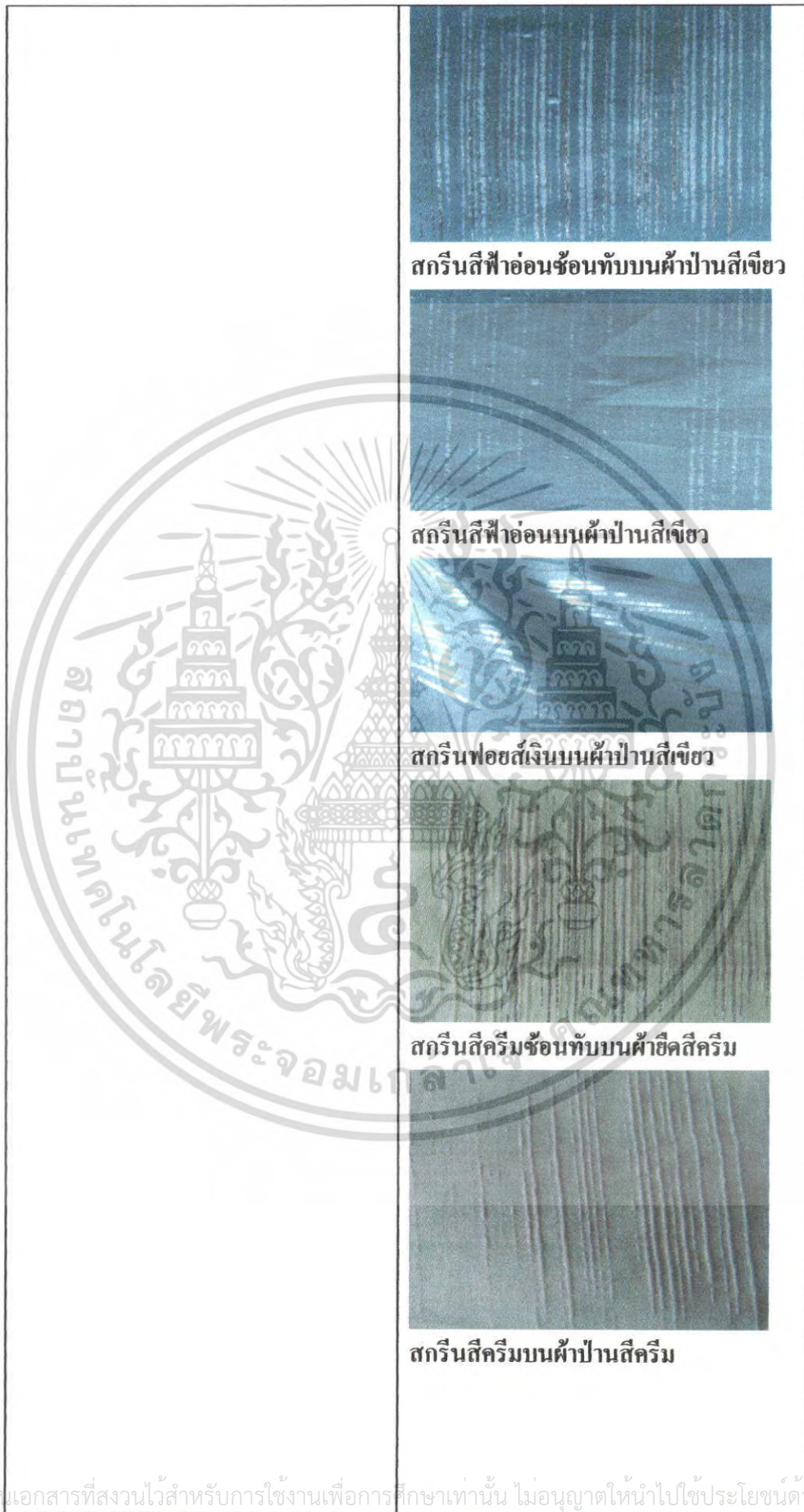
การสกรีน การปักถัก การรีดพลอยประดิษฐ์ การจับจีบรูด การปักกระดุม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 11. แสดงการพัฒนาลาย

การทดลองทำเทคนิค	การพัฒนาลาย
<p>การสกรีน การสกรีนสีนูนชั้นทับฟอยส์สีเงิน</p> <p>1. ลายตาราง</p> 	 <p>ยังคงใช้เทคนิคเดิม แต่เปลี่ยนเนื้อผ้าเป็นผ้ายี่สิบ โทนาลีเทาและครีม เน้นความเป็นมิติของสีนูนมากขึ้น</p>
<p>2. ลายผ้าไหมสอดคั้น</p> <p>เดิมใช้การสกรีนชั้นทับลงบนผ้ามัน</p> 	 <p>สกรีนสีน้ำเงินชั้นทับบนผ้าป่านสีฟ้า</p>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สกรีนฟอยล์เงินบนผ้าปานสีครีม

สกรีนสีเทาซ้อนทับบนผ้ายี่ดสีเทา

สกรีนฟอยล์เงินบนผ้ายี่ดสีเทา

สกรีนสีดำซ้อนทับบนผ้ายี่ดสีเทา

การปักฉลุ

เดิมทดลองปักฉลุเจาะเฉพาะตามลาย

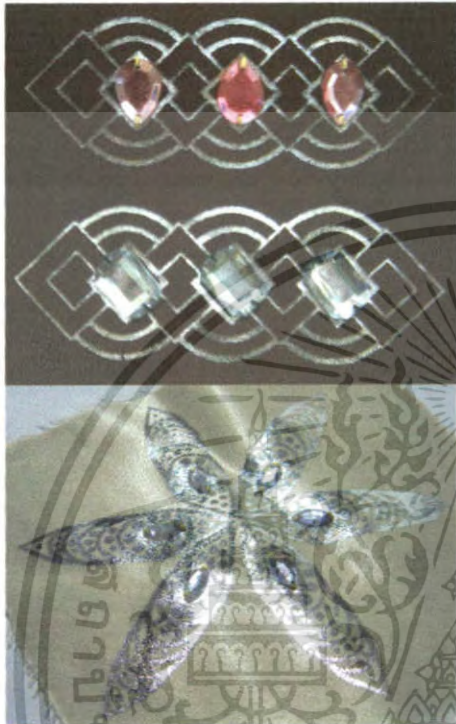
พัฒนาเป็นการปักฉลุแบบเกี่ยว โยงลาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การรีดพลอยประดิษฐ์

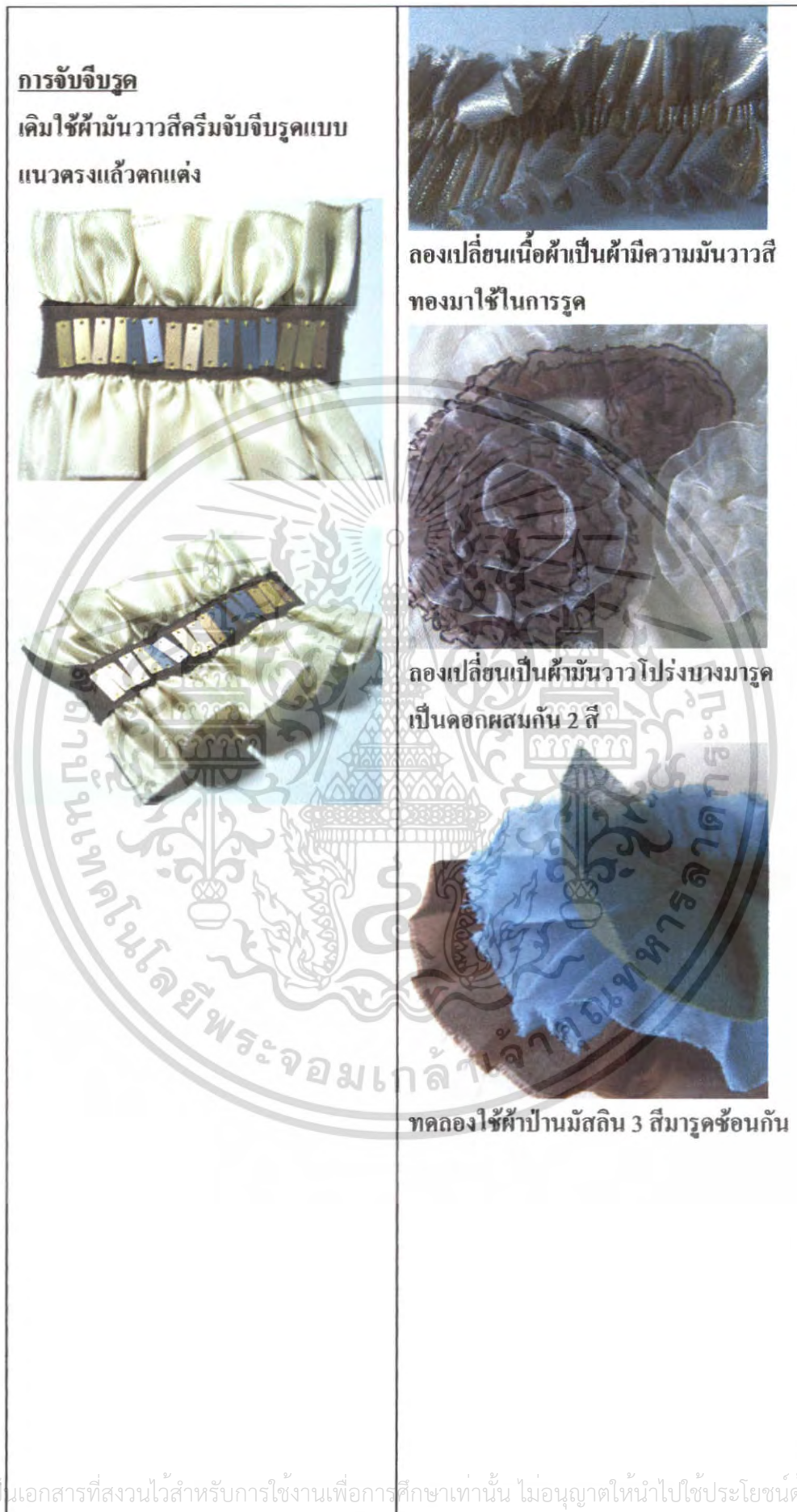
เดิมใช้เทคนิคการปักคริสตัลบนลาย

สกกรีนเพื่อตกแต่งให้สวยงาม

พัฒนาโดยการเปลี่ยนวัสดุจากคริสตัล เป็น
การรีดพลอยประดิษฐ์ลงบนลายสกกรีน ซึ่ง
จะง่ายต่อกระบวนการผลิตและมีความ
ทันสมัยมากขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การปักกระดุม

เดิมใช้กระดุมพลาสติกสีขาวมาปักตาม
ลวดลาย ด้วยความค้ำของพลาสติกทำ
ให้งานยังดูไม่เข้ากันเท่าที่ควร

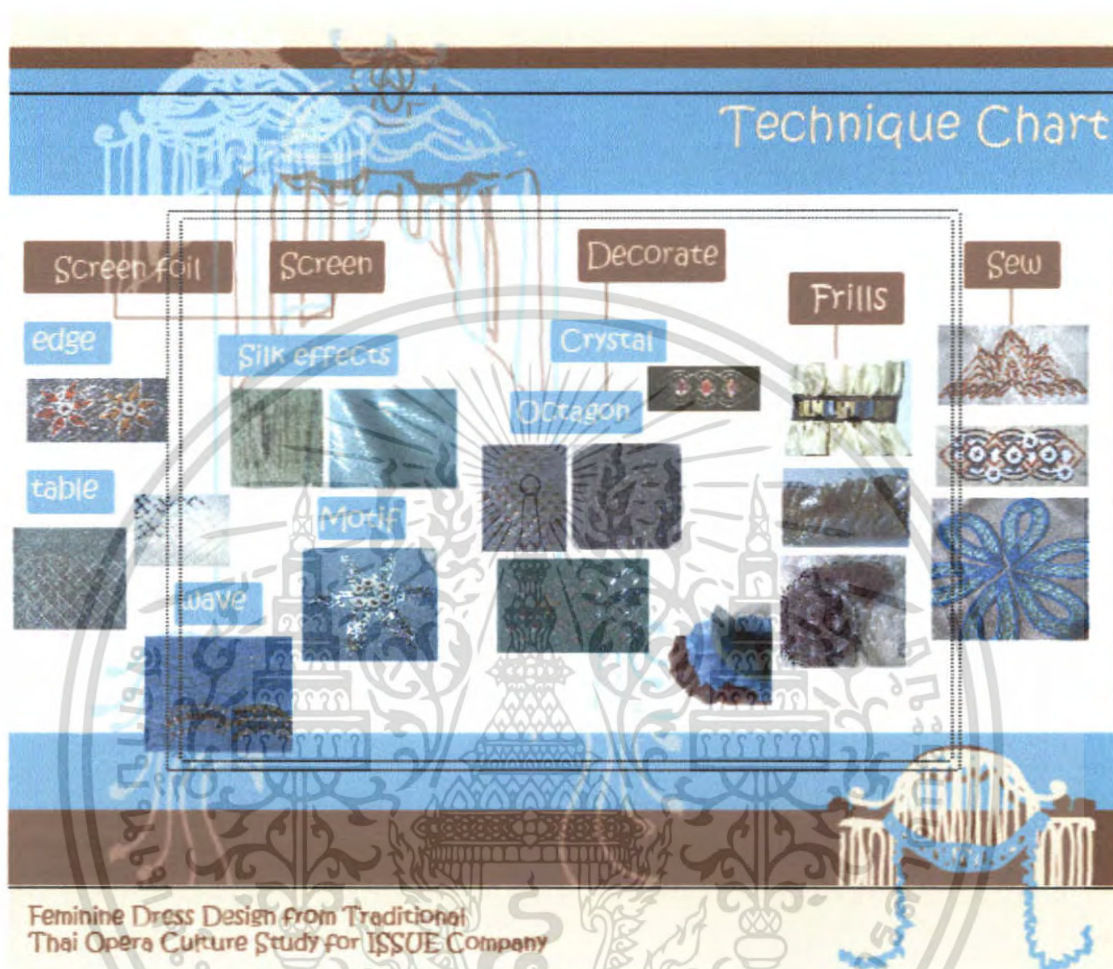

พัฒนามาเป็นการใช้กระดุมหอยมุก ซึ่งมี
ความมันวาว สะท้อนกับแสง ซึ่งเป็นการ
เพิ่มมูลค่าสินค้าและมีความทันสมัยมาก
ขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากการทดลองและพัฒนาเทคนิคและลวดลายเหล่านั้น ได้เลือกใช้เทคนิคที่เหมาะสม ทันสมัย สะดวกในการผลิต ซึ่งแสดงเป็นแผนภูมิดังนี้

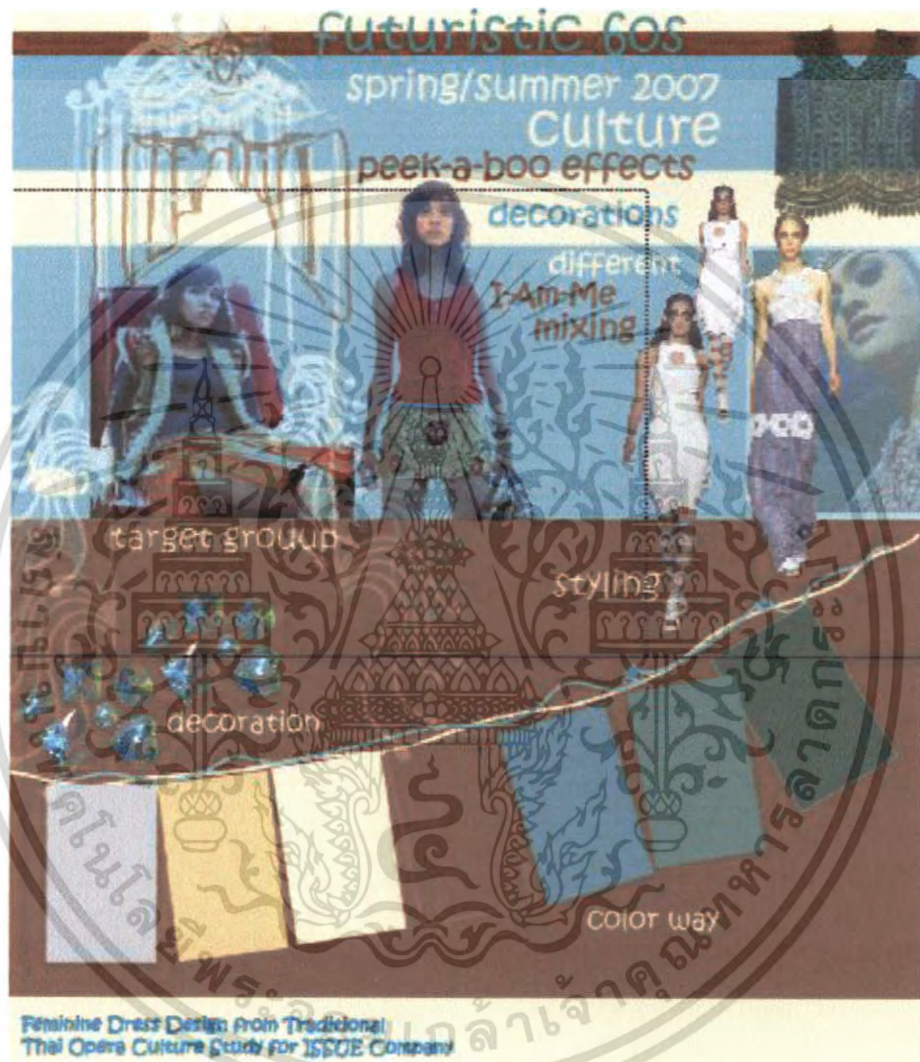

ภาพที่ 116. แสดงแผนภูมิการสรุปเทคนิคที่ใช้ทดแทน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.3 การออกแบบผลิตภัณฑ์

หลังจากได้ทดลองและเทคนิคแล้ว จึงทำการออกแบบผลิตภัณฑ์ ซึ่งประกอบด้วย เสื้อไม่มีแขน เสื้อมีแขน กางเกงขาสั้น กางเกงขา 5 ส่วน กระโปรง ชุดกระโปรง และเครื่องประดับ รวมทั้งหมด 7 ชิ้น โดยกำหนดทิศทางในการออกแบบดังนี้

ภาพที่ 117. แสดงภาพรวมทิศทางของผลิตภัณฑ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 119. แสดงภาพการออกแบบผลิตภัณฑ์ (เสื้อมีแขน)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 121. แสดงการออกแบบผลิตภัณฑ์ (กางเกงขา 5 ส่วน)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Feminine Dress Design from Traditional Thai Opera Culture Study for ISSUE Company

ภาพที่ 122. แสดงการออกแบบผลิตภัณฑ์ (กระโปรง)

Dress

Feminine Dress Design from Traditional Thai Opera Culture Study for ISSUE Company

ภาพที่ 123. แสดงการออกแบบผลิตภัณฑ์ (ชุดกระโปรง)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Feminine Dress Design from Traditional Thai Opera Culture Study for ISSUE Company

ภาพที่ 124. แสดงการออกแบบผลิตภัณฑ์ (เครื่องประดับผม)

3.4 การวางลายและเทคนิคบนผลิตภัณฑ์

นำเทคนิคที่ได้ทำการทดลองบนผ้า มาใช้กับรูปแบบของผลิตภัณฑ์ที่ออกแบบไว้ ได้เป็นแบบสรุปของชุดสตรีดังนี้

Feminine Dress Design from Traditional Thai Opera Culture Study for ISSUE Company

ภาพที่ 125. แสดงภาพรวมของผลิตภัณฑ์ที่ออกแบบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาดูเท่านั้น เมื่อผู้ดูแลเห็นว่าไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Feminine Dress Design from Traditional Thai Opera Culture Study for ISSUE Company

ภาพที่ 126. แสดงแบบสรูปเสื้อไม่มีแขนและเทคนิคที่นำมาใช้

Feminine Dress Design from Traditional Thai Opera Culture Study for ISSUE Company

Feminine Dress Design from Traditional Thai Opera Culture Study for ISSUE Company

ภาพที่ 127. แสดงแบบสรูปเสื้อมีแขนและเทคนิคที่นำมาใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 128. แสดงแบบสรูปกางเกงขาสั้นและกางเกงขา 5 ส่วนและเทคนิคที่นำมาใช้

ภาพที่ 129. แสดงแบบสรูปกระโปรงและเทคนิคที่นำมาใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.5 สรุปผลการออกแบบและความเห็นของคณะกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์

1. มีแนวทางที่มาที่คิดแล้ว
2. ในเรื่องของสี อาจจะมีบางตัวที่มีสีสดแบบดิเกอะเพิ่มความน่าสนใจได้มากขึ้น โดยสามารถแสดงให้เห็นจากภาพถ่ายโมเดลขั้นตอนสุดท้าย
3. ปรับตำแหน่งชายเสื้อของเสื้อกั๊กขึ้นมาอยู่ตรงสะโพกบนอาจจะดูดีขึ้น
4. ตรงขอบกางเกงระวังเรื่องการเจาะช่องไม่ควรกว้างเกินไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

การนำเสนอผลงานการออกแบบ

การนำเสนอผลงานชิ้นตอนสุดท้ายหลังจากได้ปรับปรุงผลงานตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์ ซึ่งประกอบด้วย

4.1. รายละเอียดของผลิตภัณฑ์ประกอบด้วย ภาพด้าน เทคนิคและลวดลาย วัสดุที่ใช้ และการวางแผนเทิร์น

4.2. การประเมินราคาต้นทุน

4.3. ภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ต้นแบบ

4.1 รายละเอียดผลิตภัณฑ์

ภาพที่ 132. แสดงแผ่นนำเสนอที่ 1 รายละเอียดผลิตภัณฑ์เสื้อไม่มีแขน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผ้ายัดสีทาสีมากกว่า 70 นิ้ว ยาว 0.5 เมตรวางได้ 2 ตัว

ภาพที่ 133. แสดงแผ่นนำเสนอที่ 2 รายละเอียดผลิตภัณฑ์เสื้อไม่มีแขน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

front view

back view

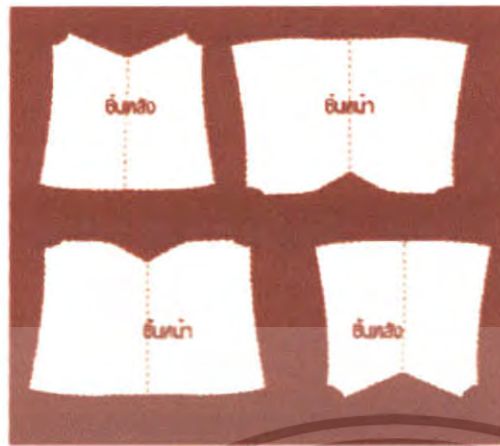
Top

แสดงแผ่นหน้าเสาอยู่ที่ 3

โครงการออกแบบชุดออกแบบสถาปัตยกรรม/ทิวทัศน์แบบรวมการออกแบบภูมิทัศน์ชุมชนและ S2UE		องค์วิชา 25-19
furniture Cross Design from Traditional Thai Open Culture Study for S2UE Company		
ชื่อวิชา	แบบสถาปัตยกรรม-ศิลปสถาปัตย์	สาขาสถาปัตย์ฯ คณะสถาปัตย์ฯ จุฬาลงกรณ์
ภาคเรียน	9 : 4	ชั้นปีที่ 4
หมวด	ศิลปะ	แบบสถาปัตย์ฯ
การฝึกศิลปะสถาปัตย์ฯ คณะสถาปัตย์ฯ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย		
สถานฝึกศิลปะสถาปัตย์ฯ คณะสถาปัตย์ฯ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย		

ภาพที่ 134. แสดงแผ่นหน้าเสาอยู่ที่ 3 รายละเอียดผลิตภัณฑ์เดือนมีนาคม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผ้าปานมีสลิ้นสีกรีนหน้ากว้าง 45 นิ้ว ยาว 1 เมตรวางได้ 2 ตัว

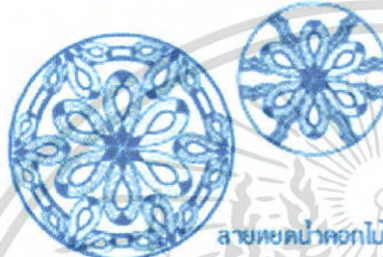
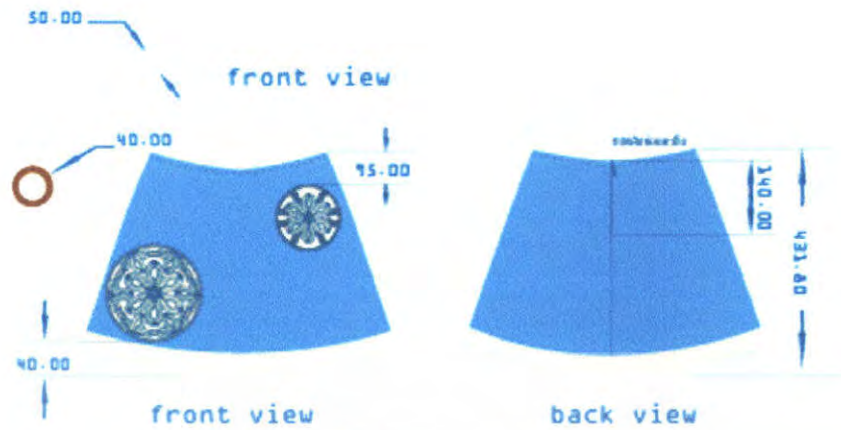

ลายสีกรีนพิมพ์กว้าง 70 นิ้ว ยาว 0.5 เมตรวางได้ 4 ตัว

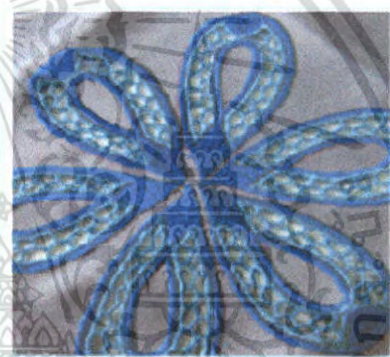
โครงการออกแบบชุดเครื่องแต่งกายสำหรับงานพิธีวัฒนธรรมการแสดงของวิทยาลัยศิลปะ ISSUE	ปีการศึกษา 2549
Feminine Dress Design from Traditional Thai Opera Culture Study for ISSUE Company	
ชื่อผู้ศึกษา นางสาวเบญจวรรณ กิ่งทอง	อาจารย์ผู้ปรึกษา อาจารย์ปานนารถ สุนทรวง
ภาควิชาออกแบบชุดเครื่องแต่งกาย	คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี	สถานศึกษา

ภาพที่ 135. แสดงแผ่นผ้าเสนอกี่ 4 รายละเอียดผลิตภัณฑ์เสื้อมีแขน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Skirt

วัสดุที่ใช้
 ยากะโปรง ผ้าฝ้ายสีฟ้า
 สีกรมท่า - ผ้าฝ้ายสีส้ม
 เบญจรงค์ ผ้าฝ้ายสีชมพู
 ครีมน้ำย้อมสีน้ำตาล

เทคนิคที่ใช้
 ปักลวดลายด้วยไหมบนผ้า
 ข้างขึ้นตักของควยทางปัก
 ครีมน้ำย้อมสีน้ำตาล

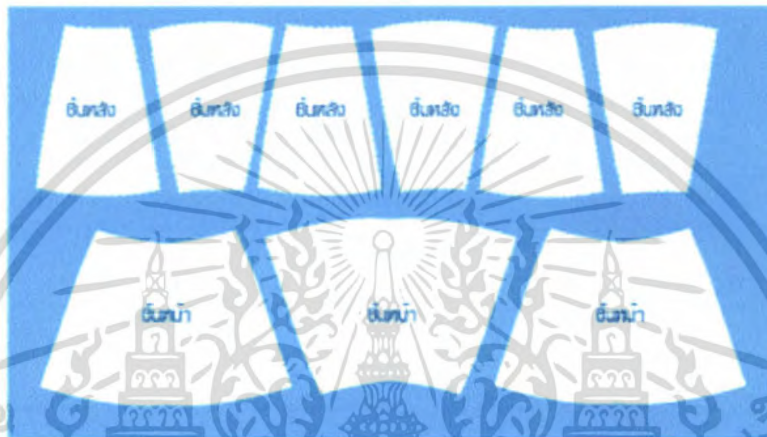
โครงการออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้าจากการศึกษาวัฒนธรรมการแต่งกายของสตรีล้านนา
 FASHION DESIGN FROM TRADITIONAL THAI OPASA CULTURE STUDY BY ISSUE COMPANY
 ปีการศึกษา 2549
 ชื่อผู้ศึกษา นางสาวณัฐพรณิ ดงน้อย อาจารย์ชั้นเรียน อาจารย์เนืองนทร์ สุเสถียร
 มหาวิทยาลัย 1 : 4
 คณะศิลปกรรมศาสตร์
 สาขาวิชาศิลปกรรมศาสตร์
 สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ภาพที่ 136. แสดงแผ่นนำเสนอที่ 5 รายละเอียดผลิตภัณฑ์กระโปรง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เขยวัดสีครามหน้ากว้าง 70 นิ้ว ยาว 0.5 เมตรวางเขยวัดได้ 3 เส้น วางเขยกระโปรงได้ 3 ตัว

เขยวัดสีฟ้าหน้ากว้าง 70 นิ้ว ยาว 1 เมตรวางได้ 2 ตัว

pattern

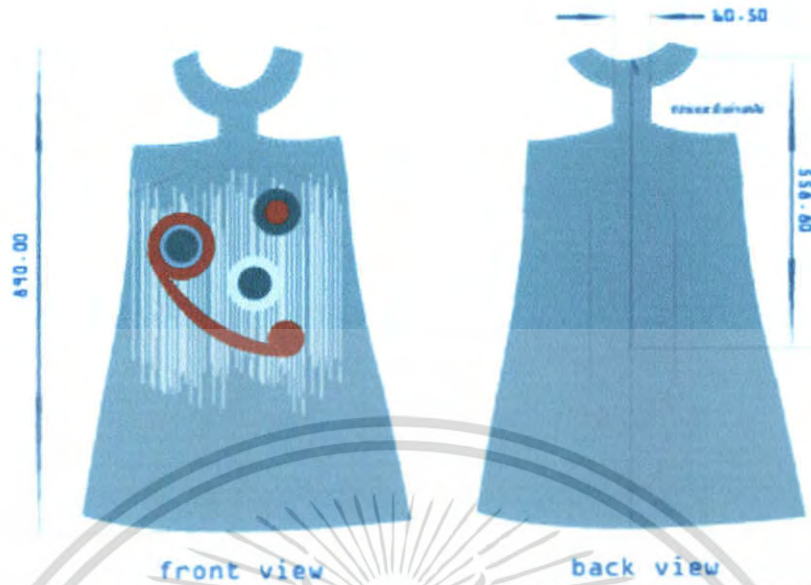
โครงการออกแบบเครื่องแต่งกายละครเวทีและงานออกแบบแฟชั่นสำหรับ ISSUE
 Fashion Design from Traditional Thai Opera Culture Study for ISSUE Company ปีการศึกษา 2549

ชื่อนักศึกษา นางสาวนฤเดชสิน หวังทอง อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ปานเทพ สุขชวน
 1 : 5 สมเกียรติ อดิสรักษ์ตรา
 กทม. อดิสรักษ์ตรา

ภาควิชาศิลปอุตสาหกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
 สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ภาพที่ 137. แสดงแผ่นนำเสนอสถูที่ 6 รายละเอียดผลิตภัณฑ์จักระโปรง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Dress

วัสดุที่ใช้
เทคนิคที่ใช้

ชุดกระโปรง... ผ้าขนสัตว์สีเดียว
สกรีนเฟลอร์นแล้วสกรีนช่อนับ
ด้วยสีสกรีนสีอื่น (สีเขียวอ่อน)
พันตบด้วยกระดาษเย็บกระดาษซ้อน
3 สิบวงคั่นลายบริเวณพันหน้า

โครงการออกแบบชุดเครื่องแต่งกายสตรีจากงานวิจัยวัฒนธรรมการแต่งกายของศิลปินไทย ISSUE		ปีการศึกษา 2549
Feminine Dress Design from Traditional Thai Opera Culture Study for ISSUE Company		
ชั้นปีศึกษา	นางสาวณัฐพรอรุณ พงษ์ทอง	ภาควิชาศิลปวิทยา คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ขนาดรวม	1 : 4	แบบที่
หน่วย	cm	ชื่อเล่น
ภาควิชาศิลปวิทยาธรรม คณะศิลปกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง		

ภาพที่ 138. แสดงแผ่นนำเสนอที่ 7 รายละเอียดผลิตภัณฑ์ชุดประโประง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

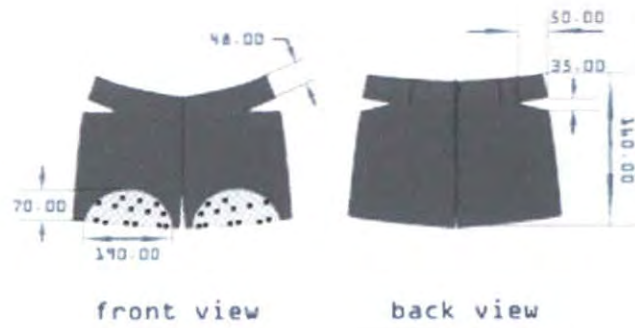
ขนาดหน้าผาก ๘๖ ซม.
 ใ้มนอกหน้าผาก ๖ ซม.
 ใ้มนอกอก ๖ ซม.
 ใ้มนอกแขน ๖ ซม.

ผ้าขนมันเส้นสีน้ำตาลไหม้สีเขียวหน้ากว้าง 45 นิ้ว ยาว 1 เมตรวางผ้าด้ายได้ 14 ชิ้น

ภาพที่ 139. แสดงแผ่นนำเสนอสื่อที่ 8 รายละเอียดผลิตภัณฑ์ชุดกระโปรง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Short

ลายตารางซ้อนทับกัน

วัสดุที่ใช้ ตัวกางเกง... ผ้ายัดสีเทาเข้ม
ชายกางเกง... ผ้ายัดสีเทา
กระดุมห้อย... เสื้อห้อย
แฉวยประติษฐ์

เทคนิคที่ใช้ สกรีนแพตเทิร์นเป็นลายตาราง
แล้วสกรีนซ้อนทับด้วยสีน้ำตาลทอง
(เสียดสีกับผ้าโดยใช้ลายที่ซ้อนทับกันอยู่)
ประดับตกแต่งด้วยการรีดแฉวยประติษฐ์
แบบการปักกระดุม

โครงการออกแบบชุดหรือออกแบบเครื่องแต่งกายวัฒนธรรมการแต่งกายของสถาบันสืบ ISSUE
Feminine Dress Design from Traditional Thai Opera Culture Study for ISSUE Company ปีการศึกษา 2549

ชื่อนักศึกษา นางสาวณัฐวรรณ พ่วงทอง อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ปานนารถ สุงอชม
มาตราส่วน 1 : 4 ชั้นปีที่ 2 ของปริญญาตรี
หน่วย 3 หน่วย

ภาควิชาศิลปวัฒนธรรม คณะศิลปกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ภาพที่ 140. แสดงแผ่นนํ้าสนนอที่ 9 รายละเอียดผลิตภัณฑ์กางเกงขาสั้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผ้ายัดสีทาบหน้ากว้าง 70 นิ้ว ยาว 0.5 เมตรวางได้ 26 คู่

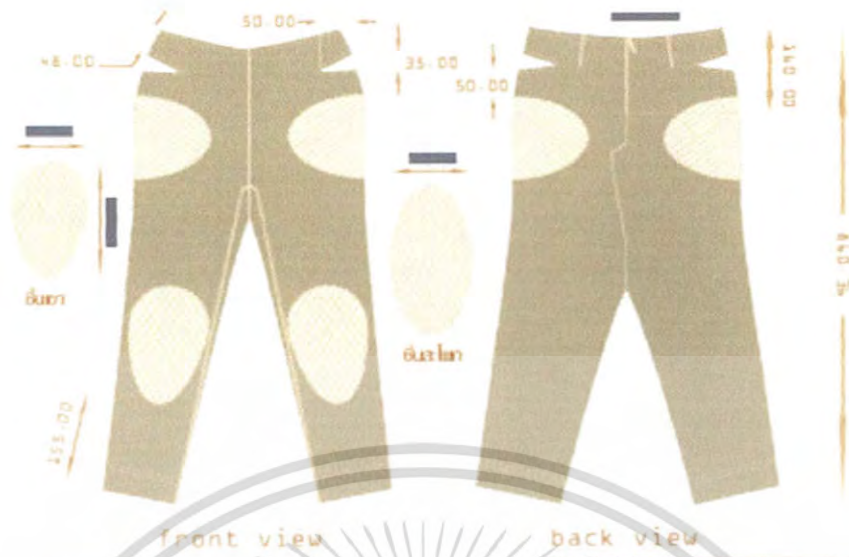
ผ้ายัดสีทาบหน้ากว้าง 70 นิ้ว ยาว 0.5 เมตรวางได้ 2 ตัว

โครงการออกแบบชุดเครื่องแต่งกายสำหรับอาชีพการศึกษาด้านศิลปวัฒนธรรมการศึกษาศาสตร์ของวิทยาลัยนานาชาติ ISSUE		ปีการศึกษา 2549
Feminine Dress Design from Traditional Thai Opera Culture Study for ISSUE Company		
ผู้ออกศึกษา นางสาวนงนุชระณ ศิวะทอง	อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ปานสาร สุขสวัสดิ์	ชื่อผู้ประกอบการ
มาตราส่วน 1 : 5	แผ่นที่	
ชนิด 3x3		
ภาควิชาศิลปและวัฒนธรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง		

ภาพที่ 141. แสดงแผ่นนำเสนองานที่ 10 รายละเอียดผลิตภัณฑ์กางเกงขาสั้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Long pants

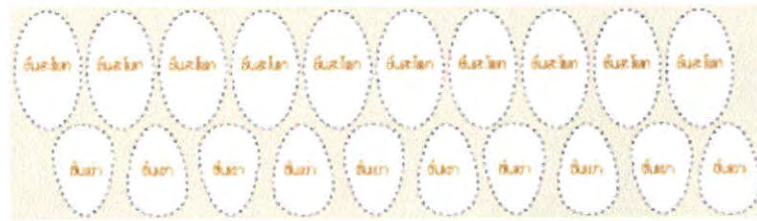

วัสดุที่ใช้
 ผิดจากแบบ... แก้วสีฟ้า
 ชิ้นเนื้อจากของเก่า... แก้วสีคราม
 ชิ้นเนื้อจาก... แก้วสีคราม
 แก้วสีคราม... แก้วสีคราม
 แก้วสีคราม... แก้วสีคราม
 แก้วสีคราม... แก้วสีคราม

โครงการออกแบบชุดเครื่องแต่งกายจากผ้าทอพื้นเมืองอีสานศึกษาวัฒนธรรมชนบทของพื้นที่ภาคอีสาน ISSUE		ปีการศึกษา 2549
Feminine Dress Design from Traditional Thai Opera Culture Study for ISSUE Company		
ชื่อปริญญา ภาคออกแบบแฟชั่น สอนงาน	อาจารย์ปริญญา อารักษ์พานิช สุพรรณ	สอนปรับบุคลิก
ขนาดรวม 1 : 4	แบบ	
หมวด	ชุด	
ภาควิชาศิลปะและการออกแบบ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์		
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง		

ภาพที่ 142. แสดงแผ่นนำเสนอที่ 11 รายละเอียดผลิตภัณฑ์กางเกงขายาว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผ้ายัดสีคลื่นหน้ากว้าง 70 นิ้ว ยาว 0.5 เมตรวางได้ 5 ตัว

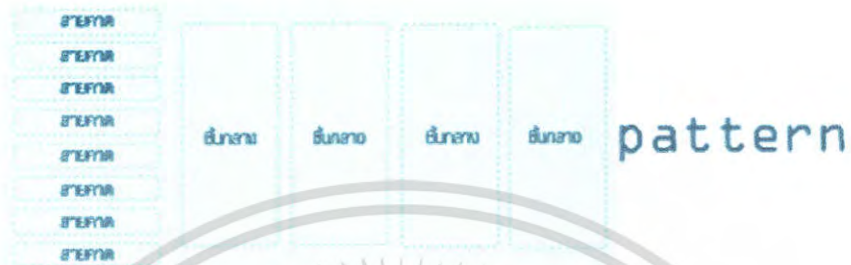

ภาพที่ 143. แสดงแผ่นนำเสนอมือที่ 12 รายละเอียดผลิตภัณฑ์กางเกงขาชายาว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

front view

ผ้าปานนิลสีนํ้าเขียวหน้ากว้าง 45 นิ้ว ยาว 0.5 เมตรวางได้ 4 ชิ้น

Softband

สายคาด
Study

วัสดุที่ใช้
เทคนิคที่ใช้

ผ้าปานนิลสีนํ้าเขียว
สารนิลเขียวเป็นสายคาด
จากนั้นนำมาเย็บและติดหัวอันนํ้า
ตามสายแล้วรัดทับด้วยความร้อน

โครงการออกแบบชุดเครื่องแต่งกายสำหรับงานพิธีการวัฒนธรรมการแต่งกายของนักศึกษาหญิงระดับ ISSUE		ปีการศึกษา 2549
Feminine Dress Design from Traditional Thai Opera Culture Study for ISSUE Company		
ชื่อนักศึกษา นางสาวนฤมลวรรณ คำทอง	อาจารย์ปรึกษา อาจารย์ปานนํ้ากร สุวรรณ	
ภาคเรียน 1 : 4	ชั้นปี	ชั้นประถมศึกษา
หมวด 13		
ภาควิชาศิลปอุตสาหกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง		

ภาพที่ 144. แสดงแผ่นนำเสนองานที่ 13 รายละเอียดผลิตภัณฑ์เครื่องประดับผม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2 การประเมินราคาต้นทุน

4.2.1 เสื้อไม่มีแขน

front view

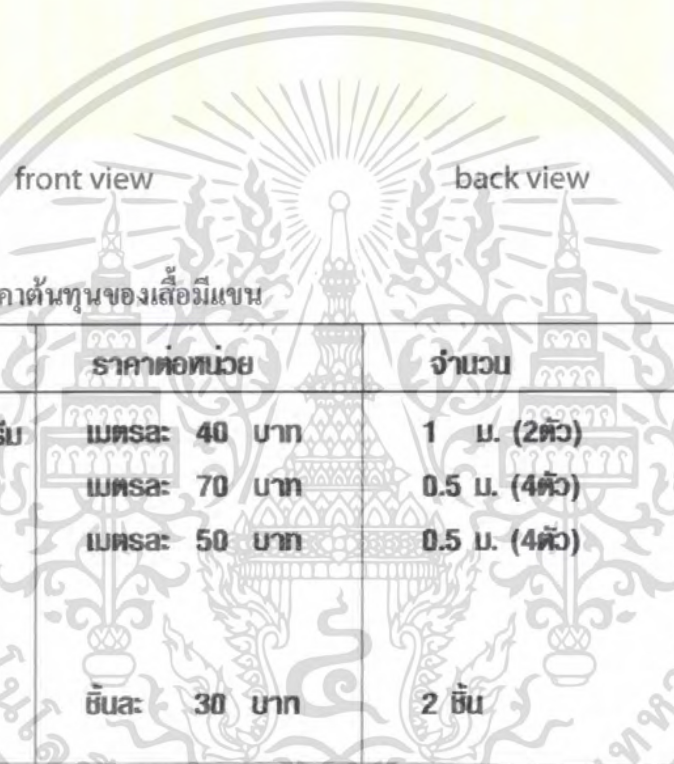
back view

ตารางที่ 12. แสดงราคาต้นทุนของเสื้อไม่มีแขน

วัสดุ	ราคาต่อหน่วย	จำนวน	ราคา(บาท)
พ้ายืดสีเทา	เมตร: 70 บาท	1 ม. (4ตัว)	17.5 บาท
พ้ายืดสีเทาตาราง	เมตร: 250 บาท	1 ม. (3ตัว)	83.3 บาท
ผ้าขาว	เมตร: 50 บาท	1 ตัว	700 บาท
ริคพลอยประดิษฐ์	ตัวละ: 700 บาท	1 ม. (3ตัว)	16.2 บาท
ค่าแรงตัดเย็บ			100 บาท
ค่าสกรีน	ชิ้นละ: 15 บาท	2 ชิ้น	30 บาท
รวมราคาทั้งสิ้น			947.00 บาท

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2.2 เติมมีแขน

front view

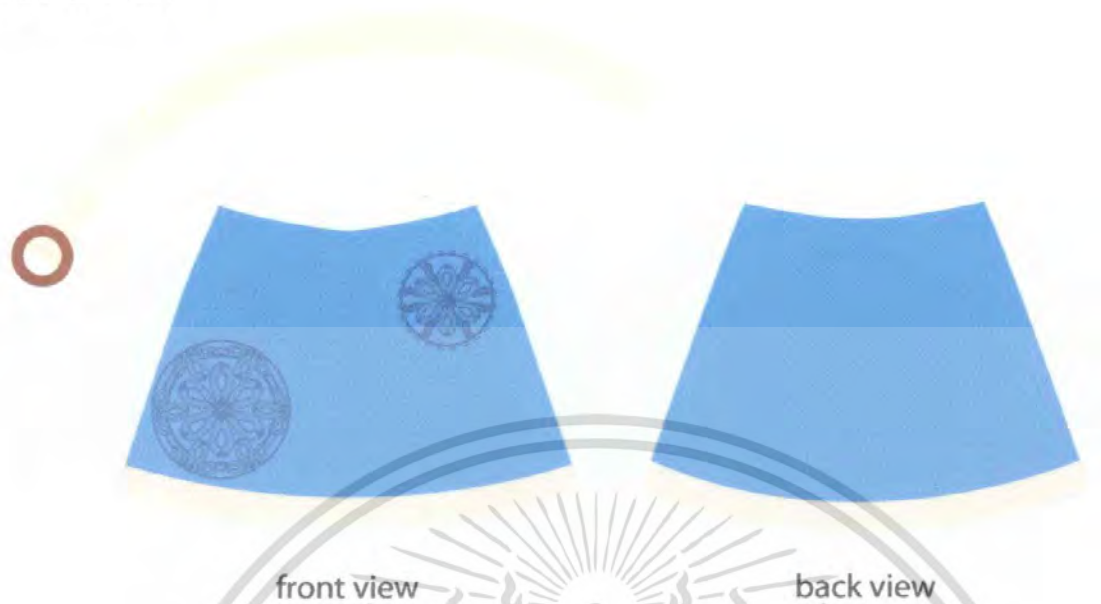
back view

ตารางที่ 13. แสดงราคาต้นทุนของเติมมีแขน

วัสดุ	ราคาต่อหน่วย	จำนวน	ราคา(บาท)
ผ้าป่าบมัสลินสีครีม	เมตร: 40 บาท	1 ม. (2ตัว)	20 บาท
ผ้ายัดสีครีม	เมตร: 70 บาท	0.5 ม. (4ตัว)	8.75 บาท
ผ้าขาว	เมตร: 50 บาท	0.5 ม. (4ตัว)	6.25 บาท
ค่าแรงตัดเย็บ			100 บาท
ค่าสกรีน	ชิ้น: 30 บาท	2 ชิ้น	60 บาท
รวมราคาทั้งสิ้น			195.00 บาท

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2.3 กระโปรง

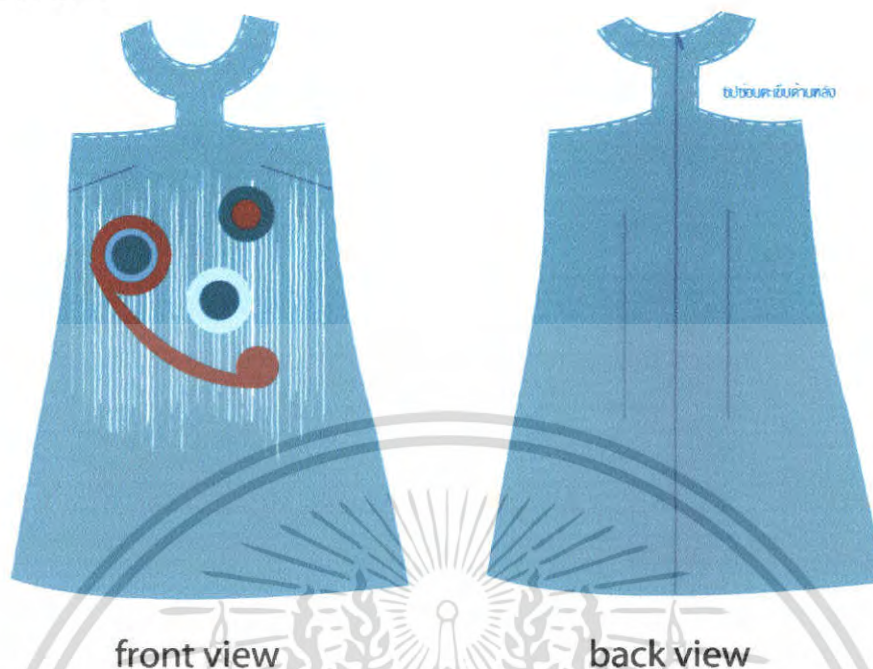

ตารางที่ 14. แสดงราคาต้นทุนของกระโปรง

วัสดุ	ราคาต่อหน่วย	จำนวน	ราคา(บาท)
พ้ายืดสีฟ้า	เมตร: 60 บาท	1 ม. (2ตัว)	30 บาท
พ้ายืดสีครีม	เมตร: 70 บาท	0.5 ม. (6ชิ้น)	5.83 บาท
ผ้าซับในสีครีม	เมตร: 35 บาท	1 ม. (2ตัว)	17.5 บาท
คริสตัล	กُرุส: 100 บาท	1 กُرุส(3ตัว)	33.3 บาท
หัวเข็มขัด	ชิ้น: 20 บาท	1 ชิ้น	20 บาท
ค่าแรงตัดเย็บ			80 บาท
ค่าปักถุ			200 บาท
รวมราคากัทั้งสิ้น			386.60 บาท

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2.4 ชุดกระโปรง

ตารางที่ 15. แสดงราคาต้นทุนของชุดกระโปรง

วัสดุ	ราคาต่อหน่วย	จำนวน	ราคา(บาท)
ผ้าปานมิสลินสีเขียว	เมตร: 40 บาท	2 ม.	80 บาท
ผ้าซันไม	เมตร: 35 บาท	2 ม.	70 บาท
ผ้าขาว	เมตร: 50 บาท	2 ม.	100 บาท
ผ้าปานมิสลินสีเขียว	เมตร: 40 บาท	1 ม. (14ชิ้นใช้ 2)	5.7 บาท
ผ้าปานมิสลินสีฟ้า	เมตร: 40 บาท	1 ม. (14ชิ้นใช้ 2)	8.55 บาท
ผ้าปานมิสลินสีน้ำตาล	เมตร: 40 บาท	1 ม. (14ชิ้นใช้ 3)	5.7 บาท
ค่าแรงตัดเย็บ			80 บาท
ค่าสกรีน			15 บาท
รูระบาย			10 บาท
รวมราคากัทั้งสิ้น			374.95 บาท

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2.5 กางเกงขาสั้น

front view

back view

ตารางที่ 16. แสดงราคาต้นทุนของกางเกงขาสั้น

วัสดุ	ราคาต่อหน่วย	จำนวน	ราคา(บาท)
พ้ายืดสีเทาเข้ม	เมตรละ 70 บาท	1 ม. (4ตัว)	17.5 บาท
พ้ายืดสีเทาอ่อน	เมตรละ 70 บาท	0.5 ม. (26ตัว)	1.34 บาท
ผ้าขาว	เมตรละ 50 บาท	0.5 ม. (4ตัว)	12.5 บาท
กระดุมทอง	กُرุสละ 250 บาท	1 กُرุส (4ตัว)	62.5 บาท
รีดพลอยประดิษฐ์	กُرุสละ 60 บาท	1 กُرุส (4ตัว)	15 บาท
ค่าแรงตัดเย็บ			80 บาท
ค่าสกรีน	ชิ้นละ 15 บาท	2 ชิ้น	30 บาท
รวมราคาทั้งสิ้น			218.84 บาท

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2.6 กางเกงขา 5 ส่วน

front view

back view

ตารางที่ 17. แสดงราคาต้นทุนของกางเกงขา 5 ส่วน

วัสดุ	ราคาต่อหน่วย	จำนวน	ราคา(บาท)
ผ้าสักกั	เมตร: 55 บาท	1 ม.	55 บาท
ผ้ายัดสีครีม	เมตร: 70 บาท	0.5 ม. (5ตัว)	7 บาท
ซีป	เส้น: 6 บาท	1 ม.	6 บาท
ผ้าขาว	เมตร: 50 บาท	1 ม.	50 บาท
ค่าแรงตัดเย็บ			80 บาท
ค่าสกรีน	ชิ้น: 15 บาท	4 ชิ้น	60 บาท
รวมราคาทั้งสิ้น			258.00 บาท

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2.7 เครื่องประดับผม

front view

ตารางที่ 18. แสดงราคาต้นทุนของเครื่องประดับผม

วัสดุ	ราคาต่อหน่วย	จำนวน	ราคา(บาท)
ผ้า่านมัสลินสีเขียว	เมตรละ 40 บาท	0.5 ม.(4ชิ้น)	5 บาท
ริศพลอยประดิษฐ์	กฤษละ 60 บาท	1 กฤษ	60 บาท
ค่าแรงตัดเย็บ			10 บาท
ค่าสกรีน	ชิ้นละ 15 บาท		15 บาท
รวมราคาทั้งสิ้น			90.00 บาท

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 19. แสดงรายละเอียดโดยสรุปของผลิตภัณฑ์

SPECIFICATION					
ผลิตภัณฑ์	วัสดุที่ใช้	สี	เทคนิคบนลายผ้า	ลายผ้า	ต้นผ้า/ทริบ
	พ้ายืด พ้ายืดตาราง พลอยประดิษฐ์	สีเทา สีเทาเข้ม	สกรีนฟอยล์ รีดพลอยประดิษฐ์	ลายตาราง ลายลูกโซ่ ลายหยดน้ำ	
	พ้ายืด ผ้าปานมัสลิน	สีกรม	สกรีนฟอยล์ สกรีนสีเรียบ	ลายเส้นผ้าไหมสอดค้น	
	พ้ายืด คริสตัล	สีฟ้า สีกรม	ปักกลุ ปักคริสตัล	ลายหยดน้ำดอกไม้	
	ผ้าปานมัสลิน	สีเขียวอ่อน สีเขียว สีม่วง สีน้ำตาล	สกรีนฟอยล์ สกรีนสีเรียบ ใยรุกระบาย	ลายเส้นผ้าไหมสอดค้น	
	พ้ายืด กระดุมทอยูนิก พลอยประดิษฐ์	สีเทาเข้ม สีเทาอ่อน	สกรีนฟอยล์ สกรีนสีเรียบ ปักกระดุม รีดพลอยประดิษฐ์	ลายตาราง	
	ผ้าปานมัสลิน พ้ายืด	สีฟ้า สีกรม	สกรีนฟอยล์ สกรีนสีเรียบ	ลายตาราง	
	ผ้าปานมัสลิน พลอยประดิษฐ์	สีเขียว	สกรีนฟอยล์ รีดพลอยประดิษฐ์	ลายคลื่น	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.3 ภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ต้นแบบ

นำเสนอผลิตภัณฑ์ในรูปแบบภาพถ่ายแฟชั่น โดยจัดแบ่งเป็น 2 คอลเลคชัน

1. ภาพถ่ายแฟชั่น (Fashion Set) รูปแบบในเซตนี้จะเน้นภาพรวม แสงและโทนสีของภาพซึ่งสอดคล้องกับคอนเซ็ปต์ futuristic 60's
2. ภาพถ่ายรายละเอียดเสื้อผ้า (Detail Set) รูปแบบในเซตนี้จะเน้นรายละเอียดของเสื้อผ้าในส่วนต่างๆ แสดงให้เห็นเทคนิคที่ใช้และรูปทรงของเสื้อผ้าชัดเจน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

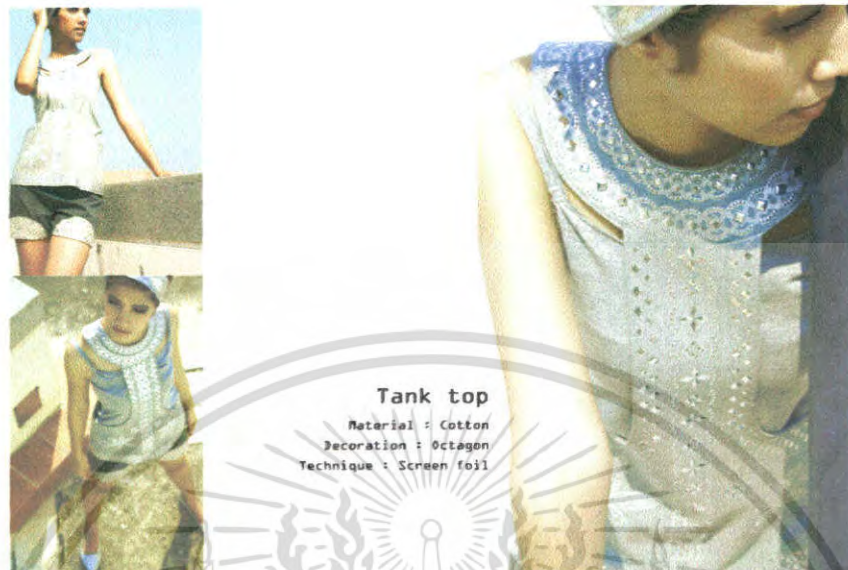
4.3.1 ภาพถ่ายแฟชั่น (Fashion Set)

ภาพที่ 145. แสดงภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ต้นแบบในรูปแบบภาพถ่ายแฟชั่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.3.2 ภาพถ่ายรายละเอียดเสื้อผ้า (Detail Set)

ภาพที่ 146. แสดงภาพรายละเอียดเสื้อไม่มีแขนขณะสวมใส่

ภาพที่ 147. แสดงภาพรายละเอียดเสื้อมีแขนขณะสวมใส่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Skirt

Material : Cotton
 Decoration : Crystal
 Technique : Embroider

ภาพที่ 148. แสดงภาพรายละเอียดกระโปรงขณะสวมใส่

Dress

Material : Muslin
 Decoration : Frills
 Technique : Screen foil/color

ภาพที่ 149. แสดงภาพรายละเอียดชุดกระโปรงขณะสวมใส่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

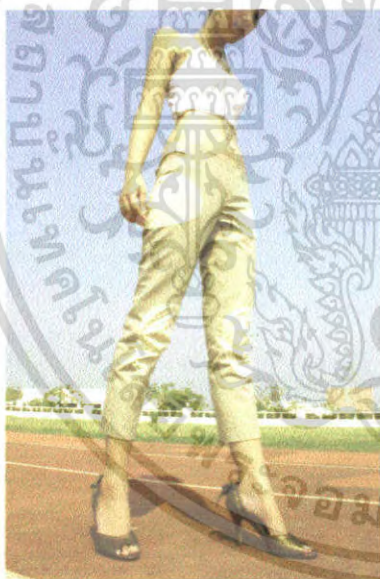

Shorts

Material : Cotton
 Decoration : Octagon/button
 Technique : Screen foil/color

ภาพที่ 150. แสดงภาพรายละเอียดกางเกงขาสั้นขณะสวมใส่

Long pants

Material : Cotton
 Technique : Screen foil/color

ภาพที่ 151. แสดงภาพรายละเอียดกางเกงขา 5 ส่วนขณะสวมใส่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Softband

Material : Muslin
 Decoration : Octagon
 Technique : Screen foil

ภาพที่ 152. แสดงภาพรายละเอียดเครื่องประดับผมหงอกสามมิติ

Softband

Material : Muslin
 Decoration : Octagon
 Technique : Screen foil

ภาพที่ 153. แสดงภาพรายละเอียดเครื่องประดับผมหงอกสามมิติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Brooch
Material : Cotton
Decoration : Octagon

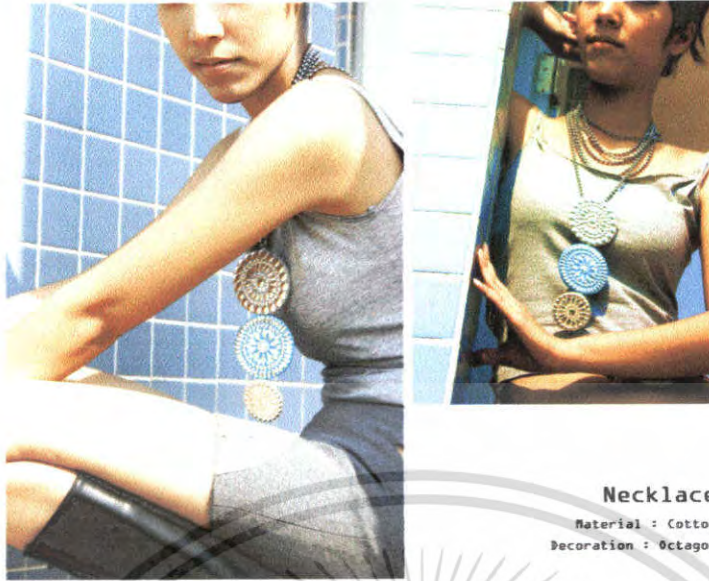
ภาพที่ 154. แสดงภาพรายละเอียดเครื่องประดับผมของสาวไม้

Scarf
Material : Cotton
Decoration : Octagon/button
Technique : Screen foil

ภาพที่ 155. แสดงภาพรายละเอียดแถบผ้าคลุมไหล่ของสาวไม้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Necklace

Material : Cotton
 Decoration : Octagon

ภาพที่ 156. แสดงภาพรายละเอียดสร้อยประดับขณะสวมใส่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

สรุปผลการออกแบบและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการออกแบบ

การออกแบบผลิตภัณฑ์ในโครงการนี้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้ดังนี้

1. จากการศึกษาข้อมูลนโยบายของบริษัท ISSUE สามารถหาลักษณะเฉพาะที่เป็นเอกลักษณ์ของแบรนด์ซึ่งสอดคล้องกับวัฒนธรรมการแต่งกายของลูกเพื่อนำมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมได้
2. สามารถสรุปรูปแบบและการใช้สีสันทันของเครื่องแต่งกายของลูกตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันว่ามีวิวัฒนาการที่แตกต่าง มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่น่าสนใจ
3. จากการศึกษารูปแบบการตกแต่งเครื่องแต่งกายของลูก ทำให้ได้เทคนิคและลวดลายใหม่ๆที่แตกต่าง น่าสนใจ สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับเสื้อผ้าและผลิตภัณฑ์อื่นๆได้
4. รูปแบบ ลวดลาย และสีสันทันของผลิตภัณฑ์มีความทันสมัย แปลกใหม่ และสะท้อนวัฒนธรรมความเป็นลูกในรูปแบบสมัยใหม่ สามารถสวมใส่ได้จริงในชีวิตประจำวันอย่างลงตัว
5. การออกแบบนี้ได้ศึกษาแนวโน้มแฟชั่น และความต้องการของผู้บริโภค เป็นการลดความเสี่ยงด้านการขายและเพื่อให้ผลิตภัณฑ์มีความทันสมัยเป็นที่ยอมรับในตลาด

ข้อเสนอแนะของนักศึกษา

วัฒนธรรมของไทยมีลักษณะเฉพาะตัวที่โดดเด่นและน่าสนใจหลายอย่าง หากมีการศึกษาในรายละเอียดจะสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในงานออกแบบได้อีกมากและสามารถสร้างความแตกต่างที่เป็นเอกลักษณ์หรือจุดขายให้กับตลาดของไทยในระดับสากลได้มากขึ้น อยากให้นักออกแบบรุ่นใหม่เห็นความสำคัญในคุณค่าความเป็นไทยเพื่อสร้างเอกลักษณ์ในงานออกแบบกันมากขึ้น

ข้อเสนอแนะของกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์

ผลิตภัณฑ์มีรายละเอียดเทคนิคและการตกแต่งที่น่าสนใจ มีความสวยงามทันสมัยที่ลงตัว สามารถนำมาประยุกต์ให้เข้ากับแบรนด์ได้ดี

บรรณานุกรม

- จารุพรรณ ทพย์ปรุง. 2543. การออกแบบเครื่องแต่งกาย. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : โอเดียน สโตร์
- จิตติสรณ์ เจนวิทยาพันธ์. 2546. “โครงการออกแบบชุดเครื่องแต่งกายสตรีที่ทำได้ด้วยเศษผ้าที่เหลือ การตัดเสื้อยืดของโรงงานโมเดิร์นเทก การ์เมนต์”. (วิทยานิพนธ์) สถาปัตยกรรมศาสตร์บัณฑิต ภาควิชาศิลปอุตสาหกรรม, คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- บริษัท ไทยประกันชีวิต จำกัด. 2545. มหรสพไทย. กรุงเทพฯ : บริษัท ไทยประกันชีวิต จำกัด
- ผะอบ โปษะกฤษณะ. 2523. วรรณกรรมประกอบการเล่นลิเก. กรุงเทพฯ : โครงการเผยแพร่ เอกลักษณ์ของไทย กระทรวงศึกษาธิการ
- มณีนุช วิริยบัณฑิต. 2549. “โครงการออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับวัยรุ่นสตรีจากเทคนิคบาติก ของบริษัท FLY NOW”. (วิทยานิพนธ์) สถาปัตยกรรมศาสตร์บัณฑิต, ภาควิชาศิลป- อุตสาหกรรม, คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง
- มนตรี ตราโมท. 2538. การละเล่นของไทย. พระนคร : โรงพิมพ์พระจันทร์
- รัตตินันท์ สาครณนิแสงชัย. 2548. “โครงการออกแบบชุดจำลองสตรีด้วยรูปแบบชุดกีฬา”. (วิทยานิพนธ์) สถาปัตยกรรมศาสตร์บัณฑิต, ภาควิชาศิลปอุตสาหกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- สุรพล วิรุฬักษ์. 2539. ลิเก. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ
- อุไรวรรณ ปิติมณีชากุล. 2546. ออกแบบสิ่งทอ 4 (ผ้าถัก). พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : คณะ สถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- NellyRodi. 2006. READY TO WEAR SPRING&SUMMER2007. printemps-ETE
<http://www.style.com>
<http://www.wgsn.com>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติการศึกษา

ชื่อ นางสาว เบญจวรรณ ด้วงทอง

วัน-เดือน-ปีเกิด 12 พฤศจิกายน 2526

วุฒิการศึกษา ระดับประถมศึกษา โรงเรียนพระแม่มาลี พระโขนง สำเร็จการศึกษาปี 2538

ระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนสายน้ำผึ้ง สำเร็จการศึกษาปี 2544

ระดับปริญญาตรี ภาควิชาศิลปอุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง สำเร็จการศึกษาปี 2549

ทุนการศึกษา ทุนการศึกษาผลการเรียนดี (ยกเว้นค่าหน่วยกิต) ปีการศึกษา 2545 - 2548

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้